JANET DAILEY

DIN SPIȚA HOINARILOR

Traducere de
SERGHEI MANIU

Capitolul 1

Vântul încălzit de soare care sufla prin ferestrele deschise ale camionetei era înmiresmat de parfumul rășinos al brazilor. Charley Collins era prea preocupată de gândurile ei ca să simtă mai mult decât în treacăt aroma de brad a brizei. Acest lucru se observa în poziția gurii, fără nicio urmă de surâs, cu buzele strânse într-o linie crispată, a concentrare. O mică încrețitură a frunții îi tulbura trăsăturile armonioase ale feței bronzate de soare, iar ochii căprui ca alunele erau înnourați de prea multe gânduri.

Atenția i se concentra asupra șoselei pe care circula, rareori ridicând privirea dinspre carosabilul asfaltat, către munții statului Idaho. Conducea camioneta cu o abilitate formată prin îndelungată experiență, o experiență ce provenea din faptul că învățase să conducă aproape înainte de a fi avut picioarele destul de lungi ca să ajungă până la pedale. La fel se întâmplase și cu caii, învățând călăria înainte de a ajunge cu tălpile la scări.

Tronsonul șerpuitor al șoselei mărginite de copaci fu întrerupt de apariția unei clădiri care găzduia o combinație de stație service, cafenea și magazin mixt, cu spațiile locuibile în spate. Charley încetini în timp ce se apropia de destinație. Cotind de pe șosea, camioneta trecu prin dreptul pompelor de benzină, pentru a se opri în fața construcției de lemn.

După ce trase mansa în viteza întâi, Charley răsuci cheia de contact și deschise portiera. Călcâiul cizmei sale western se înfipse în pietriș, când coborî din cabină. Docul decolorat al jeanșilor strânși pe trup se îmuiase de atâta uzură, ca o a doua piele întinsă comod peste șoldurile ei zvelte și picioarele lungi. Mânecile bluzei în carouri erau

suflecate, lăsând să i se vadă antebrațele bronzate, iar capsele cu perle ale bluzei îi stăteau descheiate la gât, dezvăluind și mai mult din pielea arsă de soare.

Mișcările ei aveau o grație suplă, în timp ce mergea spre intrarea în benzinăria-cafenea-magazin. Părul castaniu îi era strâns la spate cu o agrafă de baga, șuvițele sale lungi unduindu-se la tot pasul.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună, anunțându-i intrarea în clădire. Charley fu întâmpinată de aroma îmbietoare a gogoșilor de casă și a cafelei proaspăt fierte din zona bufetului, marcată printr-o tejghea în formă de potcoavă. În timp ce închidea ușa, privirea i se opri asupra echipamentului rezemat de perete. Consta dintr-un sac de molton făcut sul, o șa bifurcată lucrată iscusit și cu semne de uzură, un tampon de șa din pâslă și o pătură, plus o serie de alte articole ce purtau semnele calității. Accesoriile profesionale spuneau multe despre un cowboy. În mod normal, pe Charley ar fi îndemnat-o curiozitatea să studieze materialele, dar acum avea altele pe cap.

Privirea ei cercetătoare îl remarcă fugar pe cowboyul tolănit indolent la tejghea, pe un taburet înalt. Întrucât era

singurul client, reieșea că lui îi aparțineau echipamentele de lângă ușă. Un zgomot din bucătărie îi atrase atenția, iar gura i se lăți într-un zâmbet, când apăru un om îndesat, încins cu șorț alb cu pieptar.

— Bună, Frank!

Charley parcurse distanța până la tejghea, din câțiva pași lungi și grațioși, pentru a-l saluta pe proprietar. Cum mai merge?

— Cum să meargă, trăiesc și respir, Charley Collins!

Frank îi ieși în întâmpinare cu mâna întinsă și chipul ridat schimonosindu-i-se într-un surâs, pe sub părul brunet încărunțit. N-ai mai dat niciun semn de viață, de-astă primăvară.

— Am fost ocupată.

Ceea ce era puțin spus.

În expresia lui se întipări imediat regretul.

— Ce face Gary? Tuturor ne-a părut rău să auzim de accident.

Apoi, îi făcu semn spre taburetul lângă care stătea.

— Ia loc, îți torn o cafea, pe cheltuiala casei.

— Nu, mulțumesc, dar… încercă ea să protesteze,

însă Frank pusese deja o ceașcă pe tejghea și o umplea din cafetieră. Charley își săltă o coapsă pe taburet, rămânând cu un picior pe podea, iar cu celălalt rezemat pe bara de jos din lungul tejghelei. Gary se simte mult mai bine, deși va mai sta o vreme la pat.

— Îmi dau seama, râse Frank Doyle, după care amuzamentul i se topi într-un zâmbet de compasiune. De vreme ce Gary nu poate să se miște, zău că trebuie să ai o mare povară pe umeri.

— De fapt, de-asta am și venit aici, profită Charley de introducerea oferită. Gary va mai sta în gips încă șase săptămâni. Speram să-l pot angaja pe Lonnie ca să mă ajute la fermă, până la sfârşitul verii.

Lonnie Doyle era fiul adolescent al lui Frank. Mai lucrase și în trecut pentru ei, cu jumătate de normă, când aveau nevoie de un ajutor în plus, iar Charley știa că era un muncitor serios și de nădejde.

— Îmi pare rău, dar Lonnie s-a angajat cu normă întreagă la o echipă de drumari, în vara asta. Știu că te-ar putea ajuta în weekenduri, dacă ți-ar fi de vreun folos.

Charley scoase un oftat obosit, cu un zâmbet ca o

grimasă.

— Avem nevoie de cineva zilnic. Cu îngrijirile lui Gary și munca la fermă, nu-mi mai văd capul de treburi. E peste puterile mele, recunoscu ea. Dar s-ar putea să fiu nevoită să mă mulțumesc numai cu cineva angajat cu jumătate de normă. Până acum, toți cei pe care i-am întrebat au deja de lucru.

— Ce zici de Andy Hollister? îi propuse Frank.

— Iar s-a apucat de băut. Nu mă pot baza pe el, clătină ea din cap, respingând categoric o asemenea posibilitate.

În timp ce începea să ridice cana cu cafea neagră aburindă spre gură, în conversație interveni un al treilea glas, vorbind încet, cu un accent tărăgănat, dar plin de interes:

— Mă scuzați, domnișoară, dar v-am auzit cumva spunând că aveți nevoie de cineva să lucreze la o fermă?

Charley își înclină bărbia în direcția cowboyului așezat la capătul tejghelei în formă de potcoavă, ridicând ochii să-l inspecteze. Avea o pălărie Stetson maro, pătată de sudoare, trasă pe ceafă, dezvăluindu-i părul negru și des.

Ceasuri îndelungate petrecute la soare îi arseseră straturi-straturi de bronz în pielea întinsă peste planele unghiulare ale feței. Culoarea de tec a pielii se combina cu părul ca pana corbului, contrastând cu ochii albaștri sclipitori care o studiau la rândul lor. Stătea destins, cu toți mușchii relaxați și mâinile cu degete noduroase, închise la culoare, trădând asprimea bătăturilor, împreunate în jurul ceștii de cafea. Pe buze îi plutea un zâmbet complice, o undă de ironie ce dădea de înțeles că nu se lăsa păcălit ușor. La vreo treizeci și cinci de ani, era un specimen superb de bărbat, chipeș în genul colțuros al oamenilor din vest.

Era imposibil să-i judece statura, dar Charley îi putea ghici mușchii vânjoși pe sub cămașa cu carouri albastre și aurii, decolorată. Și mai avea o calitate pe care o recunoscu – aerul neastâmpărat al unui hoinar. Mai văzuse așa ceva și simți un junghi de regret că îl caracteriza și pe el.

Când își încheie aprecierea din priviri, îi răspunse la întrebare:

— Da, căutăm un ajutor la fermă.

— Mi-ar prinde bine slujba, declară el, cu același glas tărăgănat și plin de interes. Indiferența sa înceată era

înșelătoare, căci ochii o priveau cu vioiciune, observând-o la rândul lor cu atenție.

Charley îi simți senzualiatea telurică din privire – nimic ofensiv, doar o admirație masculină onestă față de o reprezentantă a sexului opus. Crea o vagă tulburare, avertizând-o pe Charley asupra propriei sale susceptibilități.

Privirea îi săgetă spre echipamentul rezemat de perete, lângă ușă, conștientă că îi sugera competența. Străinul acesta era primul solicitant al slujbei. Deși ar fi preferat să angajeze un localnic, situația era prea disperată. Nu-și putea permite să fie exagerat de pretențioasă.

Dar bunul simț insista să se intereseze de experiența lui.

— Unde ați mai lucrat?

— Am lucrat la Cord Harris, pe Circle H, în Texas, la ferma lui Kincaid din Oklahoma și, mai recent, la Triple C, în Montana.

— Noi avem un ranch mic, de doi oameni, nici nu se compară cu fermele de proporțiile celor pe care le-ați menționat, îi explică ea, impresionantă de listă. Sunt multe lucrări care trebuie să se facă pe jos.

Existau destui cowboy de categorie dură, care strâmbau din nas la adresa oricărei munci ce nu se putea face din șaua calului.

Omul își coborî privirea spre mâinile mari, înăsprite de muncă, apoi o ridică, tăioasă și lucitoare.

— Am mai făcut munci fizice… și am supraviețuit.

— Nu putem plăti prea mult, îl preveni Charley. Veți primi un salariu, plus casă și masă.

Și declară suma asupra căreia căzuseră de acord ea și Gary.

— Mi se pare corect, ridică omul din umeri a acceptare și își desfăcu degetele din jurul cănii cu cafea, pentru a și le întinde pe tejghea. Împingându-se cu mâna, se dădu jos de pe scaun, aproape ca și cum ar fi descălecat din șaua unui cal. Vârând mâna în buzunar, scoase niște monede și le puse pe tejghea, pentru a-și plăti cafeaua, apoi ocoli capătul barului spre Charley, cu mâna întinsă.

— Mă numesc Shad Russell.

— Domnule Russell, răspunse ea la prezentare, pe când mâna îi era înghițită în laba lui uriașă. Simți din nou acea perturbare vagă palpitându-i prin terminațiile nervoase,

ca un avertisment să fie atentă în preajma lui.

Era mai înalt decât se așteptase, având cel puțin un metru optzeci. Charley se ridică de pe taburet, pentru a reduce întrucâtva diferența de înălțime. Așa cum stătea în fața ei, cu membrele relaxate, inspira un aspect slab și flămând. Era un om cu mare poftă pentru multe – viață, emoții, femei și aventuri. Privi fascinată, fără tragere de inimă, cum i se formau la colțurile gurii riduri fine, când îi zâmbi alene.

— Zi-mi Shad. Nu-mi prea plac formalismele, spuse el.

— Bine, Shad, se arcui gura lui Charley într-un zâmbet deliberat dezinvolt, căci își dăduse seama că farmecul lui n-o lăsa deloc indiferentă. Dacă vrei să-ți iei echipamentele, pornim spre ranch chiar acum.

Se întoarse spre Frank Doyle, care observase în tăcere schimbul de replici.

— Îți mulțumesc pentru cafea. Mai vorbim.

— Nu mai aștepta atâta între vizite, îi răspunse Frank, adăugând, în timp ce Charley pornea de la tejghea: salutările mele lui Gary.

— Am să-i transmit, promise ea, în timp ce încerca să nu observe cât de ușor sălta Shad Russell pe umăr, cu o singură mână, șaua grea; întinse în jos mâna cealaltă, pentru a-și lua sacul de molton. Camioneta mea e parcată afară, îi spuse. Conduci în urma mea, sau ai venit pe jos?

Nu-și amintea să fi văzut vreun autovehicul străin parcat în față.

— Pe jos. Călătoresc cu autostopul, declară el, așteptând-o să iasă pe ușă înaintea lui.

Afară, Charley făcu un gest spre bena camionetei.

— Îți poți pune echipamentele în spate, îl instrui ea, după care ocoli cabina spre portiera de lângă volan, în timp ce Shad își sălta lucrurile peste marginea benei.

După ce-și tolăni făptura deșirată pe scaunul din dreapta, lângă ea, Charley porni motorul. În timp ce înscria mașina pe șosea, privirea îi săgetă spre el. Pălăria maro pătată îi stătea acum trasă pe frunte, ascunzându-i parțial trăsăturile.

— Ce te-a determinat să renunți la ultima slujbă? îl întrebă ea.

Shad își ținea brațul întins peste spătarul banchetei, nu

departe de umărul ei.

— M-am săturat de șes și am hotărât că voiam să văd niște munți, ca să mai schimb peisajul.

Părea un răspuns neserios, dar Charley nu se îndoia că putuse avea un motiv atât de superficial. Adeseori, hoinarii nu aveau nevoie de alte pretexte.

— Încotro te îndreptai? îl întrebă.

— Spre regiunea Bitter-root.

Apoi, îi puse și el o întrebare:

— Cum s-a accidentat soțul tău?

Îl privi cu o expresie surprinsă, care devenit amuzată, înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre șosea.

— Gary e fratele meu mai mare, nu soțul meu. Calul pe care călărea s-a dezechilibrat pe noroi, a căzut și s-a rostogolit peste el, înainte ca Gary să fi putut sări din șa. S-a ales cu o fractură multiplă a femurului. E în gips până la șold… și va rămâne așa încă șase săptămâni.

— Nasol.

Era puțin spus, după părerea lui Charley. Comentariul lui îi smulse un râs abătut, ca un oftat.

— Nu se adaptează prea bine la restricțiile unui picior

fracturat. Se târâie prin casă ca un urs cu laba prinsă în capcană, mormăind și burzuluindu-se la toate, așa că să fii pregătit. Se poartă mai mult ca un adolescent rebel, decât ca un bărbat de treizeci de ani.

— Tu câți ani ai?

Întorcând capul spre el, văzu că o studia pe sub pleoapele grele, cu un interes tipic masculin în ochii săi albaștri, pătrunzători. Își înfrână accelerarea neașteptată a pulsului.

— Douăzeci și șase, reuși ea să răspundă pe un ton firesc, ripostând apoi cu o întrebare. De ce?

— Ești divorțată?

Ar fi vrut să-i spună că întrebările lui deveneau prea indiscrete dar, stând să se gândească mai bine, se hotărî să n-o facă. Părea să se impună o anumită franchețe, dacă voia să lege cu el o relație care să reziste toată vara… în ideea că Shad Russell rămânea atât de mult timp la fermă.

— N-am fost măritată niciodată, își recunoscu ea starea de celibatară, vorbind pe un ton indiferent.

— Și nici nu așteaptă vreun logodnic prin culise?

Privirea lui piezișă îi asimila maturitatea siluetei și

rafinamentul profilului.

— Niciunul, răspunse Charley veselă, dar și puțin cam sfidătoare.

— Pentru o femeie de douăzeci și șase de ani, asta înseamnă de obicei că a fost fentată la un moment dat, iar inima ei frântă încă nu și-a revenit, comentă Shad. Mai ales când e vorba de o femeie atrăgătoare, ca tine.

Ultima observație era destinată să aibă efect asupra ei, cum și avu, dar Charley nu-l lăsă să se vadă, decât printr-un hohot de râs nepăsător.

— Regret, în trecutul meu nu există nimic atât de melodramatic.

— Atunci, cum ai reușit să rămâi nemăritată?

I se trezise curiozitatea. Se distingea în inflexiunile glasului.

— De fapt, mi-a fost foarte ușor. Pe-aici, dacă nu te măriți cu iubitul din liceu și nu te duci la colegiu ca să prospectezi piața căsătoriilor, nu se prea găsește stofă de soți. Bărbații sunt fie însurați deja, fie prea tineri sau prea bătrâni, fie așa ca tine.

— Ca mine?

Remarca ei îl făcu să înalțe o sprânceană, aruncându-i o privire pătrunzătoare, în același timp curioasă și amuzată.

— Da. Ești din spița hoinarilor – aflat doar în trecere, în drum spre un alt loc, fără a te mulțumi vreodată să stai prea mult timp undeva.

Îi recunoscuse genul de la bun început, ceea ce nu-i împuțina cu nimic atracția. Bărbații din spița hoinarilor au exercitat dintotdeauna asupra femeilor o atracție fatală. Charley nu făcea excepție, dar cel puțin cunoștea semnalele de pericol.

— Și ăsta-i un stil de viață rău?

Shad Russell părea amuzat, aproape batjocoritor.

— Pentru tine nu, poate, consimți Charley. Dar poate fi rău pentru fata care face prostia de a crede că ar putea să te schimbe.

— Iar tu nu faci asemenea prostii, replică el încet, la limita provocării.

— Nu, eu nu fac prostii, zâmbi fără haz Charley, continuând să privească înainte, de-a lungul drumului; se apropia de cotitura spre fermă și încetini, la trecerea de pe asfalt pe drumul desfundat. Asta e regiunea Seven Bar. Casa

fermei se află la vreo două mile distanță de șosea.

Charley își dădu seama că Shad, deși nu-și schimbă poziția relaxată, devenea mai atent la împrejurimi, privirea lui ageră reținând pășunile abundente, starea vitelor și a gardurilor, elemente pe care un cowboy trebuia să le știe pentru a-și face meseria. Nu-i punea la îndoială calitățile. Singurul cusur pe care-l observa la caracterul lui era acea mare doză de dor-de-ducă. Nu era bine să se bazeze prea mult pe el. Acest gând o întristă, dar nu examină prea îndeaproape motivul pentru descoperirea care o deprima.

Drumul montan șerpuia de-a lungul pantei, pentru a ajunge la o pajiște cu vedere panoramică spre piscurile înconjurătoare, unde se găsea clădirea principală a fermei. Pe lângă casa cu etaj, de lemn albit, mai exista un hambar de bârne, un grajd și un șir de țarcuri din lemn negeluit. Era un ranch mic, după standardele moderne, dar Charley se mândrea cu înfățișarea ei curată și bine întreținută. O căpiță de fân din vara trecută, consumată pe jumătate, se înălța lângă hambar, așteptând cositul din anul în curs. Caii din țarc nechezară în semn de salut și se repeziră spre gardul din față, când Charley încetini și frână în dreptul casei.

— Dotările noastre nu sunt atât de extinse încât să includă și un cămin pentru lucrători, îi explică ea lui Shad Russell. Avem în casă o cameră de oaspeți pe care o poți folosi.

Un câine de văcar, corcit, ieși în trap mărunt din umbra casei, ca s-o întâmpine. La vederea străinului care cobora din cabina camionetei, câinele încetini pasul, mai țeapăn. Îi adulmecă bănuitor picioarele, dar o vorbă rostită încet de Shad îl făcu să dea din coadă, deschizând botul într-un rânjet cu limba scoasă. Charley observă fără să comenteze felul cum câinele îl acceptase pe noul angajat, așteptându-l pe treptele verandei.

Lăsând deocamdată șaua în bena camionetei, Shad își ridică sacul de molton și porni spre casă. Nu se simțea nicio grabă în pașii săi întinși, pe când inspecta încet din privire casa și acareturile fermei. Când ochii i se opriră asupra lui Charley, în ei se citea o luminiță de mulțumire. Strălucirea acesteia îi îndulci arcuirea gurii.

— După cum se pare, tu și fratele tău aveți un ranch sănătos, bine gospodărit, observă el.

Nu o caracteriza falsa modestie, așa că recunoscu:

— Ne place să credem că da.

Apoi, se întoarse să urce treptele.

— Vino să-l cunoști pe fratele meu, după care am să-ți arăt unde să-ți pui lucrurile.

Shad o urmă pe scară, traversând veranda, cu pașii ca un ecou al pașilor ei. Deschizând ușa, Charley intră în camera din față, cu Shad după ea. Din dormitorul solitar de la parter se auzi bocănitul sonor al unor cârje.

— Tu ești, Charley? strigă nerăbdător glasul fratelui ei, în timp ce bocănitul constant al cârjelor se apropia de camera din față.

Charley deschise gura să răspundă afirmativ, dar Gary vorbi din nou, fără a-i lăsa timp:

— Dracu' să le ia pe toate, unde-ai umblat atâta timp? ziceai că pleci doar pentru două ore!

— A durat mai mult decât credeam, răspunse Charley și ar fi spus mai mult, dar fratele ei apăru în arcada holului de lângă încăpere. Văzându-l, nu știu dacă să fie jenată sau să râdă de caznele lui. Un aparat gipsat voluminos îi cuprindea tot piciorul drept. Cămașa era descheiată, cu poalele scoase din pantalonii scurți, dar fără să-i acopere

complet. În mâna stângă, cu care ținea cârja, strângea o pereche de blugi. La vederea străinului de lângă Charley, Gary se opri brusc, iar pe gât i se urcă un val de roșeață.

— Fă cunoștință cu noul nostru angajat, Gary, abia reuși ea să-și ascundă zâmbetul care-i juca la colțurile gurii. El e Shad Russell. Iar tipul ăsta pe jumătate gol, cu un picior rupt, e fratele meu, Gary Collins.

Întorcându-se spre Shad Russell, îi zări în ochi o lucire de umor care dispăru pe dată.

Fratele ei nu avea cum să scape elegant din jenanta situație, așa că preferă să treacă peste ea.

— Russell, repetă el numele, pe un ton îngândurat. Ești de pe-aici? se încruntă, neputându-și-l aminti de nicăieri.

— Nu, răspunse Shad, fără să mai ofere și alte informații.

— De ce nu vii după mine, Shad? îl chemă Charley, pornind spre scară. Am să-ți arăt unde-ți vei face culcușul.

— Bună idee, lunecară dinspre Gary spre ea ochii lui albaștri, înțelegând că-și salva fratele dintr-o situație penibilă.

Ușa scării stătea deschisă. Charley urcă treptele înaintea lui și se opri în holul de la etaj. Când Shad ajunse lângă ea, dintr-odată holul nu i se mai păru la fel de spațios pe cât și-l amintea. Avu nevoie de o secundă pentru a-și da seama că simțea efectul apropierii lui, al lățimii umerilor și al staturii deșirate, dominatoare. Deschise ușa din fața scării.

— Aici e baia, prezentă ea fără rost încăperea, după care arătă ușița de sub lavabou. Acolo se țin prosoapele și cârpele.

Îi văzu privirea oprindu-se asupra flacoanelor cu farduri și loțiuni de pe polița lavoarului și nu se osteni să menționeze că aveau să folosească baia în comun.

— Vei avea dormitorul în dreapta scării.

Shad se retrase din ușa băii, lăsând-o s-o ia înainte. Când Charley intră în camera pe care i-o repartizase, se pomeni că evita zona unde se afla patul de două persoane. În schimb, merse către debara.

— Pe raftul de sus sunt niște pături în plus, dacă ai nevoie. Vei găsi și câteva umerașe de sârmă, pentru haine. În caz că e nevoie de mai multe, să mă anunți.

Când se întoarse, își dădu seama că Shad nu-i dăduse prea multă atenție. Privirea lui parcurgea conținutul încăperii, trecând peste mobilă pentru a inspecta tablourile de pe pereți și diversele bibelouri de pe lada patului și scrin. Niciunul dintre ele nu era deosebit sau ieșit din comun. Charley fu nedumerită de interesul pe care i-l trezeau. Când tăcerea se prelungi prea mult, privirea lui reveni spre ea, iar gura i se arcui într-un surâs auto-ironic.

— De ani de zile nu m-am mai culcat într-un dormitor propriu-zis, îi explică el. Uitasem unele dintre mărunțișurile care îi dau personalitate.

Privirea ei parcurse camera familială, văzând-o dintr-odată cu ochii cuiva care își petrecuse cea mai mare parte a timpului în dormitoare comune. Accentele personale ieșeau într-adevăr în evidenţă. Începu să se gândească la existența singuratică pe care o ducea, după care își dădu seama, în alertă, că intra pe un teren periculos. Era stilul de viață pe care singur și-l alesese. Avea posibilitatea de a și-l schimba – *dacă* asta dorea să facă, și era evident că nu dorea.

— Te las să-ți desfaci bagajele și să te instalezi, spuse

Charley cu vioiciune, pornind spre ușă. Când termini, vino jos.

Fără a aștepta răspunsul, ieși din cameră și coborî cu pași ușori treptele, în căutarea fratelui ei. Îl găsi, îmbrăcat tot doar pe jumătate încă, scotocind prin coșul ei de cusut, sprijinit în cârje într-un echilibru precar.

— Ce Dumnezeu cauți, Gary? îl întrebă, cu o undă de exasperare. Devenise aproape mai insuportabil decât un copil.

— Încerc să găsesc afurisitele alea de foarfece, bombăni el.

— Foarfecele?

— Da, foarfecele, se răsti enervat Gary. Ca să pot tăia cracul blugilor ăstora. Nu-mi încap peste gips și m-am săturat să mă tot fâțâi îi halate de baie. Vreau să mă mai îmbrac și eu ca tot omul.

— Dacă mă rogi frumos, poate te ajut eu, răspunse Charley.

Gary o privi încruntat, peste umăr. Stătea cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine de provocare tăcută. Părul lui avea o nuanță de castaniu mai închisă decât șatenul

ei, dar ochii căprui erau aceiași. Trupul, mai masiv, conținea mai mulți mușchi decât făptura ei zveltă, dar orice străin ar fi ghicit imediat că erau frate și soră. La fel de mult semănau și în alte privințe. Amândoi aveau aceeași personalitate mândră și încăpățânată care provoca adesea conflicte de voință, la fel ca acum. De astă dată, cel care se dădu bătut fu Gary.

Oftă, obosit:

— Vrei să-mi tai pantalonii, te rog?

— Sigur că da, zâmbi ea cald, în timp ce întindea mâna să ia blugii. Foarfecele sunt în sertarul biroului, nu în coș.

Gary se rezemă în cârje, privind-o cum tăia pantalonul.

— Cum de l-ai angajat pe străinul ăsta? Parcă ne înțeleseserăm să luăm un băiat de prin partea locului.

Era o afirmație, nu introducerea unei discuții în contradictoriu.

— Toți lucrează. Când am oprit la Frank, să văd dacă nu cumva fiul lui e liber, acest Shad Russell era acolo și a cerut slujba, îi explică ea cum se întâmplase.

— De unde e? se încruntă Gary, curios.

— De ici, de colo. Nu l-am întrebat anume, recunoscu Charley.

— Și ce experiență are?

— Lista foștilor lui patroni parc-ar fi almanahul *Who's Who* al crescătorilor de vite, replică ea sec, tăind cu foarfecele ultima parte din material. Așază-te-acolo, să vedem dacă-ți pot trage pantalonii.

Gary manevră stângaci, pentru a se așeza pe marginea unui scaun de lemn, cu cârjele rezemate lângă el. Având piciorul imobilizat în gips, fu nevoit să facă mari eforturi pentru a-și trage blugii suficient ca să-și poată introduce ambele picioare în pantaloni. Când reuși în sfârşit să se ridice în picioare, Charley îi trase în continuare, până sus.

— Adică vrei să spui că e un nomad, reluă Gary vechiul subiect, reușind să se țină în echilibru cu cârjele suficient timp pentru a-și încheia pantalonii.

— Exact. M-am gândit că nu conta, din moment ce oricum nu avem nevoie de el decât pe timpul verii.

— Da, și eu cred că nu contează, îi dădu el dreptate. Ce-ai să pregătești pentru cină?

Charley se uită la ceas. Era abia unsprezece dimineața.

— Doar la burtă te gândești, îl dojeni ea. La cât ai mâncat în ultima vreme, ai să pui pe tine zece kilograme, până să-ți scoți gipsul.

— Încearcă tu să târăști o ghiulea ca asta după tine, replică el, arătând spre gips, şi-o să-ți crească și pofta de mâncare.

— Ce-ar fi ca în următoarele șase săptămâni, cât vei fi convalescent, să înveți să gătești? îi propuse Charley. Așa, o să am o treabă mai puțin pe cap.

Discuția între frați fu întreruptă de niște pași pe scară, iar Charley se întoarse tocmai când Shad Russell intra pe ușă. Ochii lui albaștri o priviră un moment, apoi se abătură spre fratele ei. Totuși, în acea secundă, toate simțurile i se activară pe deplin.

— Mă gândeam să-mi duc șaua și echipamentul în hambar, și pe urmă să arunc o privire prin jur, își declară el intenția.

— Vin și eu cu tine, ca să-ți prezint ferma, se oferi Gary, potrivindu-și cârjele la subsuori, pentru a-l urma

șontâcăind. Până ne întoarcem, Charley poate pregăti prânzul.

La douăsprezece și câteva minute, se așezară la masa din bucătărie să mănânce gustarea pregătită de Charley. În timpul mesei, conversația se învârti în jurul subiectelor agricole, de la muncile necesare la fermă până la piața vitelor și la viitoarele beneficii. Charley își dădea seama că pe fratele ei îl impresiona torentul indiferent de informații pe care le deșerta Shad Russell. Avea o experiență profesională profundă și extinsă, dar şi-o dezvăluia totuși într-un mod care nu putea fi descris decât ca nepăsător. Mintea lui ascuțită și inteligentă putea elimina metodele agricole nepotrivite pentru ferma lor, discutând altele, care puteau fi încorporate spre a îmbunătăți actualul sistem. Shad nu emitea niciun comentariu critic, nu făcea nicio încercare de a le impune vreo sugestie. Toate erau menționate în treacăt, discutate și judecate după propriile lor merite, pentru ca Gary să le respingă sau să le analizeze.

Pentru Charley, Shad Russell devenea tot mai mult o enigmă. Avea calități pe care ea le putea admira la un bărbat – inteligența, tactul și autoritatea sa calmă – dar nu-și

permitea niciun moment să piardă din vedere faptul că era un hoinar. Azi se afla aici, dar mâine putea să nu mai fie.

La desert aveau o prăjitură cu șarlotă pe care Charley o preparase în ajun, și cafea neagră, tare. După ce le consumă, Shad se rezemă de spătar, întinzându-se, cu mulțumirea unui om care și-a umplut stomacul. Privirea jucăușă a ochilor să-i albaștri se îndreptă spre Charley, care văzu din nou cum i se ivea un zâmbet în colțurile ochilor, întinzând riduri pe obrajii slabi, bronzați.

— De-atâta vreme n-am mai stat la o masă cu mâncare de casă, încât am și uitat ce gustoasă e.

Era un compliment sincer, fără nicio încercare de slugărnicie.

Cuvintele lui o mișcară, mângâindu-i sensibilitățile ca o atingere fizică. În minte îi tot revenea vechea zicală – drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac… Acest gând o răscolea, căci știa că nu era posibil să îmblânzească definitiv o sălbăticiune. Întotdeauna avea să revină la vechile sale năravuri. Charley se avertiză din nou să nu se încurce cu un bărbat care nu făcea decât să treacă prin viața ei.

Prin urmare, îi primi complimentul și răspunse cu o replică nepăsătoare:

— Mama mea a fost o bucătăreasă excelentă. Am avut de la cine învăța.

Ridicându-se să strângă masa, îl întrebă:

— Mai vrei cafea?

— Nu, mulțumesc, refuză Shad, cu același zâmbet leneș pe buze. Mă gândeam să-mi petrec după-amiaza călărind prin împrejurimi, ca să mă familiarizez cu topografia fermei. Ai ceva împotrivă să-mi aleg un cal?

— Călărește-l pe care-l preferi, îi acordă Gary libertatea totală de a alege.

Când pașii lui care se îndepărtau nu mai rămaseră decât ca un ecou în mintea ei, Charley se întrerupse din stivuirea vaselor murdare, pentru a arunca o privire spre fratele său, care stătea cufundat în tăcere. Privea în gol, îngândurat. Un junghi ascuțit de durere îi întrerupse reveria, făcându-l să se strâmbe, cu mâna pe gipsul tare care-i strângea coapsa.

— Ai luat vreunul din analgezicele alea pe care ți le-a recomandat doctorul? îl privi Charley cu reproș, ghicind

deja răspunsul.

— Nu, recunoscu el, spășit. Nu vreau să devin dependent de pilule.

— Vrei să te dai mare și tare, ca un erou care înfruntă durerea scrâșnind din dinți, îl dojeni ea.

Gary schimbă subiectul:

— Acest Shad e o enciclopedie ambulantă de cunoștințe despre munca la ferme. Am senzația că, la masă, am ascultat un curs de școală. Ager mai e tipul.

— Da.

Charley reveni la vasele ei, stânjenită de subiectul pe care îl abordase.

— Într-un fel, e mare păcat că-și folosește toate talentele astea lucrând pentru altcineva, mai remarcă Gary. Dar nu-mi pot alunga sentimentul că am avut un mare noroc să dai peste el. Omul știe meserie, nu-ncape nicio îndoială. Ce crezi că-l determină pe un individ cu atâtea calități să umble ca o haimana de colo-colo?

— Zău că nu știu.

Dar își dorea să fi știut.

Privirea i se îndreptă spre fereastra de deasupra

chiuvetei, cu vedere asupra grajdurilor și țarcurilor alăturate. Îl văzu pe Shad îndepărtându-se călare și recunoscu imediat calul. Dollar era un jugan murg solid, fără semne particulare cu excepția unei pete albe pe frunte, de mărimea unui dolar. Era pe departe cel mai bun cal de la fermă, ceea ce dovedea că Shad Russell avea și o bună judecată de geambaș.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, deșteptătorul sună la ora cinci fix. Charley se întoarse pe partea cealaltă, cu un geamăt, bâjbâind pe noptieră ca să-l oprească. Imboldul de a dormi mai departe, neluând în seamă stridenta chemare, era puternic, dar n-o lăsa conștiința. Încercă să-și alunge somnul frecându-se pe față, fără succes, şi-şi coborî cu o mișcare lenește picioarele de sub pătură, pe podea.

Ochii cârpiți de somn i se întredeschiseră doar cât două fante, în timp ce se împleticea spre scaunul unde-și lăsase halatul de bumbac. Îl trase pe ea mai mult din

obișnuință decât printr-o acțiune conștientă și porni către ușă. Ieșind din cameră, constată că la etaj era liniște – nu se clintea nimeni și nimic. Încă buimacă, dar nici ca o somnambulă, Charley coborî scara ca prin ceață, parcă plutind undeva între cele două stări.

Instinctul o călăuzi spre bucătărie. Mintea ei memorase prepararea cafelei până la a o putea face literalmente cu ochii închiși. Când filtrul fu introdus în priza din perete, se rezemă de bufet, sprijinindu-și capul pe ușa dulăpiorului de sus. Astfel proptită de-a-mpicioarelea, se lăsă pradă unei semisomnolențe, până când o învioră aroma cafelei proaspăt râșnite și fierte. Dar cel care o trezi mai întâi fu un glas bărbătesc:

— Bună dimineața.

Genele îi tresăriră doar atâta cât să-l întrezărească pe bărbatul înalt și suplu, cu părul negru ca pana corbului și ochii albaștri limpezi, care tocmai intra în bucătărie. Era prea somnoroasă ca să se deranjeze din poziția ei relaxată.

— O fi oare? Nu m-am putut trezi de suficient timp ca să aflu dacă e o dimineață bună sau nu, murmură ea, cu ochii închiși.

Trecu un moment de tăcere, cât o bătaie de inimă, după care glasul scăzut și tărăgănat de auzi din nou.

— Ai nevoie să fii trezită cu sărutări.

Din cine știe ce motiv, acest comentariu i se păru amuzant, făcându-i buzele să se arcuiască într-un ușor surâs. Apoi, două mâini o apucară de mijloc, trăgând-o de lângă dulapurile de bucătărie unde stătea rezemată. Surprinsă de neașteptata atingere, Charley deschise fulgerător ochii, pentru a vedea licărul ștrengar al unor ochi albaștri privind-o fix. Ridică mâinile să-l respingă dar acestea, când intrară în contact cu mușchii plați de pe pieptul lui, părură să-și uite scopul. Surprinderea o făcu să-și lase capul pe spate, aliniindu-l cu cel ce se apleca spre ea.

Când posesiunea caldă a gurii lui îi luă în stăpânire buzele, Charley savură vâlvătaia îmbătătoare de plăcere care îi inundă toate simțurile. Trupul ei maleabil se lăsă cuprins în cercul brațelor lui, potrivindu-se peste conturul stăpânitor al trupului prelung, bărbătesc. Focul euforic al sărutului i se răspândi prin vene, aprinzând o reacție care o făcu să-l sărute la rândul ei. Se simțea mai mult decât mulțumită în acea îmbrățișare, plină cu un sentiment de

naturalețe care nu avea nicio bază reală.

Un fior răcoros îi învălui buzele când Shad își retrase gura, punând capăt sărutării. Și mai multă răceală se strecură între ei, pe măsură ce se îndepărtau. Puțin cam amețită, îl privi clipind din ochii ei rotunzi, ca alunele. Fusese sărutată de un străin – ba mai mult, un muncitor angajat. Nu știa cum de permisese să se întâmple așa ceva și nici de ce o făcuse el.

Shad se întoarse, luând o ceașcă pentru a şi-o umple cu cafea proaspătă din filtru.

— Te-ai trezit de-a binelea, observă el.

— Într-adevăr.

Îi treziseră nevoile din trup conștiința prezenței lui, profilul tăiat ascuțit, atingerea sigură a mâinilor și parfumul cu aromă de chitră al aftershave-ului, dar mai presus de orice o trezise influența pârjolitoare o sărutului.

— Vrei să-ți torn și ție o ceașcă? o privi Shad oblic, cu ochii însuflețiți de conștiința efectului pe care-l avusese asupra ei.

— Da, acceptă Charley, urnindu-se în sfârşit de lângă bufet. De ce m-ai sărutat adineaori? îl întrebă, încruntată.

— Dintr-un impuls.

Se întoarse să-i ofere ceașca pe care o ținea în mână, cu acea vitalitate masculină sălbatică scăpărându-i în ochi, pe când îi susținea privirea. Continua să stea foarte aproape de ea, îmbrăcat complet, mult mai stăpân pe sine și pe situație decât era Charley.

— Când am intrat în bucătărie, m-a întâmpinat o scenă atât de casnică – femeiușca în capot, cu părul castaniu răvășit de somn, așteptându-și bărbățelul să coboare la prima cafea de dimineață.

Referirea la înfățișarea el fu însoțită de o privire fugară care o îndemnă pe Charley să-și închidă mai strâns halatul de bumbac în dreptul pieptului și să-și treacă degetele prin părul încâlcit, într-o încercare de a-l pune cât de cât în ordine. Lucirea de veselie ironică din ochii lui îi aduse o undă de roșeață în obraji. Nu era sigură dacă acel val de fierbințeală era cauzat de furie sau de jenă – sau de intimitatea pe care o insinuau cuvintele „femeiușcă” și „bărbățel”.

— Părea să fie necesar un sărut de dimineață, își încheie Shad explicația, pornind cu mișcări unduite spre

masă; își trase un scaun și se așeză, revenind cu privirea la ea. N-am fost niciodată genul care să respecte regulile de bună conduită. Dacă mi-aș exprima regretul pentru comportamentul meu, aș minți. Nu-mi pot imagina cum mi-ar părea rău că am sărutat o femeie frumoasă, chiar dacă întâmplător e sora patronului.

Charley tremura toată, de forța frământării confuze care o răscolea pe dinăuntru. Sărutul îi făcuse prea multă plăcere pentru a dori ca Shad să-și regrete fapta. Ar fi fost o prostie, o copilărie, să facă scandal pentru ceva atât de inofensiv. Pur și simplu nu-i stătea în fire s-o facă pe muierea indignată; și, în plus, îi răspunsese în același fel, iar Shad o știa. Totuși, nu era o acțiune căreia ar fi dorit să-i dea curs, așa că ar fi fost mai bine, poate, să lămurească din capul locului acest aspect.

— Domnule Russell… începu ea, pe un ton răspicat, autoritar.

Dar fu întreruptă.

— Shad, o corectă el, cu un licăr răutăcios în ochi.

— Foarte bine, Shad, consimți Charley că, în acel moment, formalismele ar fi fost cam ridicole. Cred că ar

trebui să ne lămurim clar pozițiile. În două luni sau chiar mai puțin, ai să-ți vezi de drum – spre altă slujbă, poate în alt stat. Cei de genul tău cred întotdeauna că iarba e mai verde pe cealaltă parte a colinei. N-am să neg că ești un bărbat arătos dar, atâta timp cât te afli aici, îți poți exersa farmecele cu altcineva. Nu vreau să am relații intime cu tine, Shad. Pe tine nu te interesează decât un flirt sportiv sau o aventură scurtă. Nu-ți dorești relații care să te lege de picioare. Am avut parte de suficiente legături fără sens. În prezent, caut ceva solid și de durată, așa că nu te aștepta ca de-acum încolo să fiu mai mult decât prietenoasă cu tine. Va trebui să-ți găsești pe altcineva, ca să te distrezi cu sexul opus.

Declarația ei se transformase mai degrabă într-un discurs. Când termină, expresia lui Shad devenise sobră și închisă, fără a-și desprinde un moment ochii dintr-ai ei. Ridică mâna cu ceașca, închinând a încuviințare, cu gura arcuită într-un zâmbet amar.

— Mesajul a fost recepționat și înțeles, spuse el, lăsându-și privirea să coboare în adâncurile negre ale lichidului din ceașcă. Nu cred că te-ai fi putut exprima mai

clar de-atât, Charley.

Apoi, un surâs nepăsător îi înălță colțurile gurii.

— Poate că tocmai asta e cheia. Dacă te numesc Charley destul de des, voi începe să uit de trupul care poartă numele.

Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea roșeața care-i încinse obrajii. Ochii lui mai stăruiră, preț de-o secundă, pe relieful proeminent al sânilor, pe sub halatul subțire de bumbac.

— Îm pare rău dacă asta te face să te simți prost, Charley, dar nu ai nicio cărămidă nelalocul ei.

— Nu mă face deloc să mă simt prost, insistă ea, deși observația lui o irita. Nu era sigură că dorea s-o găsească atrăgătoare pe plan fizic; pericolele potențiale erau prea mari.

În același moment, își dădu seama că o căuta cu lumânarea stând în aceeași încăpere cu el, când nu avea pe ea decât o cămașă de noapte și un halat. Puse pe bufet ceașca de cafea, neatinsă.

— Scuză-mă. E timpul să mă îmbrac.

— Nici nu ți-aș putea da mai multă dreptate, murmură

Shad cu buzele lipite de marginea ceștii, ascunzându-și astfel zâmbetul pe care Charley i-l bănuia pândind la colțurile gurii.

Douăzeci de minute mai târziu, coborî la parter îmbrăcată în hainele de lucru pentru acea zi, o pereche de blugi roși și o bluză ruginie, cu poate lungi, înnodate în față. Prin aer plutea aromă de șuncă friptă, iar Charley șovăi din mers, după care își continuă drumul spre bucătărie, unde mirosul se simțea mai puternic.

Când intră, Shad stătea în picioare lângă aragaz. Îi aruncă o privire peste umăr:

— Cum îți plac ouăle? Jumări? Ochiuri?

— Ochiuri, răspunse ea pe negândite, fără ca surprinderea neîncrezătoare să i se șteargă de pe față. Nu e nevoie să-ți pregătești singur micul dejun. Tocmai veneam să-l fac eu, insistă ea, pe un ton defensiv.

— Unele femei întârzie mai mult decât altele cu îmbrăcatul. Nu eram sigur din care categorie faci parte, declară Shad, cu o certitudine născută din experiență. Voiam ca azi să încep din zori, așa că am preferat să nu te aștept. Ai vreo obiecție să gătească altcineva în bucătăria

ta? o mai întrebă el, după un moment de gândire.

— Nu, răspunse ea, clătinând din capul încadrat de păr lung, privindu-l cum întorcea cu abilitate un ou în unsoarea încinsă a șuncii din tigaie, fără a sparge gălbenușul. Se vedea clar că nu se simțea ca un străin la bucătărie.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.

— Nu. Cred că sunt doar uimită că știi să gătești. Majoritatea bărbaților nu se deranjează să învețe – fratele meu, de exemplu. Tu de ce-ai învățat?

Omul acela părea să aibă mai multe calități care-l diferențiau de toți ceilalți.

— Din necesitate, replică Shad, ridicând indiferent dintr-un umăr, în timp ce culegea din tigaie ochiul prăjit, cu o spatulă metalică, mutându-l apoi în farfuria pusă la încălzit, pe plită; cu ajutorul unui clește de servit, adăugă o felie de șuncă și-i întinse farfuria lui Charley. La modul meu de viață, trebuie să mă descurc singur. Pe masă e pâine prăjită, mai adăugă el.

Masa fusese pusă cu două tacâmuri, iar Charley se așeză pe unul dintre locuri, pentru a mânca acea pâine

prăjită de altcineva. Era o experiență nouă, o schimbare de ritm plăcută, fără îndoială. Tocmai își ungea felia de pâine prăjită cu gem de mure, când Shad i se alătură și el la masă. Îl măsură cu privirea pe acel om cu atât de multe talente. Forța și vitalitatea frustă constituiau părți integrante ale acelor trăsături cizelate neted, iar în ochii zâmbitori îi pândea mereu o anumită cunoaștere a vieții. Îi trezise interesul față de el ca bărbat, precum și curiozitatea, ca persoană.

— De unde ești de fel, Shad?

Se întreba care o fi fost trecutul lui și ce anume îi determinase acel stil de viață neastâmpărat, fără să rămână nicăieri prea multă vreme – mereu dornic că meargă mai departe.

— Am crescut mai mult în Colorado, răspunse el, tăindu-și oul prăjit, fără nicio ezitare de a discuta despre trecut.

— Mai ai rude acolo?

Charley încerca să și-i imagineze pe părinții lui, bănuindu-le îngrijorarea pentru soarta umblărețului lor fiu.

Shad se opri o fracțiune de secundă, apoi clătină din

cap.

— Nu.

Ridică privirea din farfurie spre ea, cu o expresie încruntată, de curiozitate și interes.

— De când țineți ferma asta singuri, tu și fratele tău?

— De când l-am pierdut pe tata, acum doi ani – a făcut un atac de cord.

Trecerea timpului o ajuta să vorbească despre moartea tatălui ei doar cu un mic junghi de durere.

— Mama noastră a murit cu cinci ani mai înainte, de pneumonie. După ce s-a prăpădit ea, tata nu și-a mai revenit niciodată.

— Deci, acum mai sunteți doar tu și Gary.

— Da.

— Și niciunul dintre voi nu-și face planuri de a extinde cercul familiei, se strâmbă a îndoială gura lui dăltuită aspru. Mie încă mi-e greu să cred că nu ai un iubit pe undeva, pe la periferia vieții tale personale. Nu mi se pare firesc.

Charley ridică din umeri, conștientă de accelerarea pulsului, acum când conversația începea să se refere la viața

ei sentimentală.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu mă interesează în mod serios.

— Aha.

Era un sunet lin, cunoscător, însoțit de o scânteiere a ochilor.

— Asta-i cheia enigmei, nu? S-ar putea să nu te „intereseze în mod serios” niciun bărbat, dar trebuie să existe fără îndoială unul pe care să-l interesezi tu.

Charley se gândi să nege, dar la ce bun?

— În regulă, da, recunoscu ea, cu o privire vag provocatoare. Până acum, n-am reușit să-l conving că țin la el doar ca la un bun prieten și vecin. Mă crede una dintre femelele alea tâmpite care nu știu nici ele ce vor de la viață. Cred că, dacă e răbdător și insistent, mai devreme sau mai târziu am să-mi bag mințile-n cap.

— E vecinul tău?

Charley dădu din cap afirmativ.

— Chuck Weatherby. E proprietarul fermei de alături.

Cu ochii minții, și-l imagină pe prezumtivul ei pețitor. Spre patruzeci de ani, era de statură medie, cu o constituție

îndesată, începând să facă burtă. Spre deosebire de Shad, ceasurile petrecute la soare nu-l bronzaseră, tenul său alb, propriu părului arămiu, făcându-l să arate permanent ars și cojit. Era un om de treabă și de nădejde, cu o loialitate neabătută și un devotament indiscutabil. Avea multe calități pe care Charley putea să le admire, dar nu-i declanșa niciun interes romantic. Sărutările lui nu-i ațâțau simțurile așa cum făcuse sărutul lui Shad, cu câteva minute în urmă.

— Chuck Weatherby, repetă Shad numele, adăugând, cu un chicotit gutural: Chuck și Charley?

Pe fața lui Charley se ivi un zâmbet amuzat, râzând și ea de combinația celor două nume asemănătoare.

— Sună ridicol, nu-i așa?

— Cred că oricine poate spune fără teamă că e neobișnuit, confirmă el, cu un zâmbet glumeț. Care e numele tău de botez? Charlotte sau Charlene?

— Charlotte, dar practic nimeni nu mă numește așa. Întotdeauna am fost Charley, ridică ea ușor din umeri, arătând că nu avea nicio obiecție, și luă o sorbitură de cafea.

— Fiindcă ți se potrivește. Un nume cu sonoritate masculină face întotdeauna o femeie să pară și mai

feminină. Totuși, nu se aplică și viceversa. Nici în ruptul capului n-ar merge ca pe fratele tău Gary să-l cheme Mary.

— Nu prea, încuviință ea sec.

— Mă mir că fratele tău nu s-a însurat până acum. Un fermier tânăr și arătos ar trebui să fie un candidat tentant pentru fetele din zonă, comentă Shad, privind-o întrebător.

— Cred că așa și este, consimți Charley. Acum un an, aproape că ieșise din circulație, dar logodna s-a desfăcut. Și de-atunci, s-a juruit să nu mai aibă de-a face cu femeile.

— Un jurământ nobil, dar n-o să dureze.

Părea să vorbească din experiență. Împinse la o parte farfuria goală și puse ceașca de cafea pe masă, în fața lui.

— Ce n-a mers? Știi cumva?

Charley clătină din cap, cu pletele castanii bogate mângâindu-i umerii.

— Lui Gary nu-i place să vorbească despre asta.

Nu era sigură nici măcar dacă făcuse bine spunându-i lui Shad. Era un străin, iar ea se apucase să-i destăinuiască secretele familiei. Desigur, logodna desfăcută a lui Gary nu era tocmai un secret. Ceea ce o deconcerta era descoperirea că vorbea cu Shad mai deschis decât cu majoritatea

oamenilor.

— Dar tu? schimbă ea subiectul. Te-ai apropiat vreodată de altar?

— Nu, nici măcar atâta cât să simt mireasma florilor de lămâiță, zâmbi Shad, luând o înghițitură de cafea.

Charley își dădu seama că, în subconștient, se întrebase dacă nu cumva o femeie îl făcuse s-o pornească pe drumuri. Ar fi părut logic să presupună că fugea de ceva, dar se vedea limpede că nu așa stăteau lucrurile.

Liniștea se prelungi câteva secunde, risipită de scrâșnetul unui picior de scaun pe pardoseala cu dale a bucătăriei, când Shad se sculă în picioare cu o ușurință mlădioasă. Ridicând privirea, Charley îi întâlni zâmbetul luminos din ochii albaștri.

— E timpul să încep să-mi câştig găzduirea.

— Îți mulțumesc pentru micul dejun. A fost foarte bun.

— Și compania la fel. Mâcarea e întotdeauna mai gustoasă când nu ești nevoit s-o mănânci de unul singur. Știu eu ce spun, adăugă, cu o răsfrângere răutăcioasă a gurii.

Această aluzie la o taină personală o făcu pe Charley

să rămână tăcută. În timp ce Shad se întorcea dinspre masă, îi studie trupul zvelt și musculos, în timp ce se deplasa cu ușurința dezinvoltă a unui călăreț. La ușa din spate, se opri să-și ia pălăria Stetson maro din cârligul de alamă, punându-și-o peste părul negru ca un miez de noapte.

Pe când Shad ieșea din bucătărie fără să se mai uite în urmă, Charley încercă să-și imagineze cum era viața de hoinar – să călătorească pe atâtea drumuri singuratice, întâlnind o mulțime de oameni, dar fără a sta niciodată destulă vreme ca să-l poată numi pe vreunul „prieten”. Ei i s-ar fi părut deprimant, dar totuși Shad avea permanent o undă de umor în expresie. Părea să fie un om vital și viguros, care îmbrățișa viața și o trăia din plin.

Și totuși, Charley simțea că umbla în căutarea a ceva. Probabil a unui loc pe care să-l poată numi „acasă”. Acest gând îi stârni un vag fior de speranță, pe care se grăbi să și-l înăbușe. Nu era înțelept să nutrească asemenea vise. Reprezentau cel mai sigur drum spre decepții, cu cei din spița hoinarilor, ca Shad Russell.

În timp ce mușca din ultima felie de pâine prăjită, strânse masa și stivui farfuriile în chiuvetă. Bocănitul

neregulat al perechii de cârje anunță apropierea fratelui ei de bucătărie, iar Charley privi peste umăr, pentru a-l vedea intrând.

— Te-ai trezit devreme în dimineața asta.

De când se întorsese acasă de la spital, deprinsese obiceiul de a dormi până aproape de ora opt.

— Mă supăra piciorul, îi explică el, cu paloarea provocată de durere vizibilă pe sub bronzul de pe față; se opri lângă ușă, rezemat în cârje. Mi s-a părut că simt miros de șuncă friptă. Ce-ai făcut – ai mâncat fără mine? se îndreptă privirea lui spre vasele murdare din chiuveta lângă care stătea Charley.

— Da. Azi dimineață, Shad a făcut micul dejun. Pentru prima oară de nu știu când, am avut ocazia să mănânc ceva gătit de altcineva.

Se îndepărtă de chiuvetă, în timp ce Gary șontâcăia spre masă.

— Shad a pregătit micul dejun? repetă el surprins, așezându-se pe scaun, în timp ce Charley i-l ținea fix.

— Da. Ar trebui să iei lecții de la el, îl mustră ea, trăgându-i alături încă un scaun, ca să-și rezeme piciorul pe

el.

— Poate a descoperit că asta-i calea spre inima unei femei, sugeră Gary, studiind-o cu o privire cercetătoare pe care ea nu i-o prea putu susține.

— Mă îndoiesc, respinse ea sugestia râzând, dar fără a scăpa de ideea sâcâitoare că Shad putuse încerca să-i intre în grații, după ce ea încercase să-i spună clar că nu dorea să aibă relații fizice cu el. Își făcea lui de mâncare, ca să înceapă munca din zori. Când am coborât, a mai pus în tigaie un ou și pentru mine.

— S-ar putea să nu fi fost o idee prea bună să-l angajezi pe plimbărețul ăsta, murmură îngândurat Gary.

— Ce te face să spui asta? îi aruncă ea o privire curioasă, în timp ce pornea spre frigider să scoată șunca și ouăle.

— E un diavol arătos și, cu toate că nici tu nu ești de lepădat, în ultima vreme nu s-ar putea spune că ai avut parte de bărbați din abundență. Voi doi veți lucra împreună și veți locui în aceeași casă. Nu ești o femeie lipsită de farmec, Charley. Mai devreme sau mai târziu, va începe să-ți facă avansuri. Și pun pariu că e genul care le iubește și le lasă.

Charley nu trecu nepăsătoare peste avertismentul fratelui său. Nu trebuia decât să-și aducă aminte senzațiile care o cuprinseseră când o sărutase Shad, în zorii zilei. Între ei exista o afinitate volatilă, o stare împotriva căreia trebuia să se păzească. Preferă să nu-i menționeze lui Gary incidentul. Nici nu-i puse la îndoială părerea despre caracterul lui Shad. Era prea devreme ca să-și formeze o opinie.

— Cum spuneai, Gary, ridică ea din umeri, chipurile nepăsătoare, sunt destul de matură ca să-mi port singură de grijă.

Dar prezența lui Shad în casă și experiența primei zile schimbară totuși programul lui Charley. Diminețile, se stropea cu apă rece pe față până se dezmeticea pe deplin, înainte de a coborî îmbrăcată pentru a începe ziua de lucru. Și, de-acum, ea era cea care pregătea micul dejun.

Erau măsuri de prevedere subtile. Totuși, împrejurările îi impuneau să petreacă un anumit timp în compania lui Shad, lucrând, mâncând împreună sau petrecând cu el ceasurile serii. Impactul vigorii lui

masculine și al zâmbetului prompt nu scădea prin uzură. Ba chiar existau momente când Charley simțea că începea treptat să-și piardă rezistența. Când ochii lui poposeau asupra ei, cu o licărire de admirație în adâncurile lor, simțea un val de satisfacție. Orice contact direct cu el, oricât de accidental, îi declanșa niște cârcei curioși în degetele de la picioare. În aceste momente, se întreba dacă nu cumva lupta pentru o cauză dinainte pierdută.

La nicio săptămână după ce îl angajaseră pe Shad, Charley era în grajd, dându-le cailor tainul de seară. Auzi de afară huruitul tractorului și al cositoarei, anunțând întoarcerea lui Shad de pe fâneață. Se uită la ceas, întrucât Shad îi spusese la amiază că n-avea să vină până nu cosea tot fânul. Planificase cina pentru ora șapte, o masă constând din șuncă fiartă cu cartofi și fasole, aceste feluri de mâncare fiind cel mai ușor de păstrat calde dacă Shad lucra până după căderea întunericului. Astfel stând lucrurile, la vremea când termina cu muncile de seară și punea mâncarea pe masă, Shad avea timp să facă un duș și să se schimbe înainte de a se așeza să mănânce.

După ce le dădu ovăzul cailor, Charley aruncă niște fân în țarc și verifică apa din adăpătoare. Murgul cel tânăr, Dollar, își frecă botul de umărul ei, încercând s-o tapeze de încă o porție de ovăz. Râzând, Charley îi frecă botul catifelat.

— Regret, băiatule. Asta-i tot, pentru seara asta.

Se strecură printre șipcile țarcului, trecu pe sub gard și porni spre casă. Îi atrase atenția scrâșnetul unui motor pe care cineva încerca să-l pună în funcțiune. Când se întoarse să-i localizeze sursa, sunetul se opri, iar Charley auzi trosnetul unei portiere trântite. Schimbă direcția, îndreptându-se spre șopronul mașinilor, unde Shad tocmai sălta capota unei camionete vechi care-și dăduse duhul cu un an în urmă. Îl privi cum se apleca să examineze măruntaiele mașinii.

— Nu merge, îl abordă ea din stânga, atrăgându-i privirea piezișă.

— Am observat, replică Shad pe un ton de amuzament sec, revenind la inspectarea motorului și a pieselor adiacente. Ai ceva împotrivă să-mi fac de lucru cu ea, în timpul liber?

— Gary a spus că o reparație ar costa mai mult decât merită, îl preveni ea. Voia s-o arunce, dar încă n-a apucat.

— Voi plăti eu orice piese de schimb sunt necesare.

Se ridică să închidă capota. Avea fața și hainele pline de paie și praf, amestecate cu transpirația.

— Am nevoie de un mijloc de transport. Dacă reușesc s-o fac să meargă din nou, îmi poți da camioneta în locul salariului pe-o lună.

— Dar ce-ai să te faci fără bani? se încruntă Charley.

— Am destui ca să mă descurc, insistă el, întinzând mâna pentru a pecetlui înțelegerea. Facem târgul?

— Dacă Gary n-are nicio obiecție, din partea mea târgul e ca și încheiat, acceptă Charley, lăsându-și mâna să se piardă în strânsoarea lui puternică. Shad i-o ținu puțin mai mult decât era necesar, înfruntându-i privirea timp de-o secundă, suficient ca să i se oprească respirația.

Când îi dădu drumul, Charley încercă să destindă atmosfera dintr-odată încărcată.

— Mă tem că te-ai fraierit singur, râse ea încet, conștientă de mirosul lui de mosc, pe care-l intensificau căldura soarelui și a trupului.

— Rabla cuiva, comoara altcuiva, ridică el din umeri, zâmbind. Mergeai spre casă?

— Da, dădu din cap Charley.

— Vin și eu cu tine.

Își potrivi pasul după al ei, în timp ce Charley își relua drumul spre destinația inițială, iar inima începu să-i bată neregulat, ca a unei școlărițe. Nu-și reveni la ritmul normal decât în casă, când se despărțiră pentru ca Shad să urce la etaj, pentru duș și schimbatul hainelor.

Capitolul 3

Fermierii și lucrătorii agricoli nu pot decât rareori să țină sărbătorile dacă au de muncit la câmp sau în grajduri. În mod excepțional, acea duminică din iunie era o zi de odihnă la ferma Collins, cu excepția treburilor zilnice. Fânul cosit pe pășuni era încă prea umed pentru a fi strâns în baloți; niciun animal nu era bolnav; și nu se dărâmase niciun gard.

Charley se dusese la bisericuța comunitară din munți,

unde erau enoriași ea și fratele ei. Gary refuzase s-o însoțească insistând că n-avea de gând să-și distrugă singura pereche de pantaloni buni tăindu-le cracul ca să și-i tragă peste gipsul voluminos. Shad nu venise nici el, fără a-i da vreun motiv. Prin urmare, Charley plecase fără ei, lăsându-le instrucțiuni să stea cu ochii pe friptura din cuptor.

La douăsprezece și câteva minute, când reveni, mâncarea era gata și masa pusă. Gary recunoscu din proprie inițiativă că tot meritul îi revenea lui Shad. Se așezară toți trei, să ia în liniște un prânz duminical îmbelușgat.

În mod deloc surprinzător, Charley nu avu parte de ajutorul ici unui voluntar la spălatul vaselor. Shad dispăru afară, iar Gary se tolăni pe canapeaua din living, să tragă un pui de somn după masă. Chiar și când vasele fură spălate, șterse și puse la loc, Charley continua să se simtă ca un ardei umplut, cu toată mâncarea pe care o înfulecase, și ieși la o plimbare ca să-și mai ușureze digestia.

Când ieși pe veranda din fața casei, văzu conturul colțuros al masivului Sawtooth Mountain pe fundalul cerului albastru de vară. Ridică privirea spre piscurile

îndepărtate, ca o paradă de turle stâncoase în zare. Steiurile de pe culme erau încununate cu zăpadă, pe când pădurile dese de brazi înnegreau pantele. La picioarele lor, se întindeau pajiștile bogate și unduitoare ale văilor de pe podiș, străbătute de torente de munte și înveșmânate în verdele crud al începutului de vară. Hotarele fermei Collins se întindeau pe fundul văii, la umbra Munților Sawtooth.

Un zefir înmiresmat cu parfum de brazi sufla prin curtea fermei, trăgând jucăuș de pliurile fustei lui Charley, ca un copil care insista s-o urmeze. Charley zâmbi, lăsându-se călăuzită de vânt. Acesta o duse mai întâi la ocoluri, unde caii se apropiară de gard la trap, pentru a vedea dacă le adusese vreo tratație.

După câtva timp, Charley se îndepărtă, mergând în continuare pe pământul relativ neted din curtea fermei, pentru a păși mai ușor pe tocurile înalte ale sandalelor de oraș. Shad lucra la vechea camionetă parcată sub șopron, la umbră. Charley se apropie să vadă dacă mai făcuse vreun progres. Îl văzu întins pe jos sub botul mașinii, de sub care îi ieșea numai jumătatea inferioară a trupului, în blugi.

— Ai descoperit ce are? întrebă ea, ocolind puzderia

de scule înșirate pe jos, pentru a se opri lângă bara din față.

— Mda, se auzi cam înfundat glasul lui Shad. N-o să meargă.

Charley râse, ripostând cu un răspuns la fel de glumeț ca al lui.

— Ce deștept ești, că ai observat!

Culcat pe spate, Shad se târî afară de sub camionetă, rămânând dedesubtul ei doar cu un umăr, iar Charley simți că i se accelera pulsul la vederea torsului dezbrăcat de cămașă. Pieptul musculos îi era încordat, cu un strat de păr negru cârlionțat mărunt, în formă de V. Mâinile sale mari, înăsprite de muncă, erau mânjite cu unsoare. Când îi văzu ochii albaștri, zări un privirea lui o vibrație care-i tăie răsuflarea.

— Și eu o găsesc o deducție destul de strălucită.

Zâmbetul leneș i se potrivea cu tonul tărăgănat, în timp ce lucirea de interes masculin se observa limpede în felul cum o măsura cu privirea.

— Ai de gând doar să stai aici pe post de podoabă, sau îmi dai și mie cheia aia?

Îndoindu-și genunchii, Charley se aplecă peste

sortimentul de scule, luând o cheie.

— Asta?

Când Shad dădu din cap afirmativ, i-o întinse, rămânând ghemuită pe vine, parțial așezată pe călcâie, pentru a privi sub camion, uitându-se la el cum lucra. O captiva jocul unduitor al mușchilor lui încordați, pe când se străduia să disloce un șurub nevăzut. Charley își împreună mâinile peste genunchi, cu poala fustei ajungând pe jos.

Fără a se opri din muncă, Shad o contemplă un moment.

— Ți-a spus cineva vreodată că ai o pereche de picioare superbe?

Întrucât fusta i le ascundea în acel moment, Charley presupuse că i le observase înainte, când stătea ridicată. Ca o reacție tardivă, picioarele îi fură străbătute de furnicături, de parcă abia acum ar fi devenit conștiente de mângâierea privirii lui admirative.

— În ultima vreme, nu.

Dar nici nu era sigură dacă își exprimase cineva vreodată părerea că ar fi avut niște picioare frumoase.

— Mare păcat că pierd atât de mult timp acoperite cu

pantalonii, remarcă Shad, în timp ce răsucea cu degetele șurubul pe care-l deblocase cu cheia. Partea asta e gata.

În glas i se simțea mulțumirea, când se târî de sub mașină, dându-i cheia înapoi lui Charley.

Întinzând mâna spre ea, Charley aprecie greșit distanța, iar mâna îi ajunse peste degetele lui acoperite cu ulei și murdărie. Scurta atingere îi mânji latul palmei cu o dâră unsuroasă, dar n-o observă decât după ce puse cheia la loc. În timp ce se sălta în picioare, Shad se ridică și el.

— Ai o cârpă? îl întrebă ea, la vederea dârei negre. M-am mânjit cu ulei.

— E una pe bara din spate, arătă Shad cu un gest.

În timp ce mergea să ia cârpa, o briză rebelă îi suflă o șuviță de păr peste față și ochi. Pe jumătate orbită, Charley își dădu la o parte părul instinctiv, cu mâna murdară, lăsând fără să știe o dungă unsuroasă pe obraz. Când își recăpătă vederea, începu să-și frece mâna cu cârpa.

— Acum ți-ai întins-o și pe oraz, îi atrase atenția Shad, studiind-o cu un zâmbet în colțurile gurii.

— Serios?

Își duse la obraz degetele curate. Văzu pe ele urme de

unsoare. Când încercă să-și șteargă obrazul cu cârpa, nu reuși decât să întindă și mai mult murdăria.

— Mai bine lasă-mă pe mine, hotărî el și-i luă cârpa din mâini, întâmpinând doar o rezistență neconvinsă.

Împături cârpa până lăsă la vedere doar o mică zonă curată. Sarcina cerea să stea foarte aproape de ea, iar Charley își simți bătăile inimii accelerându-se, în timp ce ridica fața să-i fie curățită.

Shad șterse petele cu mișcări ferme, apăsate, zăbovind îndelung. Charley îi distingea porii și pupilele negre ale ochilor de un albastru vibrant, care-i priveau fața întredeschiși. Respira subțiat, afectată de apropierea lui și de vitalitatea masculină pe care o emana. Își coborî privirea, înfruntând puternica atracție exercitată de Shad asupra ei. Vederea pieptului lui gol, ca un zid bronzat de soare, îi submina de asemenea voința, influențându-i irezistibil toate simțurile. Când ridică iarăși ochii, privirea lui se oprise asupra buzelor ei, cu o intensitate tulburătoare. Îi făcea gâtlejul să se contracte dureros.

Indiferent de modul cum reacționa trupul ei, Charley nu mai era o adolescentă amețită. Deși nu se declara o

cunoscătoare a celor lumești, știa cum stătea situația. Nu conta în ce fel trăsese concluzia, ci numai că era sigură: dintr-o relație sentimentală cu acest bărbat, ea ar fi ieșit în pierdere.

— Termină, Shad.

Vocea îi suna încet, răgușită în efortul de a se controla.

— Ce să termin? făcu el pe neștiutorul, cu o privire dezarmantă, strălucind de interes masculin și senzualitate îndrăzneață.

— Nu te mai uita așa la mine, se strădui Charley să răspundă cu cât mai multă convingere, prefăcându-se calmă.

— Cum adică?

Shad simula interesul față de petele de pe obrazul ei, dar Charley era sigură că i le șterse de mult.

— Adică, de parcă aș vrea să fac dragoste cu tine? reformulă el întrebarea, într-un mod mai explicit.

Încercă să nu-și ia în seamă galopul dezordonat al inimii.

— Da, răspunse ea simplu.

— Te deranjează? se arcui gura lui Shad, ironizând-o

cu zâmbetul său drăcesc.

— Sunt o ființă omenească, Shad, la fel ca tine, dar proastă nu-s, replică Charley, îndepărtându-se de el, într-o încercare de a ascunde tremurul care o străbătea.

Shad, însă, nu făcu nicio încercare de a reduce distanța, în timp ce începea să-și șteargă de grăsime mâinile, cu cârpa.

— Fiindcă sunt doar în trecere pe-aici, înțelese el motivul pentru care se retrăgea din fața unei posibile îmbrățișări.

— Și nu e așa? îl sfidă ea s-o contrazică.

O umbră mohorâtă îi trecu peste chip, când se întoarse pe jumătate să arunce cârpa pe capota mașinii. Ezitarea lui de o fracțiune de secundă, înainte de a răspunde, o făcu pe Charley să-și țină respirația. Shad, însă, îi dădu totuși răspunsul la care se așteptase.

— Voi pleca, mai devreme sau mai târziu, recunoscu el, fără a-și prezenta nicio scuză sau a da vreun semn de regret.

Ferma nu era decât o escală în călătoriile lui. Charley nu însemna nimic deosebit pentru el. Se simțea atras de ea

numai fiindcă era prezentă și disponibilă. Charley ghicise toate astea, dar confirmarea suspiciunilor ei nu-i dădea nicio satisfacție. O parte naivă a inimii sale își dorea ca Shad să fi mințit.

Privirea îi stărui asupra chipului lui ferit, privind cum îi flutura în vânt părul negru și des. Când întoarse capul spre ea, Charley simți o pulsație de tensiune în atmosferă. Fu risipită de zgomotul puternic al unei mașini care se apropia. Amândoi se răsuciră spre intrus, a cărui mașină tocmai intra în curtea fermei.

— Se pare că ai un vizitator, remarcă Shad cu indiferență rece.

Charley recunoscuse Buick-ul model recent care încetinea spre a opri lângă casă și i-ar fi spus lui Shad cine era, dacă el ar fi manifestat cea mai mică urmă de interes. Dar Shad se întorsese cu spatele, îndreptându-și din nou atenția asupra motorului de camionetă parțial demontat.

Cu gura strânsă, crispată, Charley porni să-l întâmpine pe omul cel îndesat care cobora din Buick-ul crem, dar când se apropie de el, își impuse un zâmbet forțat, de bun venit.

— Bună, Chuck, îl salută ea pe proprietarul fermei învecinate, cel mai răbdător și insistent admirator al ei.

Acesta își scoase pălăria Stetson de fetru bej, cu un gest de curtoazie demodată în prezența unei femei. Cămașa albă, elegantă, îi scotea în evidenţă volumul mijlocului în curs de îngroșare. O cataramă masivă de argint, cu intarsii de turcoaz, i se odihnea pe burta proeminentă. Avea chipul rumenit de pe urma expunerii constante la soare, cu excepția unei dungi albe deasupra frunții, unde îi ținea umbră pălăria. Nu era nevoie de niciun efort de imaginație pentru a se observa că avea o înfățișare impresionantă, dar totuși era din fire blând și mărinimos – și devotat lui Charley. Profunda lui afecțiune pentru ea îi lumina ochii căprui cu o căldură blândă.

— Bună, Charley, răspunse el la salut, adăugând: ce superb arăți azi.

— Mulțumesc.

Curios lucru, cum nu însemna nimic pentru ea un compliment de la Chuck Weatherby. Și totuși, dacă Shad i-ar fi spus aceleași cuvinte, s-ar fi aprins toată de plăcere, în sinea ei.

— Te deranjez? întrebă Chuck, după care îi explică: ieșisem la o plimbare și am mizat pe șansa că nu ești ocupată, ca să trec pe la tine să văd ce mai faci.

— Nu mă deranjezi de la nimic, îl asigură Charley.

Ba chiar, considera în secret că nici n-ar fi putut pica într-un moment mai potrivit. Compania lui Shad o tentase prea tare.

— Tocmai îmi făceam plimbarea, după masa de duminică.

— Cine-i bărbatul cu care stăteai de vorbă când am venit eu? Nu cred că-l cunosc, se încruntă el, privind în direcția lui Shad.

Charley îi urmări direcția ochilor și, împotriva voinței ei, simți un val de admirație la vederea fizicului musculos al lui Shad. O peliculă de sudoare îi făcea trupul dur să sclipească asemenea bronzului șlefuit, în lumina soarelui ce cobora spre asfințit.

Încercă să răspundă cu nepăsare:

— Noul nostru argat.

— Nu e localnic, declară Chuck, privind-o întrebător.

— Într-adevăr. Se numește Shad Russell – din

Colorado, de origine.

Își dădu seama ce informații sumare aveau despre el, cu excepția numelui și a foștilor patroni. Tot ce trebuia un fermier să știe despre un angajat era dacă-și putea face sau nu meseria. Trecutul lui o făcea curioasă fiindcă începea să simtă un interes personal față de el.

— Un vagabond.

Disprețul la adresa celor de teapa lui se simțea clar din glasul lui Chuck.

— Credeam că tu și fratele tău veți angaja pe cineva de la noi ca să v-ajute.

— Nimeni nu era liber, îi răspunse Charley, ridicând din umeri cu nepăsare.

— Trebuia să iei legătura cu mine, o privi el cu reproș. Mă puteam lipsi de un om de-al meu, ca să te ajute în vara asta.

— Atunci, ai fi rămas cu unul mai puțin, Chuck. Nu, e mult mai bine așa, îi refuză ea tardiva propunere, nedorind să aibă nicio obligație față de vecinul lor, oricât de bine intenționat ar fi fost acesta. Altfel, s-ar fi simțit îndatorată, chiar dacă Chuck nu era de aceeași părere.

Nu încercă s-o contrazică, dar ochii i se îngustară cu neplăcere în direcția lui Shad.

— Fratele tău ar trebui să-i spună vreo două omului ăstuia. Nu se cade ca un bărbat să-și scoată cămașa la muncă, în prezența unei femei. E o necuviință.

— Cred că nu voia să şi-o distrugă cu ulei și unsoare de la camioneta aia veche. Și-n plus, nu m-a ofensat cu nimic.

Charley avu grijă să nu zâmbească la adresa criticii lui Chuck, întrebându-se în tăcere dacă nu cumva acesta era puțin cam invidios pe fizicul viril al lui Shad. Ce-i drept, pe trupul lui Chuck nu exista niciun gram de grăsime; atâta numai că mușchii i se dezvoltaseră mai mult pe mijloc. Se îndoia că Chuck fusese vreodată clădit ca Shad, nici chiar în tinerețe.

— Eu tot spun că asta denotă lipsă de respect, insistă el cu încăpățânare.

— Aici, la soare, ne cam încingem, schimbă Charley subiectul, distrăgându-i atenția dinspre Shad. Hai să mergem în casă, să bem ceva rece.

Când porni în direcția casei, Chuck se grăbi s-o

urmeze.

— Știu că vrei să stai la taclale cu Gary, dacă tot ai venit, continuă ea.

— Da, sigur că vreau.

Din răspunsul lui grăbit se înțelegea un lucru pe care Charley îl știa deja. Nu la fratele ei venise; dorea compania ei.

— Ce mai face?

— Mult mai bine.

Când intrară în casă, Gary dormea adânc pe canapea, sforăind ca un ferăstrău tăind butuci. Charley nu luă în seamă protestele lui Chuck de a nu-l deranja şi-şi scutură fratele de umăr, ca să-l trezească. Gary se mișcă buimac, apoi zări oaspetele și se săltă în capul oaselor. Charley îi propti câteva perne între spinare și brațul canapelei, ca să se rezeme, cu piciorul întins pe sofa.

Acoperindu-și cu mâna un căscat, Gary îi zâmbi somnoros vecinului lor.

— Ce te mână încoace, Chuck?

— Nu voiam decât să văd cum o mai duci.

Chuck Weatherby își instală făptura îndesată într-un

fotoliu din aceeași garnitură cu canapeaua albastră înflorată.

— Așa? îi aruncă Gary o privire complice. Eu credeam că la soră-mea ai venit.

Charley își fulgeră fratele cu o privire ucigașă.

— Vă aduc ceva rece. Ce preferați? Limonadă sau ceai de la gheață?

Amândoi bărbații aleseră limonada, iar Charley trecu la bucătărie, scuzându-se:

— Nu durează decât câteva minute.

Așa cum se întâmplă întotdeauna când doi fermieri rămân singuri împreună, se adânciră într-o discuție despre zootehnie, piața animalelor, efectele vremii și comparațiile dintre anul curent și anii trecuți. Era un lucru pe care Charley contase și, când reveni în living cu paharele de limonadă rece, avu bucuria să nu fie dezamăgită nici de astă dată. Chuck nu se aștepta ca o femeie să cunoască prea bine subiectele pe care le dezbăteau, așa că nu era obligată să participe la conversație. Se mulțumi să stea în fotoliu, lăsând cuvintele să plutească în jurul ei.

După vreo oră, convorbirea devie spre subiectele politice. Charley visă cu ochii deschiși aproape pe tot

parcursul discuției, până când auzi pe cineva intrând în bucătărie, pe ușa din spate. Conștientă că nu putea fi decât Shad, se ridică din fotoliu. Mișcarea ei atrase atenția lui Chuck, care îi aruncă o privire întrebătoare.

— După atâtea vorbe pe uscat, m-am gândit că poate ați mai vrea niște limonadă, spuse ea.

Privindu-și paharul gol, Chuck dădu din cap.

— Da, dacă ești bună.

— Mă duc să aduc carafa.

Și ieși discret din cameră.

Când intră în bucătărie, Shad stătea în picioare lângă chiuvetă. Se întoarse într-o parte s-o privească, în timp ce se apropia. Își luase cămașa pe el, dar nu se ostenise să şi-o încheie sau măcar să-și vâre poalele în blugi. Printre marginile care atârnau liber i se întrezărea pieptul gol. Răsucindu-se înapoi spre chiuvetă, dădu drumul la apa rece și o lăsă să curgă, în timp ce lua un pahar din dulap.

— Am pregătit o carafă de limonadă, spuse Charley, îndreptându-se către frigider.

— Nu, mulțumesc, prefer apa.

Shad umplu paharul și îl bău dintr-o suflare, apoi se

rezemă cu un șold de chiuvetă, privind-o.

— A venit amorezul să-ți facă puțină curte în după-amiaza asta? arătă el cu capul spre living.

— Nu mi-e amorez dar, într-adevăr, este Chuck Weatherby de la ferma vecină, recunoscu Charley.

— Nu ţi-o fi el amorez, dar nimeni nu-l poate acuza că nu se străduiește, observă Shad sec, umplându-și din nou paharul cu apă.

Charley nu găsea niciun motiv de a-l contrazice.

— Dacă vrei să stai cu noi, ești binevenit.

— E doar o deducție, dar cred că prietenului tău nu i-ar plăcea, își strâmbă el răutăcios gura. Așa că, îți mulțumesc pentru invitație, dar mă lipsesc.

Charley nu încercă să-i schimbe intenția, știind că avea dreptate. Prezența lui l-ar fi iritat pe Chuck. Cu carafa de limonadă în mână, reveni în living. Oprindu-se mai întâi lângă scaunul lui Chuck, îi luă paharul ca să-l umple cu limonadă, iar el înclină capul în direcția ei.

— Te-am auzit cumva vorbind cu cineva în bucătărie? o întrebă.

— Da, a venit Shad, să bea un pahar de apă,

recunoscu ea pe un ton indiferent, pentru a alunga orice posibil subînțeles; puse paharul lui Chuck la loc, privindu-și fratele. Mai vrei limonadă?

— Nu, mulțumesc, refuză Gary.

Charley își umplu și paharul ei, apoi duse carafa înapoi la bucătărie. În lipsa ei, Shad ieșise tăcut pe ușa din dos. Aruncă o privire pe fereastră, pentru a-l vedea traversând curtea, spre șopronul mașinilor. Înfruntându-și junghiul de dezamăgire, puse carafa la loc în frigider și reveni în living, la Chuck și fratele ei, unde își reluă fără zgomot postul de ascultare în fotoliu.

Când ceasul cu cuc de pe perete sună de ora patru și jumătate, semnalul acestuia o ridică pe Charley din fotoliu.

— Nu mi-am dat seama că e așa de târziu. E timpul să mă apuc de cină.

Insinua politicos că era și timpul ca Chuck să plece, dar fratele ei îi zădărnici planurile.

— Ce-ar fi să stai cu noi la masă, Chuck? îl invită el.

Lui Charley îi veni să urle. Încercă să-i atragă discret atenția, dar Gary evita să se uite la ea. Între timp, Chuck stătea la îndoială dacă să accepte sau nu.

— Nu, mai bine mă duc acasă, spuse el în cele din urmă, iar Charley fu cât pe ce să ofteze sonor de ușurare; când se întoarse spre ea, afișă o expresie veselă. Dar vreau totuși să te invit vineri seară, să iei cina cu mine, adăugă Chuck.

— Nu știu, se eschivă ea, căutând un pretext bun de a refuza. Toată săptămâna asta vom strânge fânul în baloți, așa că probabil voi fi prea obosită. Și-n plus, n-aș vrea să-l las pe Gary singur.

— Prostii! pufni fratele ei față de o asemenea motivație. Nu-s infirm. Am și eu un picior rupt, atâta tot, pentru Dumnezeu! În ultima vreme, ai stat prea mult sub tensiune. Ai nevoie să ieși și tu în lume o seară, să te distrezi.

— Dar cine-ți va da de mâncare? insistă ea, dorindu-și ca el să-și țină odată gura.

— Îmi faci un ghiveci. Ceva ce să putem încălzi, Shad și cu mine, răspunse rezonabil Gary, cu o lucire în ochi.

— Se pare că Gary a găsit soluția problemei, Charley, interveni Chuck. Deci, vii să luăm cina împreună, vineri?

Se părea că nu mai prea avea de ales.

— Da.

Era o acceptare scurtă, cedând presiunilor, cu proastă dispoziție.

Peste câteva minute, după ce stabili să vină după ea vineri seara la ora șase, Chuck se ridică să plece. Charley îl conduse până la ușa din față, de unde îl privi cum se urca în mașină. Când se întoarse la fratele ei, fierbea de furie.

— De mare ajutor îmi mai ești, Gary! Cu un frate ca tine, nici nu mai am nevoie de dușmani, se răsti ea. Am făcut totul, numai că nu l-am pocnit în cap, străduindu-mă să-l fac să înțeleagă că nu mă interesează ca bărbat, și pe urmă tu te-apuci și mă silești să accept o întâlnire cu el.

— Charley, fii practică, încercă Gary s-o calmeze. Vrea să te scoată în lume și ai nevoie de o ieșire, așa că ce-i rău în a profita de ocazie? Nu te obligă în niciun sens.

— Întâmplător, Chuck îmi place ca persoană, replică ea. Și nu cred că e corect să mă folosesc de el, numai fiindcă întâmplător e un cavaler convenabil. E necinstit față de el.

Se răsuci pe călcâie și intră cu pași mari în bucătărie,

părându-i rău că între cele două încăperi nu exista o ușă pe care s-o trântească, pentru a-și descărca o parte din furie.

Încă mai fierbea, când se așezară cu toții la cină, seara. Tensiunea de la masă era inconfundabilă. De fiecare dată când își privea fratele, îi săreau scântei din ochi. Shad se uita la amândoi, cu o undă de umor în privire.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, într-un târziu.

Gary ridică din umeri.

— Charley e bosumflată fiindcă am forțat-o să accepte o întâlnire cu Chuck, vinerea care vine. N-a mai ieșit din casa asta de săptămâni de zile și m-am gândit că avea nevoie să mai iasă și ea de-aici și să-și facă de cap.

— Nici prin gând nu mi-ar trece să-mi fac de cap cu un om atât de conservator ca Chuck, ripostă Charley.

— Poate că nu, consimți fratele ei. Dar nici n-ai prea fost potopită cu invitații în ultima vreme, iar calul de dar nu se caută la dinți.

Charley îl fulgeră cu o privire din care țâșneau flăcări.

— Ai noroc că nu stau pe partea cealaltă a mesei, fiindcă s-ar putea să mă tenteze să-ți rup din nou piciorul ăla!

— Nimic nu se compară cu dragostea unei surori, îi zâmbi Gary lui Shad.

Din pieptul lui Charley ieși un sunet furios de dezgust exasperat, în timp ce se ridica de la masă ca să aducă desertul. Existau anumite momente când fratele ei era de-a dreptul imposibil, iar seara asta era o asemenea ocazie!

Săptămâna care urmă fu febrilă, cu fiecare minut ocupat, de la răsăritul până la apusul soarelui. În fiecare seară, Charley cădea în pat complet epuizată, iar dimineața abia se târa afară din așternut. În zorii zilei de vineri, avea impresia că nu i-ar fi ajuns nici toată apa rece din lume ca să-și alunge somnul. În cele din urmă, renunță să mai încerce. Deschise ușa băii și dădu buzna peste Shad.

— Aoleo!

Era o exclamație înceată, de șoc tardiv, când se pomeni cu brațele rezemate de zidul solid al pieptului lui. Se împletici înapoi, nesigură pe picioare, tremurând din cauza contactului neașteptat cu trupul lui cald.

— Ușor, fetițo.

Mâinile lui i se strânseră pe umeri, ținând-o să nu

cadă. Cu o luminiță veselă în ochii albaștri, el îi privi fața întoarsă în sus. Expresia lui tandră o tulbură și mai mult.

— Trebuie să încetăm cu întâlnirile în condiții din astea, coborî glasul lui tărăgănat, la un nivel mai intim. Bunul nea Chuck și-ar putea face o impresie greșită, dacă află.

Atinsă usturător de ironia lui, Charley se desprinse din ușoara strânsoare, ocolindu-l grăbită.

— Nu fi ridicol! se răsti ea, cu vocea coborâtă de furie, dar Shad nu făcu decât să chicotească. Nu mi se pare deloc de râs.

Și porni spre ușa dormitorului ei.

Glasul lui răsună în urma ei:

— Azi e seara cea mare, nu?

Charley nu găsi că această remarcă merita vreun răspuns, așa că-i închise ușa în nas. Și totuși, în tăcerea din cameră, întâlnirea din dreptul ușii de la baie o făcu să se gândească la cât de multe lucruri aveau în comun, pe lângă baia pe care o foloseau. Mâncau la aceeași masă, dormeau sub același acoperiș, beau apă din același ulcior, la muncă pe fânețe. Petrecuse cu Shad mai mult timp, în diverse

împrejurări, decât cu oricare alt bărbat în viața ei, excepție făcând Gary. O neliniștea nespus să descopere cât de mult devenise Shad o parte din viața ei, în numai două săptămâni.

Capitolul 4

În seara aceea, când Chuck veni s-o ia, Charley fu gata fix la ora șase. Lăsase o oală cu ghiveci în cuptor și salate în frigider, pentru masa de seară a lui Shad și a fratelui ei.

În timp ce mergeau spre mașină, era conștientă de privirea admirativă cu care o măsura Chuck. Rochia ei cu mâneci lungi, croită ca o cămașă, era dintr-un material mătăsos, de culoare bleumarin cu buline albe. Avea un cordon lat, din aceeași țesătură, și poate evazate. Era una dintre cele mai avantajoase rochii din câte avea, culoarea închisă armonizându-se cu șatenul deschis al părului. Nu era sigură, dar bănuia că o alesese numai de ciudă, îmbrăcându-se cu grijă pur și simplu fiindcă fusese

manipulată să accepte o întâlnire pe care n-o dorea.

Seara petrecută cu Chuck Weatherby nu fu calvarul la care se așteptase Charley. Chuck era un comesean nepretențios și se relaxa ușor în compania lui. S-ar fi simțit și mai bine dacă nu era conștientă că Chuck dorea ca relația lor să devină permanentă și cimentată prin obligații. Dacă n-ar fi mustrat-o conștiința, ar fi fost o seară minunată.

După o masă prelungită și destinsă la un restaurant din Ketchum, Charley nu se miră când Chuck îi propuse s-o ducă acasă. Nu era genul de om care să piardă nopțile. După săptămâna extenuantă prin care trecuse, îi acceptă imediat propunerea.

Când porniră pe lungul drum înapoi spre fermă, Charley privi pe fereastră, spre licărirea stelelor care spuzeau cerul nopții. Era un fundal perfect pentru splendoarea munților scăldați de razele lunii. Combinația dintre oboseala fizică și mulțumirea unei seri cu mâncare bună și companie plăcută o făcu în curând să picotească.

În momentul când constată că era gata să adoarmă buștean, se îndreptă în scaun, aruncând o privire jenată spre Chuck. Gura acestuia se arcuise într-un ușor surâs, indicând

că îi observase moțăiala.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Nu mi-am dat seama că eram atât de obosită.

Avea senzația că-i atârnau de pleoape greutăți de plumb.

— Reazemă-ți capul pe umărul meu, se oferi Chuck. Altfel, ai să te-alegi cu un cârcel la gât.

Tocmai începuse să protesteze că n-avea să adoarmă din nou, când o întrerupse un căscat enorm ce refuza să se mai lase amânat, făcând-o să-și dea seama că se amăgea singură. Nu putea rămâne trează tot drumul.

— Bine, îi primi ea oferta și se cuibări mai aproape, pentru a-i folosi umărul drept pernă. Ochii i se închiseră aproape imediat.

— Îți dai seama că firesc ar fi să ne întoarcem la *noi* acasă.

Era primul comentariu, de multă vreme, care făcea aluzie la dorința lui Chuck de a-și făuri un viitor împreună. Charley deveni mai țeapănă și vru să răspundă, dar Chuck continuă:

— Nu, nu spune nimic. Le-am mai auzit pe toate, însă

asta nu schimbă ceea ce simt pentru tine, Charley. Și nu pot să-ți explic ce anume mă face să fiu atât de sigur că, într-o bună zi, îmi vei purta verigheta. E doar o presimțire a mea. Cred că de-asta nu mă dau bătut, deși mi-ai spus atât de clar că-mi pierd timpul.

Charley nu știu cum să umple tăcerea care urmă declarației lui. După câteva minute, Chuck spuse cu blândețe:

— Dormi.

Când în sfârşit închise ochii, nu-i mai deschise decât când mașina se opri în curtea fermei. Se ridică încet, îndreptându-și umerii și clipind din ochi pentru a-și alunga somnul.

— Fratele tău ți-a lăsat o lumină aprinsă, constată Chuck, în timp ce oprea motorul.

Charley observase și ea.

— Ce-ar fi să intri puțin, și să fac niște cafele? propuse ea.

Chuck ezită o fracțiune de secundă, apoi acceptă:

— În regulă.

Înainte de a apuca să coboare din mașină, pentru a

ocoli până în dreptul ei, Charley deschise portiera și coborî. O așteptă lângă capotă, apoi o conduse spre casă. Răcoarea aerului de munte era proaspătă și înviorătoare, alungând ultimele rămășițe ale somnului.

Când Charley intră în casă, privirea îi fu atrasă automat spre lampa lăsată aprinsă. Shad stătea așezat pe un scaun, alături, scăldat în lumina portocalie. Deși era complet îmbrăcat, mâinile sale mari trebăluiau la o cămașă pe care o ținea în poală. La apariția ei, ridică privirea, dar Charley nu observă. Era prea ocupată să privească lucirea argintie ce intra și ieșea din materialul cămășii, convinsă că îi juca mintea o festă.

— Nu te așteptam atât de devreme, spuse el. Gary s-a culcat acum vreo douăzeci de minute.

Glasul lui risipi vraja, iar Charley îi susținu privirea, parțial conștientă că Chuck stătea lângă ea.

— Ce faci?

— Mi s-a rupt un nasture de la cămașa asta. Îl cos la loc, răspunse Shad, pe un ton din care reieșea că era cel mai logic lucru. A mai rămas destulă cafea, încă fierbinte, în bucătărie.

— Îți mulțumesc.

Aruncând o privire spre Chuck, îl văzu măsurându-l pe Shad cu o expresie estimativă. Își dădu seama că cei doi încă nu fuseseră prezentați.

— Chuck, el e Shad Russell, noul nostru angajat. Iar el este Chuck Weatherby, fermier și vecin.

— Nu, nu te ridica, îl opri Chuck cu un gest, când Shad dădu să-și adune lucrul de mână pentru a se scula în picioare.

— Probabil vreți să stați în living, spuse Shad. Îmi termin lucrul în camera mea.

— Nu te deranja, se grăbi Charley să intervină. Chuck și cu mine ne bem cafeaua în bucătărie.

Când privi spre Chuck, pentru a-i obține consimțământul, îi observă pe chip o expresie stranie, cu buzele strânse. De obicei, era binevoior și comunicativ.

— E foarte bine așa, îi acceptă el soluția.

Charley se pregătea să-i propună lui Shad să bea și el o cafea cu ei, dar își înghiți cuvintele tocmai la timp. După încă o privire spre Chuck, porni către bucătărie, cu el pe urmele ei. Scoase două cești din dulap și le umplu din

cafetieră. Apoi, le aduse la masa de bucătărie, unde aștepta Chuck.

— Vrei frișcă sau zahăr?

Nu-și mai amintea.

— Nimic, răspunse el, cu o expresie posomorâtă. Omul ăsta doarme aici, în casă?

Vorbea încet, ca să nu se audă până în living.

Charley fu surprinsă de întrebare, iar aluzia că Shad nu merita să doarmă sub același acoperiș cu ea o cam irită.

— Și unde crezi că doarme? În grajd, cu animalele? I-am dat camera de oaspeți, de sus.

— Nu-mi place deloc.

— Nici nu e nevoie să-ți placă ție, atâta timp cât pe Gary și pe mine soluția ne satisface, replică ea.

— Pentru tine îmi fac griji, Charley, îi explică Chuck. Nu se cuvine ca un bărbat străin să locuiască în aceeași casă cu tine.

— Poate că nu s-ar cuveni, dacă aș sta singură aici, dar tot în casa asta mai locuiește și fratele meu, în caz că ai uitat, îi aminti ea. Nu prea pot spune că mi-e periclitată reputația.

— Cred că nu-mi înțelegi îngrijorarea.

În glasul lui se simțea o răbdare nemărginită.

— Ești o femeie foarte atrăgătoare. Vecinătatea unei conviețuiri sub același acoperiș cu tine riscă să-i dea individului cine știe ce idei.

Conviețuirea în aceeași casă cu Shad îi dădea *ei* idei, dar pe-asta nu prea i-o putea spune lui Chuck.

— Te rog, zise ea obosită. A fost o seară atât de plăcută. Hai să n-o încheiem certându-ne.

Chuck se întrerupse, părând să se gândească la rugămintea ei, înainte de a răspunde.

— Ai dreptate, fu el de acord și împinse ceașca într-o parte, cu conținutul neatins. Îți mulțumesc pentru cafea, dar e timpul să mă duc acasă.

În timp ce se ridica, Charley vru să facă același lucru, dar o opri:

— Nu mă conduce.

Oprindu-se lângă scaunul ei, îi strecură un deget sub bărbie, aplecându-se s-o sărute de rămas bun. Nu era lipsit de experiență. Apăsarea gurii lui era caldă și arzătoare, dar pe Charley o lăsa indiferentă. Îi văzu ușoara dezamăgire din

expresie, când se ridică, și știu că reacționase nepotrivit, dar refuza să simuleze o stare pe care nu o simțea.

— Noapte bună, Chuck, murmură ea.

Cu un zâmbet cam trist, Chuck ieși din bucătărie. Charley rămase la masă până auzi ușa din față închizându-se și pașii lui pe verandă. Atunci se ridică, fără a se fi atins nici ea de cafea, și porni spre living, cu mâinile în buzunarele mătăsoase ale fustei.

În umbra de lângă ușa din față, se opri să asculte plecarea mașinii. Privirea îi fu atrasă spre Shad, care stătea în fotoliu. Îi privi mâna uriașă care folosea acul subțire cu perfectă abilitate, în timp ce trăgea ultimele împunsături pentru a strânge bine nasturele lângă materialul cămășii. După ce făc un nod, ridică ața la gură și o rupse cudinții.

— Ți-aș fi cusut eu nasturele, ieși Charley din umbră. Nu era nevoie s-o faci tu.

— Deja m-ai răsfățat destul.

Shad înfipse acul argintiu în pernița de culoarea fragilor, pe care o puse la loc în coșul de lucru, lângă fotoliu.

— Cum te-am răsfățat? înclină Charley capul într-o

parte, făcând să i se reverse peste umăr o cascadă grea de păr castaniu deschis. Nu-și amintea să se fi încurcat cu nicio muncă deosebită pentru el.

— Îmi speli rufele, îmi prepari toate mâncărurile alea de casă delicioase și-mi faci curat în cameră, răspunse Shad, ridicându-se dintr-o singură mișcare.

Râzând încet, Charley se apropie.

— Așa ceva nu se prea poate numi răsfăț!

— Poate nu pentru unii, încuviință el, cu un zâmbet ușor. Cum a fost seara?

— Plăcută, răspunse evaziv Charley, neavând chef să comenteze. Conștientă de privirea pătrunzătoare cu care o studia, îi evită ochii.

— Nu te-a sărutat la despărțire?

Părea atât curios, cât și vag surprins.

Înălță capul, ușor sfidătoare.

— Ba da.

Shad întinse brațele, cuprinzându-i talia în mâini pentru a o manevra până în lumina lămpii, ca să-i vadă clar fața. Mâinile lui erau grele, ținând-o în loc, pe când privirea îi studia trăsăturile.

— Ciudat, nu pari deloc sărutată, comentă el într-un târziu.

Strânsoarea deveni mai puternică, apropiind-o încet, pentru a o cerceta atent. Ochii lui părură să-și schimbe culoarea, devenind mai întunecați, mai serioși. Gura începu să coboare încet, pentru a se opri înainte de a-i atinge buzele. În timp ce căldura respirației lui îi mângâia pielea, Charley îi absorbi mirosul îmbătător, o combinație de aftershave, săpun și acea aromă care-i aparținea numai lui.

— Chuck e un om cumsecade. Ar fi un soț minunat și un tată iubitor pentru copiii tăi. Și cu tine ar fi bun, Charley. Zău că ar trebui să te măriți cu el.

Numai așa ceva nu se așteptase să-i spună. Îi aruncă o privire surprinsă și iritată.

— Toți încearcă să mă arunce în brațele lui Chuck – mai întâi Gary, acum tu. Ce-i asta? O conspirație? protestă ea, retrăgându-se cu câțiva centimetri, pentru a-l privi încruntată. Toți vreți să mă mărit cu el, dar nimeni nu se deranjează să mă-ntrebe și pe mine ce doresc.

— Cred că știu ce-ți dorești.

Privirea i se opri asupra buzelor ei. Dorința care-i

ardea în ochi îi risipi lui Charley toată furia.

— Nu sunt bun pentru tine, Charley, și o știm amândoi. Dar se pare că nu contează, așa e? Asta nu schimbă cu nimic situația.

— Nu, şopti ea, încetând să mai asculte de glasul rațiunii.

Gura lui Shad parcurse ultimii câțiva centimetri, pentru a se depune peste buzele ei, cu o ușurință sâcâitoare. Un val dulce de bucurie interzisă o străbătu prin vene, când mâinile ei îl cuprinseră pe după gât, topindu-se toată în brațele lui. Un cerc de oțel îi înconjură talia, pentru a o apăsa și mai strâns peste el, în timp ce mâna cealaltă își croia drum pe sub părul ei des, ca s-o cuprindă de ceafă.

Pasiunea hămesită a sărutării lui îi despărți buzele, iar Charley fu prinsă într-un vârtej de senzații, aurii și devoratoare. Degetele ei sensibile simțeau acut textura aspră a părului lui Shad. Era strivită peste contururile tari ale trupului lui suplu, cu carnea palpitându-i lipită de mușchii lui încordați.

Un mic țipăt de dor intens i se desprinse din piept, când gura lui înfierbântată îi coborî pe gât, întinzând cu

buzele o dâră arzătoare până la ureche. O mușcă ușurel de lobul urechii și-i zădărî cu vârful limbii o mică adâncitură. Asprimea respirației lui nu era cu nimic mai controlată decât a ei. Shad înălță capul, retrăgându-se pentru a lăsa un mic spațiu între ei, pe când mâna lui o freca absentă în scobitura spinării.

— Și de-aici, încotro s-o luăm, Charley? întrebă el cu glas scăzut, răgușit. Spune-mi tu.

Împotriva propriei voințe, Charley deschise ochii, privind adevărul în față. În cele din urmă, avea s-o părăsească; o știa la fel de sigur pe cât își cunoștea numele. Își retrase brațele din jurul gâtului lui și-i împinse antebrațele, pentru a se desprinde din încercuire. O costa enorm să-l refuze.

— De-aici încolo, nu mergem nicăieri, spuse ea. Nu împreună.

Shad îi primi răspunsul cu fatalism. Trăgându-și brațele din jurul ei, ridică o mână, pentru a-i cuprinde obrazul în căușul palmei. Degetul mare, înăsprit de bătături, îi mângâie buzele, urmărindu-le conturul umed și inflamat.

— Acum, cel puțin, arăți ca o femeie sărutată, se arcui

gura lui într-un surâs ironic.

Mâna îi căzu pe lângă trup, în timp ce păşea înapoi, eliberând-o. Charley ezită nesigură, apoi porni spre scară. În uşă, se opri să privească înapoi, dar Shad dispărea deja în bucătărie. Urcă încet treptele, spre camera ei.

Weekendul sosi şi trecu, Charley încercând să-şi închipuie că nu se întâmplase niciun eveniment epocal şi căutând să reia relaţia sa dinainte, de simplă prietenie, cu Shad. Acesta părea să accepte răspunsul ei din seara de vineri ca definitiv, dar în ochi continua să i se citească interesul faţă de ea, deşi nu mai încerca niciun demers vizibil. Charley, însă, descoperea că întâlnirile lor zilnice nu făceau decât să-i sporească atracţia.

Gary învăţase să stăpânească folosirea cârjelor. Cu ele, putea să meargă oriunde şi să facă orice. Nemaifiind imobilizat în casă, începu să se ocupe de unele munci uşoare, ca hrănitul cailor, degrevându-i astfel pe Charley şi Shad de această responsabilitate.

În zorii zilei de joi, când se trezi, Charley constată că ploua monoton. Nu era de făcut nicio muncă la fermă, cu

excepția treburilor zilnice care-i reveneau lui Shad. Charley își petrecu aproape toată dimineața făcând curățenie prin casă. Ultima încăpere de pe lista ei era bucătăria. Când intră, Gary stătea așezat la masă, cu piciorul sprijinit pe un scaun.

— Ai auzit? o întrebă el.

— Ce s-aud? se încruntă vag Charley privindu-l, preocupată să decidă ce avea să pregătească pentru prânz. Apoi, pe sub ropotul continuu al ploii, auzi tusea împiedicată a unui motor, care imediat se ambală, trezindu-se zgomotos la viață. Nu înțelese ce însemna acel sunet, până când Gary îi explică:

— Toată dimineața, Shad a lucrat la camioneta aia veche. După cum se-aude, pare s-o fi pus în funcțiune.

Clătină din cap, cu mirare răutăcioasă:

— Nu-l credeam în stare. Mare figură, ce zici?

— Da.

Nu era un subiect pe care să-l discute cu ușurință; Shad devenea un om mult prea deosebit în viața ei. Se îndreptă spre frigider.

— Cum te inspiră niște sandvișuri cu friptură rece de

vită, la prânz?

— Adică încerci să-mi spui că vom mânca resturi, replică sec Gary.

— Vreau să fac curat în frigider, azi după-amiază, se apără ea.

— Bine, adu resturile, o invită fratele ei, cu un gest.

Charley începu să pună pe masă cutiile de plastic cu mâncare, un sortiment întreg de condimente și garnituri și o franzelă din sertarul de pâine. În timp ce scotea farfuriile și tacâmurile, murmurul motorului de mașină păru să se apropie; avu chiar impresia că auzea cauciucurile plescăind prin băltoace. Apoi, în dreptul ușii de la bucătărie răsună un claxon, făcând-o să tresară. Semnalul se auzi a doua oară, iar Charley puse farfuriile și tacâmurile pe masă și se grăbi spre ușa din spate.

Gary o urmă mai încet, ajungând la ușă după ce ea o deschisese. Camioneta tocmai se oprise în fața lor, cu motorul în ralenti, torcând constant ca un motan mulțumit. Shad coborâse geamul de lângă volan și își ținea un braț rezemat în afară. Mâna îi stătea pe volan. Trăsăturile sale slabe și colțuroase se întindeau într-un zâmbet satisfăcut, cu

mii de luminițe dansând în ochii lui albaștri.

— Sună nemaipomenit! îl felicită Gary.

— Mulțumesc.

Atenția sa, însă, era îndreptată asupra lui Charley, dezarmând-o cu râsul său tăcut.

— Vino la o plimbare, Charley!

— Tocmai am pus mâncarea pe masă, ridică ea din umeri, cu o expresie de regret sincer, îmbiată de dispoziția lui sărbătorească.

— Și? zâmbi Shad. Lasă-l pe Gary s-o mănânce.

Privirea i se abătu spre fraele ei.

— Promite-mi că nu-ți rupi gâtul, dacă te lăsăm singur două ore.

— Promit, își făcu Gary cruce peste inimă, imitând în glumă jurământul copiilor.

— Haide, Charley, o ademeni Shad.

Charley își privi pieziș fratele, care zâmbi, aprobând din cap.

— Du-te.

Nu avu nevoie de un al doilea îndemn, pentru a se repezi de la adăpostul streșinii, prin ploaie. Shad se întinse

peste bancheta din cabină, deschizându-i portiera din dreapta, ca să se urce neîntârziat.

— Ești sigur că nu intră apă? întrebă ea cu sufletul la gură, când se așeză pe banchetă, închizând portiera.

— Ai văzut tu vreodată Rolls-Royce în care să intre apă? îi reproșă el în joacă neîncrederea în vechea camionetă. Nicio picătură.

În timp ce băga maneta în viteza întâi, pe tabloul de bord căzu un strop imens, făcându-i pe amândoi să izbucnească simultan în râs. Charley întinse mâna să-l șteargă cu mâneca bluzei cadrilate.

— Nimeni n-a murit vreodată dintr-un strop de apă, îl asigură ea.

— La asta mă gândeam și eu.

Shad îi adresă un semn de salut lui Gary, care îi privea din ușă, și porni mașina. Ștergătoarele de parbriz pendulau, lăsând zone cu stropi în locurile unde fâșiile de cauciuc nu reușeau să atingă geamul.

— Ai nevoie de ștergătoare noi, îi atrase atenția Charley.

— Dar numai când plouă, ripostă el, cu o privire

ștrengărească.

— Și-acum ce crezi că face? râse ea.

— Ăsta nu-i decât soare lichid, insistă Shad.

În timp ce camioneta cotea prin curte, pentru a porni pe alee, Charley simți accelerația lină a motorului puternic.

— Zău că merge bine, chiar mai bine decât înainte de a se fi stricat.

— Nu avea nevoie decât de puțină atenție afectuoasă și câteva cuvinte bine alese, își arcui Shad o sprânceană, cu amuzament grăitor, iar Charley își aminti cele câteva ocazii când îl auzise suduind câte o componentă încăpățânată a motorului.

Râse, ridicând o mână să-și înfoaie în jurul feței părul umezit de ploaie. Goana grăbită din casă până la mașină o făcuse să se ude doar parțial. Avea să se usuce repede.

— Acum, ai propriul tău mijloc de transport, declară ea. Când ai să pleci în cele din urmă, nu va mai trebui să faci autostopul, poți circula cu mașina personală.

Aproape imediat ce rostise aceste cuvinte, le regretă. Faptul de a ști că urma să sosească și ziua aceea îi provocase un junghi de durere. Își dori să nu se fi referit la

ea.

— Exact.

Până și buna dispoziție din glasul lui părea forțată.

Rezemându-se de spătar, Charley își sprijini mâna pe marginea ferestrei, privind afară. Munții erau învăluiți în nori negri, iar peste vale plutea o ceață joasă, cenușie. Răpăitul ploii pe capota metalică a mașinii suna monoton, liniștitor.

— Îmi place la nebunie să mă plimb cu mașina pe ploaie, spuse ea.

— Și mie, fu Shad de aceeași părere, încetinind când ajungeau la intersecția cu șoseaua. Nu se zărea nicio altă mașină, așa că ieși imediat pe drumul principal.

— Unde ai învățat atâtea despre depanarea motoarelor? întrebă Charley, curioasă să afle cum devenise atât de cunoscător, în așa de multe domenii.

— Am furat meseria de pe ici pe colo, la fel ca în toate celelalte cazuri. Un mexican bătrân mi-a arătat cum să împletesc curelele, făcând chingi moi ca de catifea, la un ranch din Arizona. Iar un veteran din Wyoming m-a învățat câteva trucuri cu funia. Poți deprinde multe, dacă stai cu

ochii deschiși și urechile ciulite.

În privirea lui se zărea o undă de umor.

— Și dacă nu ți-e rușine să recunoști că nu ești familiarizat cu ceva anume.

Totuși, Charley considera că își lăsa toate cunoștințele și talentele să se irosească. Nu înțelegea de ce rămăsese un nomad, fără a-și folosi niciodată inteligența pentru a-și dura un rost mai solid în viață.

— Nu ți-ai dorit niciodată să fii altceva decât ceea ce ești? se încruntă ea, privindu-i profilul, în timp ce stătea rezemată cu obrazul de spătarul banchetei.

— Altceva decât cowboy? își declară Shad profesiunea, după care clătină din cap. Recunosc că muncesc pe rupte. Uneori am impresia că, sculându-mă atât de devreme dimineața, îmi iau micul dejun în toiul nopții. Și e o muncă grea, uneori murdară și împuțită. Se plătește prost – oricine poate câştiga mult mai mult lucrând în fabrică, la oraș. Dar e un mod de viață plin de mândrie.

Subliniase subtil ultima propoziție, cu un sentiment de profundă satisfacție – și, într-adevăr, mândrie sinceră. Charley fu mișcată de forța nemuritoarei lui iubiri pentru

meserie, părându-i rău că o făcuse să pară nedemnă.

— Tatăl tău a fost tot cowboy? începu ea să-i sondeze trecutul, involuntar, cedând curiozității.

— Crede-mă că nu știu, o învrednici Shad cu o privire, care deveni vag îngândurată, la vederea expresiei ei întrebătoare și nedumerite de răspunsul lui straniu; zâmbi absent, revenind cu atenția spre drum. Am fost abandonat când eram încă mic, la vreo doi ani. Nu-mi mai amintesc nimic despre părinții mei. Nu lăsaseră asupra mea nicio hârtie, așa că n-am idee când sau unde m-am născut, nici care e adevăratul meu nume.

— Înțeleg, murmură Charley, pe când în minte începea să i se contureze o imagine. Și asta s-a întâmplat în Colorado?

Își amintea că-i spusese că acolo fusese crescut.

— Da.

Ploaia slăbise, iar Shad opri ștergătoarele de parbriz.

— Și n-a încercat nimeni să-ți găsească părinții?

I se părea de neînțeles ca niște oameni să-și poată abandona copilul. Se întrebă ce fel de ființe erau în stare de una ca asta și bănui că, probabil, același gând îi trecuse prin

minte și lui Shad. O asemenea experiență lăsa cu siguranță urme.

— Au încercat, spuse el ridicând sugestiv din umeri, cu o anume indiferență pe chip. Proprietarul unei stații service m-a găsit dormind în toaletă, într-o dimineață când a deschis prăvălia. Nu exista niciun indiciu după care să se orienteze. Atelierul fusese închis, așa că nu putuse vedea cine mă lăsase acolo. Exista oricând șansa ca părinții mei să revină să mă ia, așa că nu am fost considerat adoptabil. M-au pasat de la o familie la alta.

— Deci, n-ai știut niciodată cum e să ai un cămin al tău, înțelese Charley.

Călătoriile, mersul mereu înainte, făcuseră parte din stilul lui de viață încă de la o vârstă foarte fragedă. Nu avusese niciodată în viața lui o locuință stabilă.

— La început, nu, recunoscu Shad, privind-o cu un zâmbet lipsit de auto-compasiune. Nici unii dintre părinții mei adoptivi nu s-au purtat vreodată urât cu mine. Abia când am mai crescut am descoperit că majoritatea copiilor au părinți și familie. Când am înțeles adevărul, am fost destul de realist ca să nu plâng pentru un lucru pe care nu-l

puteam schimba. În unele privințe, am avut noroc, pentru că am intrat în contact cu o mare diversitate de medii și stiluri de viață, învățând multe despre oameni și lume în general.

— Dar trebuie să fi avut efect asupra ta, insistă Charley.

— Am învățat să mă bazez numai pe mine însumi și să fiu independent. Am pornit la drum pe cont propriu când aveam șaptesprezece ani, îi explică el. Mi-am găsit o slujbă de păstor în podișurile din Colorado, cu un cioban basc ca partener. De-acolo, am plecat să lucrez pentru un crescător de cai, la măturatul grajdurilor. În subsidiar, creștea și vite. Acolo am început să construiesc garduri și să lucrez în echipele de însemnare a animalelor. Pe urmă, am luat-o spre sud – în Arizona, New Mexico, Texas. Am văzut multe locuri din țara asta, îmbrățișă el cu privirea terenul muntos din jurul mașinii. Dar cred că am sânge de muntean. Ia uite-acolo.

Cu docilitate absentă, Charley privi pe fereastră și simți că i se tăia respirația. Ploaia încetase, lăsând în urma ei o lume perfect spălată. Aerul era vibrant de limpede și proaspăt, mirosul lui curat năvălind în cabină prin ferestrele

deschise. Frunzele copacilor păruseră să dobândească un verde de smarald, pe când brazii aveau o nuanță mai închisă. Soarele răzbătuse printre nori, pe cer arătându-se un petec de albastru. Pe fundalul munților sălbatici, un curcubeu își arcuia făgăduiala multicoloră.

— Toate sunt atât de frumoase întotdeauna după ploaie, murmură Charley, cu o undă de uimire.

— Într-adevăr.

Shad, însă, rosti aceste cuvinte uitându-se direct la ea, iar întunecimea tulburătoare a ochilor lui albaștri îi tulbură bătăile regulate ale inimii.

Charley întoarse repede capul înainte, înfrângându-și valul de dor nebunesc care o străbătea. Dintr-odată, cabina camionetei începuse să pară extrem de strâmtă. Era conștientă de coapsele lui lungi și musculoase pe locul alăturat, și de puterea brațelor vânjoase pe sub mânecile cămășii. Îi devenea tot mai dificil să gândească limpede, în spațiul acela restrâns, și încercă să se concentreze asupra peisajelor de afară

— Unde mergem? întrebă ea, nereușind să recunoască împrejurimile.

— Surpriză, replică Shad, făcând pe misteriosul.

— Spune-mi unde mă duci, insistă Charley.

— Undeva pe altă lume, răspunse el cu un zâmbet ironic, refuzând să mai adauge o vorbă.

Curiozitatea i se trezi de-a binelea, în timp ce se rezema de spătar, privind priveliștile ce defilau pe alături. Gândurile îi goneau nebunește, făcând încercări de a ghici destinația. Îi veniră multe idei și le respinse pe toate, fără a se apropia nici cu un pas de elucidarea misterului. Iar Shad refuza să-i dea vreo indicație.

Capitolul 5

Șoseaua șerpuia pa poalele masivului muntos, într-o parte, și Snake River Plains întinzându-se netede pe cealaltă parte. Charley încă nu știa care era destinația, până când văzu peisajul aspru și impresionant din fața lor. Lipsit de vegetație, consta într-un conglomerat de roci vulcanice și lavă solidificată.

— În Craterele Lunare, acolo mergem, ghici ea, de

astă dată corect.

Chicotind, Shad îi aminti:

— Ți-am spus că e un loc de pe altă lume.

— Ăsta era un indiciu menit să mă bage definitiv în ceață, cum știi foarte bine, îl împinse ea cu degetul în umăr, glumeț-mustrător, râzând.

Încetinind camioneta, Shad coti pe intrarea Monumentului Național al Craterelor Lunare. Peisajul colțuros mărginea drumul de o parte și de alta. Culorile variau de la cenușiu închis, aproape negru, până la un gri violaceu. Shad opri mașina într-o mică zonă de parcare, pe marginea drumului.

— Haide, o chemă el, deschizând portiera. Să facem o plimbare.

Charley își deschise și ea portiera, alăturându-i-se în fața camionetei. Cu un gest aproape dezinvolt, Shad o luă de mână, pentru a o conduce pe terenul accidentat. Charley nu se opuse strânsorii calde a mâinii lui, în timp ce-l urma pe solul cu asperități.

Când drumul dispăru în urma lor, păru să se lase o tăcere ireală, sumbru-singuratică și misterioasă. Shad se

opri în centrul acelui peisaj aspru și periculos, iar Charley ridică fața spre briza foșnitoare, dându-și părul la o parte.

Îi înconjurau conuri și cratere de rocă vulcanică. De mult, o serie de explozii subpământene masive creaseră acele formațiuni ciudate, scuipând torente de lavă pentru a crea o insulă de steiuri stâncoase în mijlocul unui ținut constând din pământ, iarbă și copaci. Semăna neliniștitor de mult cu fotografiile de pe suprafața selenară, atât de pustie și lipsită de viață.

Charley aruncă o privire peste umăr, spre lanțul montan de la orizont, simțind nevoia unei încredințări că acea priveliște deșertică nu se întindea cât vedeai cu ochii. Când privirea ei reveni spre Shad, gura acestuia se arcui într-un zâmbet de înțelegere tăcută.

— Dacă s-a întrebat cineva vreodată cum e să mergi pe lună, ar fi putut găsi aici răspunsul, comentă el.

— E sinistru, nu-i așa? Atâta liniște și pustietate, privi Charley în jur, fără a vedea altceva decât formațiuni de rocă ascuțite.

— Uite luna, îi arătă el cu capul globul albicios palid de pe cerul zilei, cu fața umbrită abia vizibilă.

Charley se apropie de el, făcând să li se atingă brațele, în timp ce ridica privirea spre corpul ceresc. În momentul când Shad îi eliberă mâna, simți lipsa atingerii lui calde, dar brațul lui o cuprinse pe după talie, înlocuind o senzație cu alta.

— Îți dă un sentiment de izolare, nu-i așa? întoarse el capul s-o privească, iar Charley, stând atât de aproape de el, simți străbătând-o primul tremur de dorință. Ca și cum numai noi doi am mai fi rămas, singuri, naufragiați aici.

— Da.

Era un răspuns abia auzit, ascunzând tulburarea pe care i-o provoca remarca lui. Gândul de a fi naufragiat împreună cu el – fără nicio posibilitate de a se mai despărți – era îmbătător.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să faci dragoste pe lună?

Întrebarea lui o lăsă fără grai. La răspunsul ei negativ din cap, Shad se întoarse ușor, pentru a o privi mai direct. Capul lui brunet acoperi priveliștea lunară, în timp ce o cuprindea încet în brațe, potrivindu-i curburile gingașe peste formele lui masculine.

— Eu, da, murmură el cu buzele lipite de pielea ei și căldura respirației stimulându-i terminațiile nervoase, în timp ce urca spre tâmplă cu gura. Trebuie să fie o experiență unică.

Îi închise ochii cu sărutări ușoare, condamnând-o la o lume a senzațiilor. Degetele lui Charley se încovoiară înfipte în mușchii tari ai brațelor lui, agățându-se de el în timp ce se simțea învăluită de o imponderabilitate stranie. Pe când Shad îi explora relieful obrazului și colțul buzelor, mâinile lui îi cutreierau umerii și șoldurile, cu mângâieri excitante. Părea s-o chinuiască intenționat cu făgăduiala sărutării, fără a o duce la îndeplinire.

Nevoia dureroasă care creștea într-însa îi smulse în cele din urmă un geamăt încet din piept. Ca răspuns la rugămintea ei fără cuvinte, buzele lui tari îi acoperiră gura, posedând-o brutal. Cercul brațelor i se strânse, strivindu-i sânii încordați de dorință pe zidul neclintit al pieptului său. Și totuși, nici chiar acea apropiere nu îi aducea satisfacție, iar Charley se încordă să treacă dincolo de limitele fizice ale îmbrățișării, devenind o parte din el.

Gura lui Shad se desprinse de a ei, cu respirația

îngreunată, trudită. Charley îi simțea bătăile inimii, bubuind la fel de tare ca ale ei. Ochii îi erau pe jumătate închiși sub apăsarea dorinței, în timp ce-i contemplau fața. El slăbi strânsoarea, ridicând mâinile pentru a și le arcui sub părul ei, pe gât, în timp ce Charley continua să se rezeme de el, cu picioarele prea slăbite pentru a o susține fără sprijinul lui. Mâinile lui o mângâiau neliniștite, explorându-i cu degetul curbura bărbiei și vena care-i pulsa pe gât.

— E atât de minunat să-ți simt trupul lângă al meu, murmură el cu o răgușeală senzuală, coborându-și o mână pentru a-i cuprinde sânul; vârful acestuia se umflă sub atingerea lui. Vreau să fac dragoste cu tine, Charley. Știi asta.

Declarația lui înlătură vălul după care se ascunsese, iar Charley putu vedea limpede. Singurul lucru pe care fusese atât de hotărâtă să-l evite se întâmplase, în pofida oricărei rațiuni. Se îndrăgostise irevocabil de el.

— Nu e drept, protestă ea, cu un suspin slab. Te doresc atât de mult, Shad.

— Charley.

Numele ei părea o mângâiere pe buzele lui, în timp ce

le cobora cu putere peste ale ei, răpindu-i ultimele vestigii de autocontrol care-i mai rămăseseră.

Îmbrățișarea s-ar fi sfârşit printr-o capitulare totală, dacă nu intervenea zgomotul unor pași pe pământul pietros. Apropierea intrusului opri sărutul înainte de a fi ajuns la punctul unde amândoi n-ar mai fi putut auzi nici chiar explozia unei bombe. Shad înălță capul aproape în același moment în care sunetul încetă. Pe când brațele i se destindeau, dându-i drumul lui Charley, expresia încruntată îi fu înlocuită de un zâmbet blajin.

— Tu cine ești? întrebă el.

Charley se miră cum ar fi putut cineva să reziste în fața acelui surâs. Cam zguduită încă, se întoarse să vadă cu cine vorbea Shad. Un băiețel, neavând mult peste șase ani, stătea la umbra unui con vulcanic. Ochii săi albaștri și rotunzi îi studiau, nesiguri.

— Pariez că știu cine ești, declară Shad. Ești Omul din Lună, nu-i așa?

Băiatul râse, dând viguros din cap. Shad se lăsă pe vine, așezat pe călcâie, pentru a ajunge la același nivel cu copilul.

— Întotdeauna mi-am dorit să-l cunosc pe Omul din Lună, remarcă el, măsurându-l cu privirea. Mă așteptam să fii mai înalt.

— Numai par mic, răspunse băiatul, cu imaginația sa copilăroasă captată de joc. De fapt, sunt mai mare.

Charley vedea bine că Shad se distra și el. Își dădu seama că avea o afinitate naturală față de copii. Ar fi fost un tată bun, conchise ea, și se pomeni întrebându-se dacă și fiul lui avea să moștenească acei ochi albaștri și părul negru. Pășea pe un teren periculos.

— Încă n-am mâncat de prânz și începe să mi se facă foame, înclină Shad capul, cu un aer întrebător. Nu mă aștept să-mi spui unde vă țineți brânza verde.

— Luna nu e făcută din brânză, îl luă de sus copilul pentru că-și închipuia asemenea prostii.

— Nu? se prefăcu Shad surprins.

Cam în același moment, o voce de femeie strigă neliniștită:

— Billy! Billy, unde ești?

Băiatul se întoarse cu un oftat plictisit, răspunzând:

— Aici, mămico!

Peste o secundă, din spatele conului unde aștepta băiatul apăru o tânără în șort și bluză tricotată. Expresia ei îngrijorată fu înlocuită de exasperare, când văzu că era nevătămat.

— Ți-am mai spus să nu fugi așa de lângă mine și tatăl tău. Nu-ți dai seama că ai fi putut să te pierzi?

— Da' nu m-am pierdut, răspunse Billy pe cel mai rezonabil ton, întorcându-se să arate spre Shad și Charley. Uite, m-au găsit ei.

— Adică, nu ești cu adevărat Omul din Lună? simulă Shad dezamăgirea, în timp ce-i zâmbea scurt mamei copilului, ridicându-se în picioare.

— Nu. Te-am păcălit, este? râse băiatul.

— Cu siguranță, fu Shad de acord.

— Sper că nu v-a deranjat, se scuză femeia, luându-și fiul de mână.

— Deloc, o asigură el, aruncând spre Charley o privire care-i contrazicea afirmația.

Dar întreruperea îi dăduse lui Charley timp să-și vină în fire. În expresia lui Shad se citi că observase acest lucru. După ce rămâneau din nou singuri, îmbrățișarea n-avea să

se mai reia. Trecuse momentul când domnise dorința, supremă. Faptul de a se fi îndrăgostit de el nu schimba realitatea că, într-o zi, avea s-o părăsească. Acum, se punea întrebarea cât de mult avea să sufere, nu dacă urma să sufere sau nu.

Când tatăl băiatului se alătură soției și fiului său, Shad o luă ușor pe Charley de mână. Printr-un consimțământ reciproc, porniră înapoi spre locul unde-și lăsaseră parcată camioneta. După ce o ajută să se urce în cabină, Shad ocoli capota ca să se așeze la volan.

— Ai văzut destul din parc? o privi el întrebător, în timp ce pornea motorul.

— Da, răspunse Charley, uitându-se ostentativ la ceas. S-a făcut târziu. Mai bine să pornim spre ranch, înainte ca Gary să se întrebe ce ni s-o fi întâmplat.

Apăsând pe accelerator, Charley întoarse mașina în direcția ieșirii, pornind spre șosea.

— Vrei să ne oprim undeva la masă?

— Nu mi-e foame, clătină ea din cap. Ție ți-este?

Privirea lui o atinse un moment, apoi coborî spre curbele proeminente ale sânilor.

— Nu de mâncare, replică el, fără a fi nevoie să mai adauge ceva. Inima lui Charley începuse deja să palpite, înțelegând aluzia. În timp ce se apropiau de șosea, își impuse să se concentreze asupra traficului. De cum se ivi o pauză între autovehicule, Shad acceleră, ieșind pe șosea.

Pe parcursul următorilor treizeci-patruzeci de kilometri, nu scoaseră nicio vorbă. Treptat, lui Charley i se risipi tensiunea și din nou începu să se relaxeze în compania lui Shad, coborându-și garda. Shad păru să ghicească acest lucru chiar în clipa când se produse, căci o privi și zâmbi.

— Ți-a plăcut excursia în Craterele Lunare? o întrebă. Nimic din tonul lui n-o făcea pe Charley să suspecteze că întrebarea ascundea și alte înțelesuri.

— Foarte mult.

Așa era, în multe privințe, dar nu-și lăsă gândurile să stăruie asupra acestui lucru. Trecându-și degetele prin păr, privi afară pe fereastră, cu un oftat de mulțumire.

— Asta ce-a vrut să însemne? o privi el curios.

— Cred că a fost o expresie a mândriei față de statul meu natal, ridică din umeri Charley, nici ea nu prea sigură de ce oftase. În Idaho se găsesc de toate.

— Chiar așa? replică Shad, pe un ton vag sarcastic.

— Așa este, insistă ea. Pe drumul spre Salmon avem Marele Canion în miniatură. La est de-aici, există dune de nisip. Și Cascada Shoshone, lângă Twin Falls, Idaho. Apele ei cad de la o înălțime mai mare decât ale Niagarei. Mai există Snake River Canyon și „Râul fără întoarcere", Salmon. Și-aș putea să continuu tot așa la nesfârșit.

— Am observat, chicoti el, ușor tachinator.

— Pe scurt, râse Charley de propriul ei entuziasm, are într-adevăr de toate.

— Nici n-aș visa să mă cert cu tine, replică Shad, întinzând mâna să-și înlănțuiască degetele printre ale ei, cu un gest afectuos și apropiat care străbătu brațul ei cu furnicături calde de plăcere. Există vreun motiv pentru ca aici, între noi, să fie atât de mult spațiu gol pe banchetă? întrebă el în continuare, cu un surâs ademenitor.

Charley ezită, dar ispita de a se apropia de el era prea mare ca să-i reziste. Și, în plus, atâta timp cât Shad conducea, părea să fie relativ în siguranță. Iar ocazii prea multe de a sta lângă el nu prea urma să aibă.

— Cred că nu, recunoscu ea, mutându-se mai

aproape.

Desprinzându-și mâna dintr-a ei, Shad o cuprinse cu brațul, făcând-o să stea cuibărită în adâncitura umărului său, cu mâna pe talie. Era o poziție firească și confortabilă, cu trupul lui cald lipit în lungul trupului ei.

— Care a fost cea mai lungă perioadă pe care ai petrecut-o într-un singur loc? întrebă Charley, mai mult gândind cu voce tare.

— Doi ani, răspunse el, fără șovăire.

— Nu te-ai gândit niciodată să te stabilești undeva?

În cuvintele ei se simțea o anume nostalgie, pe când se lăsa în voia visului ridicol că ea ar fi putut să fie aceea care îl convingea să-și înfigă rădăcinile în pământ.

— Ba da, recunoscu Shad. Doi ani am tot încercat. Asta s-a întâmplat acum cinci ani, când aveam douăzeci și nouă. Am tras concluzia că sosise momentul să mă opresc locului și să-mi clădesc un cămin, așa că mi-am cumpărat un mic ranch, pe partea din Idaho a Munților Bitter-root.

— Serios? replică ea, surprinsă de răspuns.

— Da, confirmă Shad, explicându-i mai departe: la început, mi s-a părut o provocare să dreg casa și să aduc

ferma la potențialul ei maxim. Am muncit la ea zi și noapte, ziua construind un gard nou, iar noaptea reparând clădirile.

— Dacă-ți plăcea, de ce n-ai rămas pe loc? întrebă Charley, nedumerită.

— Era ca o jucărie nouă. La început, când abia ai primit-o, nu mai vrei să te joci cu nimic altceva, dar mai târziu noutatea îi trece și începi să te plictisești de ea. Așa mi s-a întâmplat și mie, cu ferma. O dată ce a ajuns să funcționeze normal, gata să aducă primele profituri, mi-a revenit vechea nevoie de a călători. Nimic nu mă mai putea reține acolo.

— Așa că ai vândut-o și ai plecat mai departe, conchise Charley, cu deprimarea apăsându-i umerii.

— Am plecat mai departe, dar n-am vândut-o, precizează Shad. Mi-o administrează un bărbat văduv și fiul lui, în schimbul unei părți din beneficiu. Ferma îmi aduce un venit mic dar constant, dându-mi posibilitatea să fac cam tot ce vreau. E un loc unde am să mă pot întoarce când voi fi prea bătrân ca să mai bat drumurile.

— Ai mai trecut vreodată pe la fermă, de când ai părăsit-o?

— Nu. Într-acolo mergeam în ziua aia când ai intrat tu în cafenea, spuse el, coborând spre Charley o privire care-i lumină toată fața. Nu pot spune sigur ce anume m-a făcut să-mi schimb planurile. Nu aveam nevoie de bani, deci cred că a fost ideea de a avea o șefă cu părul ca mierea.

Ochii lui scrutară în treacăt șoseaua din față, înainte de a se apleca să-i fure un sărut.

Posesiunea bruscă a gurii lui o luă pe Charley pe nepregătite. Avu nevoie de o secundă încheiată pentru a-și veni în fire. Inima continua să-i facă tumbe, într-un efort de a-și regăsi ritmul normal.

— Mai bine fii atent cum conduci, încercă ea să pară severă, dar vocea îi era aproape sufocată.

Din adâncurile pieptului lui răsună un râs profund, pe când brațul i se strângea împrejurul ei, trăgând-o și mai aproape.

— Grozavă femeie mai ești, Charley. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Și să știi că nu e o vorbă aruncată într-o doară, preciză el, accentuând cuvintele.

Charley rămase tăcută, cu un zâmbet ușor arcuindu-i gura, în timp ce savura complimentul, desfătându-se în

căldura rămasă în urma lui. Trecură prin Ketchum și derivația spre stațiunea de schi Sun Valley. Nu mai aveau mult până la drumul fermei Collins.

În cele din urmă, gândurile îi reveniră asupra singurului fapt pe care n-avea să-l ignore multă vreme. Constată că era nevoia să-l întrebe:

— De ce trebuie mereu să-ți schimbi locul, Shad?

— Nu știu.

Părea să analizeze întrebarea cu aceeași seriozitate cu care i-o pusese ea.

— Poate m-am născut cu dorul de ducă în suflet. Când eram mai tânăr, credeam că urma să ajung într-un loc, să mă uit în jurul meu și să-mi spun: „Asta e. Aici voi locui”. Dar în viață nu se întâmplă niciodată așa ceva. După ce am stat o vreme pe un teritoriu nou, încep să privesc împrejur și se mă întreb ce-o fi dincolo de râu, sau după următorul deal. A fost nevoie să treacă un timp, dar până la urmă m-am convins că întotdeauna există încă un râu de traversat.

Din răspunsul lui reieșea foarte clar că Charley ar fi fost o naivă să spere că-l putea schimba vreodată. Nici pe ea

însăși nu putea să se schimbe. Oricât de mult îl iubea, niciodată n-ar fi fost fericită cutreierând țara din loc în loc. Întotdeauna avea să-i fie dor de casă. Nu părea just. Simți usturimea lacrimilor arzându-i ochii și clipi, pentru a și le înfrâna.

Când în sfârşit ajunseră pe drumul fermei, Shad fu nevoit să tragă de volan cu ambele mâini, pentru a lua curba strânsă. În timp ce-și lua brațul de pe umerii ei, Charley reveni pe locul inițial. Privirea lui încruntată observă mișcarea și albeața de pe fața ei.

— De ce ai devenit din nou atât de tăcută? o întrebă, după ce trecuseră câteva secunde. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Încercam doar să mă hotărăsc cum îmi voi stăpâni plânsul când ai să pleci.

Adevărul se făcuse auzit pe o notă de veselie forțată.

Pentru un moment, îl reduse la tăcere.

— Charley, zău că mă ispitești să rămân.

Simpla fermitate din glasul lui dezvăluia că vorbea serios.

Charley râse cu o undă de amărăciune, în timp ce camioneta încetinea pentru a intra în curtea fermei.

— Să fim cinstiți, Shad. Nu fac decât să te „ispitesc”, dar tu tot ai să pleci.

În clipa când camioneta se opri, întinse mâna spre clanță și sări jos din cabină. Pe când pornea spre casă, în urma ei se trânti o portieră. Shad o ajunse din urmă înainte de a urca treptele verandei, apucând-o cu o mână de braț pentru a o întoarce în loc.

— Charley… începu, dar ea nu voia să asculte ceea ce avea de spus.

— Lasă-mă-n pace, Shad. Nu mă face să sufăr mai mult decât m-ai făcut deja, se opri Charley țeapănă în fața lui, prudent-sfidătoare. Chiar tu ai spus-o – nu ești potrivit pentru mine, îi aruncă ea în față propriile cuvinte, a căror usturime îl făcu să dea înapoi, eliberându-i brațul.

Cu picioarele tremurătoare, Charley urcă scara și traversă veranda, spre ușa din față. Îi venea s-o ia la goană, dar reuși să se retragă cu demniate. Gary se afla chiar lângă ușă, rezemat în cârje. O cunoștea prea bine ca să nu descifreze ceea ce i se citea pe față.

— Am auzit camioneta venind. Of, Charley, gemu el compătimitor, ce-ai făcut?

— M-am făcut de râs, ca de obicei. Ce credeai? încercă ea să-și alunge cu o glumă durerea și jinduirea zadarnică din expresie.

— Dacă tot a trebuit să te amorezezi de cineva, de ce n-a putut să fie Weatherby? Sunt de acord că n-ar câştiga niciun premiu într-un concurs Mister America, dar cel puțin te-ar fi prins când cădeai, murmură cu tristețe Gary. Ai știut din capul locului că Russell e un hoinar.

— Am știut – și am încercat să nu-mi pese, recunoscu ea, lăsând capul în piept, cu un gest de recunoaștere a înfrângerii. Dar asta n-a schimbat nimic.

Gary oftă.

— Poate ar fi bine să stau de vorbă cu Russell.

— Nu. Las-o așa cum e, îi ceru Charley fratelui ei să nu se amestece. Nu poți face nimic ca să mă ajuți. Trebuie să mă descurc singură, la fel cum ai făcut tu, dădu ea din cap, cu referire la desfacerea logodnei lui.

— Doare îngrozitor, Charley, îi aminti el, cu o expresie chinuită.

— Mie-mi spui? râse Charley scurt, acru; apoi se întoarse, simțind că începea să nu se mai poată stăpâni. Mă

doare capul. Cred că mă duc sus, să stau lungită o vreme.

— Pot să-ți aduc ceva, se oferi fratele ei.

— Nu.

Și urcă grăbită scara, înainte de a izbucni în plâns.

Existau momente când Charley se întreba dacă avea să supravieţuiască următoarelor zece zile. Shad o ocolea, iar ea nu părea capabilă să se hotărască dacă acest lucru o bucura sau o întrista. Se găseau multe motive pentru ca Shad să plece călare în timpul zilei, pentru a vedea de vite sau a drege garduri. Mesele erau tăcute, fără să vorbească cineva prea mult. Shad își petrecea serile fie în camera lui, fie în grajd, făcând curat, sau cărând câte o piesă de mașină agricolă.

Charley nu-l mai vedea zâmbind decât rareori. Rămânea distant ori de câte ori se afla și ea prin preajmă, mereu foarte repezit și preocupat. Totuși, evitarea continuă a problemei nu făcea decât să intensifice tensiunea sub care trăiau cu toții.

Sâmbătă, Shad intră în casă, sosind mai devreme de la lucru. Se rezumă să dea din cap spre Charley, în semn de

salut, înainte de a urca scara spre camera lui. Când auzi dușul curgând în baia de la etaj, Charley intră în bucătărie să curețe cartofii pentru masa de seară.

Peste douăzeci de minute, îl auzi cum cobora scara – fluierând! Buna dispoziție a acestui sunet o făcu să se răsucească pe călcâie. Când Shad intră, ea îl aștepta cu fața spre ușă. Proaspăt bărbierit, cu părul negru lucind, purta o cămașă albă ca zăpada și o vestă de piele. O pereche de pantaloni închiși îi cuprindeau strâns șoldurile suple.

— Nu te deranja să gătești și pentru mine în seara asta, spuse el. Nu mănânc aici.

— Unde te duci?

Lui Charley îi veni să-și muște limba pentru că pusese o întrebare atât de indiscretă. N-o privea cu nimic cum își petrecea el serile – dar era prea târziu. Îl întrebase deja.

Gura lui Shad se strâmbă într-un soi de zâmbet răutăcios.

— Ce face un cowboy de obicei, sâmbăta seara? Mănâncă o friptură în sânge la cină, face curte cucoanelor și se îmbată.

Gary intră în bucătărie tocmai la timp pentru a-i auzi

răspunsul, iar Shad se întoarse spre el.

— Tu ce zici, Gary? Nu vrei să vii cu mine?

— Cred că ai avea nevoie, ca să te car până acasă, replică sec Gary, clătinând negativ din cap. Dar cred c-am să mă lipsesc de invitație, așteptând până voi avea două picioare zdravene ca să merg în oraș.

— Cum vrei, ridică Shad din umeri, indiferent. Ne vedem diseară.

În timp ce ieșea pe ușa din spate, Charley se întoarse spre chiuvetă. Îl văzu pe fereastra de deasupra acesteia, traversând curtea spre camioneta cea veche. Când Shad ieși din curte, simți un nod în gât.

— Charley, îi rosti încet numele fratele ei.

— N-am nimic, insistă ea, dar fiind atentă să nu-l privească. De fapt, nici nu prea contează, nu-i așa? Când va pleca de-aici, am să mi-l imaginez cu altă femeie, așa că pot foarte bine să-ncep să mă obișnuiesc încă de pe-acum.

— Aș prefera să nu mai fi așa de nemiloasă cu tine însăți, se plânse Gary.

— Mai rău ar fi dacă mi-aș imagina că va rămâne, îi aminti ea.

Capitolul 6

După cină, Gary o ajută să strângă masa și să spele vasele, faptă fără precedent din partea lui. Rezemându-se de chiuvetă, sprijinit cu subsuorile în cârje, spălă farfuriile, în timp ce Charley le ștergea și le punea la loc.

— Ce zici de-o partidă de dame? îi propuse el, când terminară.

— Nu prea am chef… dădu să refuze Charley, apoi își dădu seama că încerca să fie atent, abătându-i gândurile de la Shad și ce-o fi făcut el în acele momente; se grăbi să zâmbească. În regulă, de ce nu?

Încheieră primele două partide aproape la egalitate, deși Gary le câştigă pe amândouă, el însă fiind și un jucător mai bun. La a treia, Charley începu să-și piardă concentrarea, astfel încât jocul nu mai fu nici măcar interesant. Pe măsură ce treceau orele serii, privirea i se tot îndrepta spre ceasul de pe peretele bucătăriei. Pierdu și a patra partidă, și pe a cincea.

Când cea de-a șasea începu să dea semne că era jucată dinainte, fratele ei mormăi:

— Nu-mi vine să cred că cineva care a învățat dame de la mine poate juca atât de prost.

— Iartă-mă, oftă Charley. Nu eram atentă.

Și iarăși aruncă o privire spre ceasul din bucătărie.

— E zece fără douăzeci și cinci, o informă sec Gary. Ultima dată când te-ai uitat era fără douăzeci și șapte.

— Scuză-mă.

Se simțea vinovată, Gary străduindu-se atât de mult s-o distreze.

— Și nu-ți mai tot cere iertare! o fulgeră el cu o privire enervată.

— Iart…

Fusese cât pe ce s-o spună din nou, oprindu-se în ultima clipă. Se uitară unul la altul și izbucniră în râs, risipind tensiunea nevăzută din aer.

— Degeaba, Gary, oftă Charley. Pot foarte bine să mă recunosc învinsă încă de pe-acum. Nu mă pot concentra.

— E o bătălie pierdută dinainte, nu? aruncă el piesele în cutie, oprind jocul pentru seara aceea.

— Da, dar era o idee frumoasă, replică ea, în timp ce-și împingea scaunul de la masă.

— Ce-ai de gând să faci?

Gary închise cutia cu capacul, dându-i-o s-o pună la loc în dulap.

— Cred c-am să fac o baie lungă – să încerc să mi-l spăl pe omul ăsta de sub piele, glumi Charley, cu un zâmbet auto-ironic.

— Succes.

Gary părea potrivit de neconvins cu privire la șansele ei. Când începu să se ridice în cârje, se strâmbă, albindu-se de durere, și se așeză din nou.

— Ce e? se încruntă Charley, îngrijorată.

— Nimic, o asigură el. Am stat doar prea mult în aceeași poziție. O să-mi treacă.

Iar încercă să se salte, iar Charley văzu clar că îl durea, dar până la urmă reuși să se sprijine pe picioare.

— Ești sigur că nu vrei una din pastilele alea contra durerilor, pe care ți le-a recomandat medicul? îi propuse ea.

— Nu, o să treacă.

Strângea din fălci, însă, împotriva durerii, cu dinții

încleștați.

— Nu vrei deloc să-ți ușurezi situația, așa-i? îl dojeni ea. Trebuie neapărat să faci pe durul.

Privirea lui Gary fulgeră provocator.

— Uite cine vorbește! îi aminti el de propriile ei perspective aspre asupra vieții.

— Bine, nu mai dau cu pietre, îi promise Charley, pornind spre scara din living. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

— Sigur, îi promise el.

În baia de la etaj, Charley dădu drumul la apă în cadă, potrivind temperatura până fu suportabil de fierbinte. Turnă și niște spumant de baie. Pradă unui umpuls, adăugă mai mult, cedând capriciilor. În ultima vreme, avusese parte de mizerii destule, hotărând prin urmare că avea dreptul și la puțin răsfăț.

În timp ce cada se umplea cu apă, intră în dormitor să se dezbrace și să-și ia halatul de bumbac. La întoarcere, în baie se formase un munte de spumă. Închizând robinetele, Charley își strânse părul în creștetul capului, fixându-și-l cu un pieptene, și intră în cadă pentru a se întinde cât era de

lungă, cu capul rezemat de capătul căzii. Închise ochii, lăsând apa parfumată să-i potolească durerile lăuntrice, ca un baslam.

Nu stătea în cadă decât de zece minute, când auzi jos, în living, bocănitul cârjelor lui Gary. Urmă sunetul ușii de la scară, deschizându-se.

— Charley! strigă el, făcând-o să se încrunte că îi tulbura liniștea băii. Unde-s pastilele alea de la doctor?

Charley făcu ochii mari, surprinsă. Însemna că piciorul îl supăra rău de tot, dacă se dădea bătut și cerea analgezicele.

— În dulăpiorul cu medicamente! strigă ea, după care auzi bocăniturile îndepărtându-se.

Peste câteva minute, reveni:

— Charley!

— Ce?

— Nu le găsesc. În ce fel de flacon sunt?

Părea să ajungă la capătul răbdării.

— Unul maro! răspunse Charley, așteptând în timp ce bocănitul se îndepărta din nou.

De astă dată, nu mai întârzie atât de mult, iar glasul îi

suna și mai enervat când strigă iarăși:

— În dulăpior sunt trei sticluțe maro! Cum să le deosebesc?

Exasperată, Charley oftă.

— Vin să ți le dau eu!

Ieși din cadă și înhăță un prosop, ștergându-se superficial pe trup. Halatul atârna în cârligul de pe ușă. Îl luă pe ea, trăgând materialul de bumbac peste pielea umedă și încheindu-se la nasturi, în timp ce ieșea grăbită din baie, spre scară.

Când o văzu ajungând jos, Gary protestă:

— Puteai să-mi spui ce să caut, nu era nevoie să cobori.

— Acum îmi spui! replică ea.

Văzând, însă, cât de palid era pe sub bronzul pielii, adăugă pe un ton mai blând:

— Nu mă supăr. E mai bine așa, decât să mă întreb dacă nu cumva ai luat o pastilă din alt flacon.

Urmată de Gary, se duse la dulăpiorul medical din baia de la parter și scoase sticluța brună cu analgezicele. Nu se osteni să-i atragă atenția că niciuna dintre celelalte două

sticle cafenii nu conținea tablete; una era cu iod, iar cealaltă cu tampoane de vată. Îi dădu doza prescrisă și un pahar cu apă ca să înghită pilulele.

— Te-ajut să te culci, se oferi ea.

— Mă doare prea rău piciorul ca să stau întins, îi refuză Gary propunerea, clătinând din cap încruntat.

— Ascultă, când pastilele astea vor începe să-și facă efectul, au să te doboare. Și n-am să te pot căra singură până în pat, așa că fă bine și vino acum, ordonă ea, iar Gary cedă.

Când Charley îi potrivi pătura pe trup, Gary începea deja să simtă efectele. Stingând lumina, Charley ieși, pentru a urca înapoi în baia de unde venise. Toată spuma se dizolvase, iar apa mai era doar călâie. De asemenea, se evaporase și aproape tot entuziasmul ei pentru o baie lungă și voluptuoasă. Scoase dopul, lăsând apa să se scurgă pe țeavă. În timp ce cada se golea gâlgâind zgomotos, Charley spălă depunerile de săpun de pe marginile de porțelan ale căzii. După ce aceasta se goli, o mai clăti o ultimă oară, cu apă rece de la robinet.

Tocmai când termina, i se păru că se auzea un zgomot de la parter. Se opri să asculte, gândindu-se că poate o

chema Gary, dar nu auzi decât tăcerea. Totuși, era convinsă că fusese ceva, așa că merse jos să verifice.

Intră tiptil în camera fratelui ei. Lumina lămpii din curte intra pe fereastra de lângă pat. Gary dormea adânc, cu pieptul ridicându-i-se și coborând într-un ritm regulat și lent, sub pătură. Încredințată că totul era în regulă, Charley se strecură afară din cameră.

O străfulgerare albă în living îi atrase privirea, cu o fracțiune de secundă înainte ca un glas să întrebe încet:

— Charley?

Își înăbuși cu mâna strigătul de spaimă, când Shad se materializă din întuneric. Mâna îi coborî peste inima care bătea cu repeziciune.

— M-ai speriat! îl acuză ea.

— Îmi pare rău. N-am vrut, se scuză Shad, după care privi pe lângă Charley, spre ușa dormitorului. Gary e bine?

— Da. Mai adineaori, l-a supărat piciorul și a luat două analgezice. Tocmai mă uitam să văd dacă totul e în regulă, îi explică ea.

Surprinderea inițială provocată de apariția neprevăzută a lui Shad în casă trecuse. În locul ei nu mai era

decât amintirea dureroasă a locului unde fusese.

— De ce te-ai întors așa de repede? îi ceru ea socoteală, cu o voce rece ca gheața. Am crezut că urma să stai până dimineața.

— Și eu.

Glasul îi era scăzut, netulburat de tonul ei.

În semiîntunericul din cameră, nu-i distingea prea bine chipul. La parter nu ardea nicio lampă; singurele lumini veneau din casa scărilor și de la becul din curte. Totuși, Charley îi simțea intensitatea tulburătoare a privirii.

— Atunci, ce-i cu tine aici? se apără ea cu o furie forțată.

— După ce am mâncat o friptură, m-am dus la bar. Iar acolo, am dat peste un bețiv.

Glasul lui dobândi o altă tonalitate, mai blândă, aproape mângâietoare.

— Și ăla tot cânta „Charley e drăguța mea”, așa că am început să mă întreb ce căutam acolo în bar, când Charley a mea era aici.

Inima îi striga de dorul lui, iubindu-l cu atât mai mult pentru aceste cuvinte frumoase, dar o și durea. Întoarse

capul, închizând strâns ochii.

— Nu spune asemenea lucruri, Shad, îi ceru ea să n-o mai rănească.

— De ce să nu le spun? ripostă Shad. Dacă asta simt…

Încercă să-i reducă forța vorbelor cu o acuzație:

— Ai băut.

— Da, recunoscu el, am băut.

Când Charley dădu să plece, o apucă de încheietura mâinii, învârtind-o în loc. Până să se împotrivească, ajunse în brațele lui.

— Dar nu sunt beat.

— Dă-mi drumul, Shad! încercă ea să se smulgă, dar brațele lui o cuprinseră și mai strâns, ținând-o pe loc. Căldura mâinilor lui o ardea prin materialul subțire al halatului, parcă făcându-i carnea să ia foc.

— Dumnezeule! exclamă el stupefiat, printre dinți, rămânând dintr-odată nemișcat; începu să-i cerceteze șoldul cu o mână. N-ai nimic pe dedesubt.

Conștiente de amprenta pe care trupul lui Shad o lăsa pe al ei, propriile sale simțuri răspunseră notei de excitație

din glasul lui. Totuși, încercă să se opună.

— Shad, nu, protestă ea.

Shad, însă, nu făcu decât să mormăie, frecându-și obrazul ras de al ei, mângâindu-i urechea cu buzele.

— N-are niciun rost, Charley. Am încercat să stau departe de tine, dar nu pot. Hai să uităm ziua de mâine. Avem ziua cea de azi. Mai bine chiar, avem noaptea de azi.

Gura i se lăsa peste buzele ei, convingătoare și ațâțătoare, rozându-i senzual buza de jos, până când Charley începu să se clatine pe picioare. Mâinile bărbătești neliniștite o străbăteau pe șira spinării, excitante și îndrăgostite de senzația atingerii ei. În fața unui asemenea asalt drăgăstos, era complet neputincioasă.

— Nu putem continua așa, să ne negăm pe noi înșine, murmură Shad cu glas îngroșat, în timp ce ea îi parcurgea obrazul cu buzele. Ne sfâșiem în două amândoi. Nu-i așa?

— Așa e.

Dureroasa mărturisire i se smulse din gât, pierzându-și complet uzul rațiunii.

Era răspunsul pe care-l așteptase Shad, căci o luă imediat în brațe, ridicând-o de la podea. Mâinile ei îi

încercuiră umerii, în timp ce gura îi investiga coloana solidă a gâtului, savurându-i gustul. O duse spre canapea și o culcă pe perne, așezându-se și el pe margine, cu fața spre ea.

Se culcă să-și lase gura peste buzele ei despărțite, cu satisfacția posesiunii depline. Pe Charley o străbătea prin vene o dorință crudă, un foc tot mai întins ce nu-i cruța nicio parte a trupului. Mâinile lui mari îi descheiară cu iscusință nasturii halatului și traseră materialul în lături, pentru a-i dezvălui pielea în calea explorărilor sale tactile.

Invidioasă pe libertățile de care se bucura Shad, Charley îi trase și ea nasturii cămășii. Când ultimul se descheie, Shad o ajută scoțându-și cămașa din pantaloni, iar Charley gemu încet, simțindu-i fierbințeala cărnii sub palme. Degetele ei porniră nerăbdătoare peste mușchii flexați și unduitori, surescitate și stimulate de acea libertate a atingerii și a mângâierii.

Renunțând la pasiunea buzelor ei, gura lui porni în jos, făcând să-i erupă prin piele fiori de voluptate, în timp ce-i explora tendonul sensibil al gâtului și se adăpa din adâncitura umărului. Unghiile i se înfipseră în carnea lui, când gura coborî panta sânului. Vârful acestuia se întări de

dorință, atrăgându-i în cele din urmă atenția, iar Charley se cutremură de o jinduire neinhibată sub manipulările excitante ale limbii lui.

Când se simți vlăguită de atâta nevoie, Shad reveni să-i cotropească buzele cu sărutări.

— Spune-mi că mă dorești, Charley, îi ceru el. Mult m-a mai bântuit vocea ta rostind aceste cuvinte. Vreau să le aud din nou.

— Te doresc, Shad, şopti ea, cu buzele lipite de pielea lui. Mai mult decât atât, te iubesc.

— Te doresc mai mult decât am dorit oricare altă femeie în viața mea, îi răspunse el, cu glasul aspru.

— Vreau să rămâi cu mine în noaptea asta, Shad, murmură Charley. Noaptea asta și mâine noapte și în toate nopțile vieții mele. Nu vreau să mă mai părăsești niciodată.

— Știi că nu-ți pot promite asta, Charley, mormăi el gros, frecându-i obrazul cu gura.

Știa. Brațele i se arcuiră mai strâns în jurul lui, făcând să se contopească cele două trupuri calde, cu pielea dezgolită.

— Ține-mă în brațe, şopti ea. Niciodată să nu-mi mai

dai drumul.

Închisese strâns ochii, dar o lacrimă reuși să se i strecoare printre gene. Fu urmată de altele, până când Shad le simți gustul sărat pe pielea ei.

— Nu plânge, Charley.

Asprimea mâinii lui bătătorite i se făcu simțită pe obraz, ștergându-l de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge.

În glas nu i se simțea furie, numai un soi de regret chinuit.

— N-am încotro, încercă ea sincer să-și stăpânească torentul lacrimilor, dar acestea erau de neoprit.

Cu un oftat greu, Shad își săltă greutatea de deasupra ei, ridicându-se în șezut. Charley clipi din ochi, simțindu-i atingerea mâinilor când îi închise la loc halatul. Apoi, se rezemă cu coatele pe genunchi, răvășindu-și părul cu mâinile, până la ceafă. Charley se ridică în capul oaselor, ținându-și involuntar cu o mână halatul închis în față. Îi atinse umărul, cu un gest nesigur.

— Nu, Charley, spuse el, întorcând apoi capul s-o privească; în ochi i se zărea o lumină sumbră, tulburată. Jur

în fața lui Dumnezeu că n-am vrut niciun moment să suferi.

— Știu, murmură ea cu blândețe și puțină mâhnire. Nu e vina ta. Nu tu mi-ai cerut să mă îndrăgostesc de tine. Poate că, dacă o făceai, acum te-aș fi putut urî, dar nu simt asta.

Își coborî picioarele pe podea și, încet, plecă spre scară, lăsându-l pe Shad singur, așezat pe marginea canapelei. Trecuse aproape o oră, când îl auzi urcând și el la etaj. În capul scării se opri, iar Charley își ținu respirația. Într-un târziu, ușa camerei lui se deschise, apoi se închise la loc. Lacrimile reîncepură să curgă.

Somnul devenise o stare care o ocolea pe Charley. În orele pe care nu și le petrecea cu privirea în tavan, se sucea și se învârtea în așternut, nervoasă. Miercuri dimineața, lipsa de odihnă începuse să-i aștearnă cearcăne sub ochi, care nu rămaseră neobservate de fratele ei.

— Nu te simți bine, Charley? o întrebă el la micul dejun, privind-o cu un ochi critic.

— Mă simt perfect, insistă ea.

— Ei bine, de arătat, nu arăți atât de perfect, conchise

scurt Gary.

— Mulțumesc! se răsti Charley pălind, când văzu că Shad o studia și el.

Gary observă schimbul de priviri, iar ochii i se îngustară cu suspiciune, dar nu făcu niciun comentariu. Charley știa că fratele ei îi ghicise cauza insomniilor, probabil, dar nu avea ce face.

În aceeași seară, când se târî în pat, se așteptă să urmeze o repetare a nopților trecute. Ascultă mai mult timp ca oricând, așteptând zgomotul pașilor lui Shad pe trepte. Ațipi fără să-l audă, apoi se trezi din nou, ciulind urechile după sunetele lui dormind în camera cealaltă. În cele din urmă, o răpuse oboseala și adormi adânc.

Soneria ceasului deșteptător era insistentă, făcându-i pleoapele să se deschidă în ciuda încercărilor ei de a nu-l lua în seamă. Coborî din pat, frântă de oboseală și iritată că, singura dată când reușise să adoarmă, fusese silită să se trezească. Îmbrăcă ținuta obișnuită, blugii și cămașa, și ieși din dormitor, buimacă de somn.

La ușa băii, privirea îi fu atrasă spre camera lui Shad. Ușa acesteia era închisă. Nu știa dacă mai era înăuntru, sau

coborâse deja. Nu că ar fi contat, își spuse, intrând în baie. După ce se spălă pe față și pe dinți, îi mai trecu o parte din acea senzație de drogată.

La baza scării, fu șocată să-l găsească pe Shad adormit pe canapeaua din living. Prea înalt pentru lungimea acesteia, stătea tolănit peste perne, cu picioarele ajungând dincolo de brațul canapelei. Luase de undeva o pătură, cu care era acoperit parțial. Charley nu putea înțelege ce-l apucase să se culce pe canapea. Se apropie să-l trezească.

Mâna ei îi atinse umărul, iar Shad se mișcă în somn, încruntându-se. A doua oară, Charley îl apucă mai strâns de umăr, chemându-l pe nume:

— Shad… Shad! E timpul să te scoli.

El îi înlătură mâna cu o mișcare a umărului, dar deschise ochii. Aceștia se ațintiră încet spre fața ei, așa cum stătea aplecată peste el, ar gura i se arcui obosit într-unul din zâmbetele lui leneș.

— Bună dimineața.

Glasul îi era răgușit de somn; vorbea și mai tărăgănat decât de obicei.

— Bună dimineața, răspunse Charley la salut, vrând

să-l întrebe ce căuta pe canapea, dar mâna lui se ridică s-o prindă pe a ei, pentru a o trage alături, pe pernă.

— Alt salut pe lângă ăsta nu merit? glumi Shad, apucând-o de ceafă ca să-i coboare capul spre el.

În apropierea gurii lui, Charley nu mai avu nevoie de îndrumări. Buzele i se depuseră deasupra în cel mai firesc mod, mișcându-se ca reacție la sărutul lui. Când în sfârşit se ridică, nu mai respira tocmai normal. Shad începu să-și schimbe poziția, strâmbându-se din cauza unui mușchi care-i amorțise. Senzația neplăcută îl făcu să-și observe „patul” și păru vag surprins de a se trezi pe canapea.

— De ce-ai dormit aici? îl întrebă în fine Charley.

— În halu-n care mă simțeam aseară, dacă urcam la etaj, aș fi ajuns să mă culc în patul tău.

În expresie i se citea o nervozitate dură, în timp ce mâinile i se potriveau pe carnea moale a brațelor ei, începând să le frece absent.

— O, Shad! se cutremură Charley, pradă unui val iute de dorință.

— Da da, e și cazul să spui „O, Shad!” Nu cred că știi ce faci cu mine, mormăi el. În ritmul ăsta, la noapte am să

dorm în grajd, numai ca să-mi opresc mâinile să te atingă.

Niciunul dintre ei nu auzi bocănitul înfundat al cârjelor lui Gary. Erau prea absorbiți unul de celălalt pentru a mai fi atenți la altceva. Nu-l văzură nici când intră în living, oprindu-se să-i privească. Îl observară abia când vorbi.

— Ce se întâmplă aici? se încruntă el bănuitor, nedumerit să vadă că Shad folosise canapeaua drept pat.

Charley se răsuci repede spre fratele său, dar Shad nu se grăbi să-și ia mâinile de pe brațele ei, fără a da niciun semn de vinovăție.

— Tocmai îl trezeam pe Shad, explică ea, conștientă de fierbințeala obrajilor.

— De ce-ai dormit pe canapea? îl întrebă Gary pe Shad, fără să ia în seamă răspunsul ei.

— Dacă stau să mă gândesc la toate, aruncă Shad o privire scurtă spre Charley, pentru a indica despre care „toate” era vorba, mi s-a părut locul cel mai potrivit unde să dorm azi-noapte.

Gary se apropie și mai mult, fără a-l slăbi pe Shad din privire.

— Ți-ai pus cumva în cap să-ți faci mendrele cu sora mea? întrebă el.

— Ideea există, recunoscu Shad, dar până acum conștiința mea a învins. Totuși, lupta e din ce în ce mai grea.

Charley nu mai suporta această conversație și găsi repede o scuză ca să plece înainte de a continua.

— Mă duc să pregătesc micul dejun, spuse ea, ridicându-se grăbită, pentru a dispărea în bucătărie.

Plecarea ei nu puse capăt discuției dintre Shad și Gary. Din bucătărie, Charley ascultă ce-și spuneau, mușcându-și buzele cu nervozitate.

— Nu vreau s-o văd pe Charley suferind, declară Gary.

— Dacă nu simțeam la fel, aș fi dormit în camera mea, nu aici, jos, replică Shad, cu o undă de iritare.

— Cel mai bun lucru pe care-l poți face e s-o lași în pace… începu fratele ei să-i dea sfaturi, dar Shad nu-l lăsă să termine, întrerupându-l.

— Nu-mi ține predici, Gary, îl preveni el, pe un ton ce începea să se înfurie.

— Cred că uiți că ești plătit ca să lucrezi pentru mine, ripostă Gary, reacționând față de furia din glasul celuilalt.

— Ai dreptate. În ultima vreme, am uitat cam multe, declară Shad, mai amenințător. Ca de pildă… ce mama dracului caut eu aici!

Charley auzi niște pași grei traversând camera, pentru a urca treptele. Trecură câteva secunde până când Gary porni spre bucătăra unde aștepta ea, intrând cu o expresie înverșunată.

— De ce i-ai spus lucrurile alea? clătină ea din cap, obosită.

— Ești sora mea. Ce te-ai fi așteptat să fac? replică Gary.

— Sper că nu pleacă, nu-i așa?

Deși vocea îi era calmă, în ochi i se citea teama.

— N-aș crede, sau nu acum, în orice caz, răspunse fratele ei, privind-o cu tristețe. Charley, știi bine că tot va pleca, mai devreme sau mai târziu.

— Da, recunoscu ea. Dar nu vreau să plece acum. Nu încă.

Bulumacii de lemn duruiau în bena camionetei, în timp ce Charley, la volan, traversa pășunea spre locul unde Shad înălța un nou tronson de gard, lângă liziera pădurii. Acel ultim transport de pari avea să-i ajungă până la sfârşit.

Când o văzu venind, trase într-o parte mașina de săpat gropi pentru stâlpii gardului, lăsând-o să cadă la pământ, lângă gaura parțial scobită. Cu pași înceți, conservându-și energia, porni spre locul unde se oprise camioneta. Charley coborâse deja din cabină și lăa tăblia din spate.

În timp ce ridica un par pentru a-l trage jos din benă, Shad îi ordonă scurt:

— Nu ridica stâlpii. Îi descarc eu.

— Mă descurc, nu se lăsă ea. Am mai făcut-o și altă dată.

Când continuă să tragă de capătul bârnei, mâna lui înmănușată o apucă strâns de braț.

— Am zis să-l lași în pace! Nu mă interesează ce-ai mai făcut, de descărcat mă ocup eu!

Charley nu mai văzuse niciodată acea sticlire de furie în ochii lui, nici atitudinea neînduplecată de pe chip. Părea aproape un străin. Dădu drumul stâlpului, iar Shad îi eliberă

brațul. Charley făcu un pas țeapăn într-o parte.

— Bine, n-am să te ajut, dar nu e nevoie să faci gât pentru asta! replică ea.

Shad se opri, rezemându-și mâinile de tăblie, cu privirea în pământ. Când înălță capul ca s-o privească, o mare parte din furie i se risipise, dar continua să aibă aceeași expresie strict controlată.

— Nu sunt supărat pe tine, Charley, îi explică el. Pe mine sunt furios, pentru că am lăsat să se creeze situația asta.

— N-ai avut ce face, răspunse ea, știind prea bine că nu era numai vina lui.

— N-oi fi avut, dar nu contează, se îndreptă Shad, privind-o în ochi. Nu-i pot cere unei femei să ducă același gen de viață cu mine. N-ar fi cinstit față de ea. N-ar merge.

Charley nu înțelegea de ce aducea vorba, decât dacă nu cumva…

— Vrei să vin cu tine, când ai să pleci?

— Nu, răspunse el categoric. Îți spun de ce nu vreau să vii cu mine când am să plec.

Apucă un stâlp și începu să-l tragă din camionetă, la

pământ. Charley rămase tăcută alături, fără a lăsa să-i apară nicio expresie pe față, privindu-l. Când termină de descărcat bârnele, Shad îi aruncă o privire scurtă.

— Ne vedem la masă, mai spuse.

Dând din cap, Charley se întoarse și porni spre cabină, unde se urcă la volan. În timp ce pleca, simțea înăuntrul ei un gol imens.

Capitolul 7

Era aproape amiaza zilei de luni, când Charley intră cu camionul în curtea fermei, după ce îl dusese pe Gary în oraș, la vizita medicală. Doctorul hotărâse să-i scoată gipsul cu o săptămână mai devreme, așa că fratele ei era în al nouălea cer.

În timp ce încetinea pentru a opri în fața casei, observă pe verandă șaua și echipamentele lui Shad, și imediat o străbătu un fior alarmat. Gary îi spuse ceva, dar Charley nu-l auzi, repezindu-se jos din mașină, pentru a urca în goană treptele verandei, până în casă.

În living, se opri față în față cu Shad. Acesta își aducea sacul de molton. Inima lui Charley bubuia asurzitor în urechi, pe când îl privi câteva secunde interminabile, neputând scoate o vorbă.

În cele din urmă, întrebă:

— Unde te duci?

— Nu se vede? Plec, declară el scurt. Știai că avea să vină ziua când voi porni mai departe.

— Voiai să pleci fără să spui un cuvânt. Noi ne întorceam acasă, și nu te mai găseam, îl acuză ea, nevenindu-i să creadă.

— Mi s-a părut soluția cea mai simplă.

O privea cu fălcile strânse, stăpânindu-și orice expresie.

— Dar nici măcar să nu-ți iei rămas bun de la mine!

Nu înțelegea cum era în stare de una ca asta.

— Mi-ai spus odată că încercai să te hotărăști cum aveai să-ți stăpânești plânsul, la plecarea mea. Acordă-mi cel puțin creditul de a fi încercat să te scutesc de asta, răspunse Shad.

— Nu pleca, protestă Charley, străduindu-se din

răsputeri să nu se milogească.

— Nimic din ce ai putea spune nu mă va face să mă răzgândesc, replică el ferm. Ar fi trebuit să plec mai dinainte. Și-așa am așteptat prea mult.

Ușa cu plasă se trânti, când Gary intră în casă.

— Salut, Shad.

Buna sa dispoziție o înștiință pe Charley că nu i se păruse nimic semnificativ la lucrurile lui Shad, pregătite afară.

— După cum vezi, am schimbat cârjele cu un baston, îl agită el prin aer. Azi mi-au scos gipsul. Evident, Charley a uitat să-mi aducă niște pantaloni normali, așa că a trebuit să ies din cabinetul medicului cu cracul fâlfâindu-mi și părul de pe picior la vedere, dar mă simt mai ușor cu zece livre.

Se opri, cu privirea poposindu-i spre sacul din mâna lui Shad.

— Ce, pleci undeva?

— Plec de tot, spuse Shad.

— Fără să ne anunți? repetă și Gary cuvintele lui Charley.

— Da, și am discutat toate astea cu sora ta, replică Shad iritat.

— E foarte neașteptat, se încruntă Gary cu o privire spre Charley, încercând să descopere din expresia ei dacă știuse dinainte.

— Puteai avea măcar bunul simț de a ne da un preaviz de-o săptămână, declară Charley. Atunci, am fi avut timp să-ți găsim un înlocuitor. Gary și-a scos gipsul, dar tot vor mai trece două săptămâni până să i se întremeze complet piciorul.

— Așa e, o susținu Gary. Ne lași în baltă. Charley nu poate face singură toate treburile, iar eu încă n-am să-i pot fi de mare ajutor, un timp.

Gura lui Shad se strânse într-o linie crispată, pe când privirea îi oscila rapid de la unul la celălalt.

— În regulă, cedă el fără tragere de inimă, stăpânindu-și furia. O săptămână. Vă acord o săptămână preaviz, începând din dimineața asta. Dacă până atunci nu găsiți pe nimeni în locul meu, eu plec oricum.

— De acord, acceptă Charley.

Când se răsuci pe călcâie, pornind înapoi spre scară

să-și ducă sacul la loc, Gary o privi.

— Ce-ai câştigat din asta, Charley?

— Timp, răspunse ea încet. Timp ca să angajez pe altcineva. Nimic mai mult.

Charley observă că Shad nu se ostenise să-și despacheteze lucrurile din sacul de călătorie. Șaua și restul echipamentelor erau puse în bena vechii camionete. La sorocul hotărât, avea să plece în câteva minute. Și până atunci nu mai era mult.

Ușa din spatele bucătăriei se deschise, iar Charley privi peste umăr, pentru a-l vedea pe Shad intrând în casă. Valul inițial de plăcere la apariția lui se risipi repede, iar ea se întoarse spre aragaz, să amestece sosul de roșii în tigaie.

— Masa e gata în câteva minute, îi spuse, încercând să nu numere în minte cele cinci zile rămase, cu cinci prânzuri luate împreună.

— Încă n-ai găsit pe nimeni ca să-mi ia locul? se opri Shad lângă ea, prezența lui tulburând-o ca întotdeauna.

— Nu.

— Te-ai interesat? întrebă el cu o enervare abia

stăpânită.

— Am fost prea ocupată, replică Charley.

Shad oftă adânc, dezgustat.

— Ce-ncerci să dovedești?

— Nimic, insistă ea.

— Am vorbit serios, Charley. N-am să stau nicio oră peste săptămâna de preaviz, îi aminti el, laconic.

— O știu prea bine, murmură Charley și închise ochii, în timp ce Shad pleca să se spele pentru masă.

În după-amiaza următoare, Charley tocmai ieșea din casă pentru a-și ajuta fratele la muncile de seară, când Shad sosi cu camioneta cea veche și opri în fața ușii. Trecu pe lângă ea fără o vorbă, intrând în casă. Ceva anume la mersul lui hotărât făcu ca spaima s-o roadă în stomac, dar rămase în așteptare, pe verandă în câteva minute, Shad apăru, cu sacul în mână.

— Ce faci? îl privi ea cu ochi mari, fără a-i veni să creadă ceea ce vedea prea bine.

— De data asta chiar plec, răspunse Shad, coborând treptele verandei.

— Dar nu se poate! se indignă Charley. Ne-ai dai preaviz o săptămână și au mai rămas patru zile.

Deschizând portiera mașinii, Shad săltă înăuntru sacul de molton, apoi se întoarse spre ea.

— Din moment ce nu păreai prea grăbită să-mi găsești un înlocuitori, am luat problema asupra mea.

— Ce-ai făcut?

Întrebarea ei era aproape lipsită de vlagă.

— În după-amiaza asta am fost la iubitul tău, Chuck Weatherby, replică Shad.

— Nu e iubitul meu, negă Charley, deși în acel moment nu avea nici cea mai mică importanță.

— I-am explicat că trebuia să plec, continuă Shad, ca și cum ea nu l-ar fi întrerupt. Și l-am întrebat dacă se poate lipsi de un om de-al lui, timp de două săptămâni, până când Gary își va veni în puteri.

— Nu se poate! şopti Charley.

— Ba se poate, declară el. Mâine dimineață la prima oră vine un om. Și acum, am plecat.

Dar, când se întoarse să se așeze la volan, în fața camionetei apăru Gary, rezemându-se în baston. Mașina îl

ascunsese vederii pe când traversa curtea fermei dinspre grajduri, însă înțelese situația într-o clipă.

— Pleci, Shad? îi ceru el confirmarea.

— Da. Chuck Weatherby va trimite un om de-al lui, dimineața.

Shad își repezise bărbia înainte, într-o atitudine provocatoare, pregătit să discute problema plecării.

Dar Gary nu avea de gând să stea la discuții. În schimb, îi întinse mâna.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut. Fără tine nu ne-am fi descurcat.

Expresia înverșunată a lui Shad se mai îmblânzi puțin, lăsând un zâmbet să-i răsară în colțurile gurii, când dădu mâna cu Gary.

— Să ai grijă.

— Nu pleca! se repezi Charley pe cele câteva trepte ale verandei, oprindu-se brusc înainte de a ajunge la Shad.

— De data asta, nimic nu mă va mai opri, Charley. Nici chiar tu.

Ochii îi erau ca două vârfuri albastre de oțel, neabătute.

— Nu e nevoie să pleci în clipa asta.

Lezată și destul de furioasă, îl privi sfidătoare.

— Poți sta măcar atâta cât să auzi ce am de spus.

— S-a spus totul, clătină el din cap posomorât. Nu s-a schimbat nimic.

— Știu că nu te pot convinge să te răzgândești, dar cel puțin ascultă-mă până la capăt! se revoltă ea.

— Bine, acceptă Shad, cu buzele subțiindu-i-se. Zi ce ai pe suflet și să terminăm odată.

— Știi că nu vreau să pleci, dar nici nu te voi ruga să rămâi. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji că ți-aș face o scenă neplăcută.

În vocea ei se simțea îngroșarea cauzată de durere, însă rămase sigură și puternică.

— Voiam doar să știi că am înțeles câteva lucruri despre tine, Shad Russell.

— Cum ar fi?

Atitudinea lui era de o indulgență aproape cinică. Pe Charley o ustura felul cum părea el să facă eforturi pentru a îndura acele ultime câteva minute cu ea.

— Cum ar fi, motivul pentru care nu stai niciodată

prea mult într-un singur loc.

Mușchii gâtului i se încordaseră atât de tare, încât avea senzația că era sugrumată.

— Nu fiindcă ai acea mâncărime de tălpi, cum susții.

— Chiar așa? deveni el batjocoritor pe față.

— Da, chiar așa. Ci fiindcă, dacă ai sta prea mult într-un loc, ai putea începe să te atașezi de cineva. Și când ții la cineva, trebuie să-ți iei anumite angajamente. Nu mai vrei să vezi ce e pe partea cealaltă a colinei. Nu, ți-e frică să nu ajungi să răspunzi și de altcineva în afara ta însuți. Nu știi cum să fii prieten, așa că nu-ți asumi riscul de a afla!

— Ai terminat?

Părea să nu fi auzit niciun cuvânt din tot ce-i spusese. Charley aproape că plângea de frustrare.

— Nu tocmai! continuă ea, cu vocea îndurerată, răgușită. Te iubesc. Și dacă ai avea măcar un dram de rațiune, ai rămâne aici și te-ai însura cu mine. Dar nu ai, așa că vei face ceea ce faci întotdeauna – pornești la drum.

Se opri să respire.

— Și mai am de spus doar un singur lucru.

— Asta-i încurajator, murmură sec Shad.

— Dacă pleci acum, și pe urmă te hotărăști să te întorci, n-am să te aștept!

Vocea i se frângea, stăpânirea de sine îi ajunsese la limită.

— Vorbesc serios. N-o să te-aștept. N-o să-mi pun viața-n cui pentru un om fără suflet ca tine, Shad Russell!

— *Acum* ai terminat? o întrebă el.

— Da!

Charley se înecă într-un suspin și îl înghiți înainte de a-i scăpa, umilind-o. Își ținea pumnii strânși pe lângă trup, în timp ce stătea în fața lui nemișcată, cât era de înaltă.

Fără o singură vorbă de rămas bun, Shad se răsuci și urcă la volanul camionetei. Ochii nu i se mai abătură spre ea, în timp ce motorul se trezea la viață. Fără o singură privire sau gest de salut, porni cu mașina din fața casei.

— N-am să te aștept, Shad! strigă din nou Charley.

Gary se apropie șchiopătând, s-o consoleze tăcut cu un braț pe după umerii care începeau să i se zguduie de suspine mute, în timp ce Shad ocolea curtea fermei, pornind pe alee spre șosea.

— Prostu' dracului! Ăsta n-a văzut niciun film în

viața lui? Nu știe că acum trebuie să se întoarcă din drum și să vină la mine? suspină ea, cu o furie nebunească.

Peste câteva secunde, camioneta dispăru. Curând, nu se mai auzi nici sunetul motorului. Îngropându-și fața în mâini, Charley începu să plângă. Gary o întoarse spre el, strângând-o la piept, în timp ce-și freca bărbia de creștetul capului ei.

— Îmi pare rău, Charley, murmură.

Charley se rezemă de el, neputându-și opri năvala lacrimilor. Umerii îi erau zguduiți de suspine sfâșietoare. Nimic nu-i putea alina durerea din suflet.

— Haide, Charley, o chemă Gary. N-are niciun rost să stăm aici. Să mergem în casă.

Îl lăsă s-o întoarcă spre verandă, sprijinindu-se greu de brațul lui. Prea orbită de lacrimi ca să vadă încotro mergea, îl lăsă pe Gary s-o conducă. Urcă treptele cu pași poticniți și traversă veranda spre ușă, în vreme ce suspinele spasmodice continuau să-i zbuciume pieptul. În casă, Gary o îndrumă spre canapea, unde se așeză și el alături.

— Ajunge, Charley, își trădă el neputința de a face față lacrimilor. Plânsul nu-ți folosește la nimic. Dacă o mai

ții mult așa, o să ți se facă rău.

Scoțând o batistă din buzunar, încercă să-i stăvilească șuvoiul de lacrimi, tamponându-i stângaci ochii. Căutâd să se apere de tot chinul, Charley îi luă batista din mână, într-un efort sincer de a se opri din plâns. Suspinele scăzură, sub forma unor respirații dureroase, cu sughițuri.

— Așa e mai bine.

În glasul lui se simțea ușurarea.

Dar nu era mai bine, de fapt nu era. Acum totul trecuse pe dinăuntru, toată durerea de inimă. Charley se ridică în capul oaselor, trăgându-și zgomotos nasul, şi-şi strânse buzele pentru a-și opri tremurul bărbiei. Degetele i se încleștară în batistă, strângând-o ghem, apoi își suflă nasul cu zgomot și continuă să sughițe.

— Lua-l-ar dracu'! înjură ea la adresa lui Shad, cu vocea înecată de durere.

— Gata, Charley, încercă Gary s-o liniștească, dar ea îi respinse atingerea consolatoare.

— Cum am putut fi atât de proastă?

Sări în picioare și începu să se plimbe nervoasă prin cameră, trecând de la blestemele contra lui Shad la

dojenirea ei însăși.

— Trebuia să am atâta minte ca să nu mă îndrăgostesc de el. Precis am fost nebună!

— Nu ești prima care face descoperirea asta, comentă Gary, studiind-o îngrijorat. Schimbările ei de stare, iuți ca fulgerul, îl derutau, îl făceau să devină nesigur cum să reacționeze.

— Mi-a spus… M-a prevenit că avea să plece, dar eu credeam…

Se întrerupse, închizând gura, sub efectul unui junghi de durere tăios ca un cuțit. Când continuă, vocea îi tremura:

— Credeam că mă iubea atât de mult, încât avea să se răzgândească.

— O să-ți treacă, Charley… cu timpul, o mângâie fratele ei.

Se întoarse spre el, aprinsă de furie.

— Ba n-o să-mi treacă! N-am să scap de obsesia lui – niciodată! Niciodată nu voi înceta să-l iubesc, nici măcar când am să mor! Mă voi întoarce să-l bântui! declară ea.

— Nu știi ce vorbești, o privi el jenat.

— Ba știu, insistă Charley, întorcându-i spatele.

Suspinele începură din nou, şi-şi apăsă pe gură batista făcută ghemotoc, trăgându-și nasul. Ochii îi lăcrimau din nou, împăienjenindu-i vederea.

— Crezi c-o să se mai întoarcă, Gary? îl întrebă, într-o șoaptă abia auzită; când fratele ei nu-i răspunse, se răsuci spre el, repetând. Crezi?

Gary încercă să-i susțină privirea, fără să reușească.

— Nu știu, ocoli el întrebarea, cu un răspuns evaziv.

— Dar trebuie să ai o opinie, insistă Charley. Crezi că se va mai întoarce? Nu imediat, poate, dar măcar într-o zi?

Fratele ei își încleștă mâinile laolaltă, studiindu-și-le, pentru a amâna răspunsul. În cele din urmă, ridică privirea, clătinând trist din cap.

— Nu cred c-o să se mai întoarcă, Charley. Nici n-ar fi putut da mai clar de înțeles că voia să plece.

Charley înghiți un nod, simțind cum odată cu răspunsul lui Gary i se risipeau ultimele speranțe. Privi în altă parte, clipind din ochii umezi de lacrimi.

— Aș fi plecat cu el, dacă mă chema, spuse ea, cu voce răgușită. Aș fi locuit în camioneta aia. N-ar fi contat – numai să fiu cu el.

Chiar în timp ce declara acest lucru, recunoscu că s-ar fi putut ca, mai târziu, să nu-i fie de ajuns.

— Dar nu mi-a cerut-o, Gary. Nici măcar o dată.

— Poate că e mai bine așa, sugeră el, nesigur.

— Cel mai bine ar fi fost nici să nu-l angajez, replică Charley. În clipa când l-am văzut, am știut că era doar în trecere. Trebuia să-i spun să-și vadă de drum. Cred că asta a și făcut, continuă ea cu un râs amar, înecat de durere. Singura problemă e că, plecând, mi-a călcat inima în picioare. Și nu-i pot spune decât „călătorie sprâncenată”!

— Exact, se grăbi Gary să încuviințeze. O să-ți fie mai bine fără el. Nu e genul care să se așeze la casa lui. Mereu va hoinări din loc în loc. Lupu-și schimbă părul, dar năravul ba.

— Nu vreau un lup. Pe Shad îl vreau, își schimbă Charley din nou atitudinea. Dacă avea de gând să plece, de ce nu s-a dus înainte de a mă îndrăgosti de el? De ce a stat atât de mult? A zis că nu voia să mă facă să sufăr. Pentru un om care nu voia, a reușit într-adevăr o treabă bubuitoare!

— Nu faci decât să te chinuiești singură cu toate vorbele astea, Charley.

Gary se ridică în picioare, sprijinindu-se în baston.

— De ce nu ți-aș face o cafea? Ai nevoie de ceva care să te calmeze.

În curtea fermei intră o mașină. Când o auzi, Charley se răsuci spre ușă, cu inima sărindu-i în gât. Privi înnebunită către fratele ei. Se simțea ametită de speranță.

— Crezi c-o fi Shad? şopti ea. Poate că s-a întors. Poate s-a răzgândit și în sfârşit își dă seama cât de mult ține la mine.

Afară, motorul se opri și se auzi o portieră trântită. Charley se repezi spre ușa din față, aproape fără să atingă podeaua cu picioarele. Când îl văzu pe omul care se apropia de verandă, lumea se prăbuși în jurul ei. Se rezemă de tocul ușii, doborâtă de dezamăgire. Întorcând capul, își sprijini spatele de perete, cu ochii închiși strâns.

— E Chuck Weatherby, îi spuse ea lui Gary într-o șoaptă chinuită, după care se desprinse de perete, îndepărtându-se de ușă. Nu vreau să-l văd… nici să vorbesc cu el. Trimite-l de-aici… te rog!

În partea opusă a camerei, se opri să-l asculte pe Gary cum mergea șchiopătând spre ușa cu plasă. Nu se auzi

niciun scârțâit de balamale, așa că știu că n-o deschisese pentru a-l invita în casă pe vecinul lor.

— Salut, Chuck, îl întâmpină fratele ei. Ce te-aduce încoace?

— Bună, Gary, răspunse Chuck la salut, în timp ce pașii i se opreau pe verandă. Angajatul vostru a trecut pe la mine, în după-amiaza asta. A spus că pleca și voia să știe dacă vă puteam împrumuta un om de-al meu, pentru câteva zile. I-am spus că pot, dar pe urmă m-am gândit că poate ar fi mai bine să vă întreb și pe voi.

— Foarte bine ai făcut, Chuck, răspunse Gary. Russell a plecat într-adevăr și… ăă… ne-ar prinde bine o mână de ajutor pe-aici, pentru câteva zile.

Glasul sigur al lui Chuck o puse pe Charley pe gânduri. Își șterse ultimele urme ale lacrimilor de pe față și trase aer în piept. Ținându-și emoțiile în frâu, cu hotărâre, se întoarse spre ușă și ridică bărbia puțin mai mult.

— Gary, de ce nu-l inviți pe Chuck în casă? propuse ea, cu voce clară.

Fratele ei o privi nedumerit, peste umăr. Părea s-o întrebe din ochi dacă se hotărâse ce voia. Ridicând din

umeri, incapabil să înțeleagă minea femeia-scă, se retrase într-o parte și deschise ușa cu plasă.

— Intră, Chuck, îl invită el.

— Mulțumesc.

Intrând în casă, fermierul își scoase pălăria, trecându-și o mână prin părul arămiu.

— Bună, Charley, dădu el din cap cu respect, zâmbindu-i. Am trecut doar ca să…

— Da, am auzit, îl întrerupse Charley. Gary și cu mine ți-am fi recunoscători dacă ne ajuți. Știm că ți-e greu să te lipsești de un om, în perioada asta a anului.

— Știi bine că, oricând te pot ajuta, nu trebuie decât să întrebi, insistă Chuck, pornind încet prin cameră, spre ea. Mare păcat că Russell s-a hotărât să plece fără niciun preaviz. Te-am avertizat tot timpul că nu e genul de om pe care să te bazezi. Și-așa mă mir că a stat atâta cât a stat.

— Da, păi…

Vocea lui Charley șovăi, împiedicându-se de cuvinte. Fu nevoită să se întrerupă pentru a-și trage nasul, înainte de a putea să continue:

— …Speraserăm ca Shad să rămână puțin mai mult.

Ochii lui Chuck se îngustară, observând că ai ei erau roșii și umflați, și cât de țeapănă se ținea.

— S-a întâmplat ceva, Charley? întrebă el, încruntat. Ai plâns?

Cu o privire spre fratele ei, Charley încercă să schimbe subiectul.

— Nu era vorba că pui de cafea, Gary? Vrei o ceașcă, nu-i așa, Chuck? îl invită ea, cu o veselie forțată. Și cred că a mai rămas plăcintă cu mere de la prânz.

— Da, ar fi minunat.

În pofida răspunsului său afirmativ, fermierul nu se lăsase distras de la observațiile inițiale.

— Deci, vrei să fac niște cafele? întrebă Gary, ca și cum s-ar fi așteptat ca sora lui să se răzgândească.

— Da, dădu ea din cap, iar Gary porni spre bucătărie. Până termini tu cafelele, eu pun plăcinta.

Când făcu un pas să treacă pe lângă Chuck, acesta o apucă de braț, oprind-o. Îi studie îndeaproape fața brăzdată de lacrimi.

— Ai plâns, declară el.

Charley aruncă o privire pe urmele lui Gary, dar

acesta dispăruse deja în bucătărie. Cu un oftat, susținu privirea sigură a lui Chuck.

— Da, am plâns, recunoscu ea, știind că el ar fi observat adevărul dincolo de orice scuză găsea.

— Fiindcă a plecat acel Shad, ghici Chuck, eliberându-i brațul.

Charley dădu din cap, lăsând bărbia în piept.

— Da.

Un moment, mărturisirea el fu urmată numai de tăcere. Apoi, simți furia crescândă care-l cuprindea pe fermier. Părea să emane dinspre el valuri-valuri. În chip straniu, era mai consolatoare decât ar fi fost orice cuvinte.

— Am știut că avea să se întâmple așa ceva de când l-am văzut prima oară, mârâi feroce Chuck. Derbedeilor că el nu le stă în fire să nu se-atingă de femei.

— E-n ordine, Chuck.

Dar era adânc mișcată de revolta lui, care dădea toată vina pe Shad, nu și pe ea. Loialitatea lui Chuck era de nezdruncinat.

Se întoarse spre ea, cu gura strânsă.

— Ar trebui să-l învețe cineva o lecție. Ar merita să

fie spânzurat de picioare, pentru că te-a făcut să suferi!

— Asta n-ar schimba nimic.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi, toată durerea făcându-se din nou simţită. Nu conta câte vorbe urâte se rosteau despre Shad, ea continua să-l iubească.

— M-am întâlnit cu el pe drum, în timp ce veneam încoace, continuă Chuck. Nu poate să fi ajuns prea departe. Dacă vrei, merg după el să-l aduc aici.

— Nu, îşi îndreptă ea umerii, mândră. Dacă nu ţine la mine atât de mult încât să se întoarcă singur, atunci nici eu nu-l doresc. Nu vreau niciun bărbat pe care să trebuiască să-l târăsc cu forţa în faţa altarului!

Răspunsul ei îi risipi indignarea. Chuck inspiră adânc, cu o expresie întristată şi amară.

— Charley, nu ştiu ce să mai spun, decât că… îmi pare rău.

— Şi mie, râse ea slab, mai degrabă ca un suspin.

— Tare-aş mai vrea să pun mâna pe individul ăsta, câteva minute, mormăi Chuck printre dinţi. L-aş învăţa eu să mai facă oamenii să sufere!

Gary reveni şoncât-şontâc în living şi se opri, cu

privirea de la unul la altul, ghicind subiectul conversației.

— Cafeaua e gata. S-o torn?

— Stai la o plăcintă și cafea, Chuck? întrebă Charley, dându-i posibilitatea să refuze, acum când aflase ce simțea pentru Shad.

— Mi-ar face plăcere să gust din plăcinta aia, și o cafea, răspunse el contemplând-o calm, dacă ești sigură că sunt binevenit.

— Sunt sigură, dădu ea din cap, după care adoptă cu deliberare un zâmbet vesel. Întotdeauna ai fost un prieten bun, Chuck, un prieten foarte bun. Asta nu s-a schimbat.

Pe chipul lui rumen se ivi doar o undă de regret, înainte de a-și controla expresia, pentru a părea nepăsător.

— Sper că știi că poți apela la mine ori de câte ori ai nevoie de ceva, replică el, fără să facă aluzie la profunda afecțiune pe care o simțea pentru ea, deși înțelesul era clar.

Charley nu răspunse. În schimb, privi spre Gary.

— Hai să mergem în bucătărie.

Simulară cu toții acțiunile proprii unei după-amiezi obișnuite. În timp ce Gary turna cafeaua, Charley tăie plăcina în felii, iar Chuck începu o conversație despre

munca la ranch, pentru a risipi tăcerea tensionată.

Plăcinta fu consumată și se mai bău încă o ceașcă de cafea, înainte ca Chuck să se rezeme de spătar.

— Plăcina a fost delicioasă, Charlotte, își frecă el burta umflată.

— Mai vrei o felie? îi oferi ea.

— Nu, mulțumesc, deja mi-am stricat pofta de mâncare pentru cină. Și, că tot veni vorba, e timpul să mă duc acasă.

Se ridică, săltându-și pantalonii mai sus pe mijloc.

— Ray va veni încoace dimineața la prima oră.

În timp ce Chuck se întorcea spre ușă, Charley luă o hotărâre și se ridică.

— Chuck?

Îl așteptă s-o privească.

— Săptămâna viitoare are loc un bal în oraș. Mă întrebam dacă ai vrea să mă duci.

— Aș…

O privi lung, uluit, o secundă, nu prea sigur că auzise bine.

— Aș face-o cu cea mai mare plăcere, Charley.

— Bine, dădu ea din cap, hotărâtă. Voi fi gata pe la șapte.

— Atunci, trec să te iau.

Zâmbind, își îndesă pălăria pe cap și porni prin living, spre ușa din față.

Când auzi ușa trântindu-se și pașii lui Chuck pe verandă, Charley reveni la masă. Gary o privea cu o expresie năucită. Clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă și să-și alunge nedumerirea.

— Charley, te simți bine? o întrebă, după care își răvăși părul cu degetele. Ce tot vorbesc? Nu te simți deloc bine, atâta lucru se vede.

— De ce? îl privi ea calmă, cu liniștea proprie nașterii unui nou scop.

— Nu te înțeleg. N-are niciun sens ce faci, declară fratele ei. Acum nicio oră, plângeai de-ți ieșeau ochii după Shad, cu inima zdrobită. Iar adineaori, te-am auzit cerându-i unui alt bărbat să te invite la bal. Ce se întâmplă?

— I-am spus lui Shad că nu-l voi aștepta, și am de gând să mă țin de cuvânt, replică ea.

— Of, Charley! gemu Gary, deznădăjduit. Nu știi ce

faci.

— Ba știu foarte bine, insistă Charley, începând să strângă masa.

— Ba nu știi, o preveni fratele ei. Faci o mare greșeală.

— Nu fac nicio greșeală, puse ea vraful de farfurii pe masă. După cum văd eu lucrurile, am de ales între două căi. Pot să îmbătrânesc în singurătate, așteptând să se întoarcă Shad, ceea ce nu se va întâmpla niciodată, sau pot să mă mărit cu altul, să-mi întemeiez un cămin și o familie.

— Doar nu vorbești serios? o privi lung Gary. Vrei să spui că ai să te măriți cu Chuck?

— De ce nu? își propti ea mâinile în șolduri, provocatoare. E un om de treabă, serios și de nădejde – chiar tu ai spus-o. Până și Shad a afirmat că ar fi un soț minunat pentru mine. Mai înaltă recomandare ca asta nici nu se poate, nu? adăugă ea, cu o undă de sarcasm și amărăciune în voce.

— Ăsta nu-i un motiv ca să te măriți cu un bărbat, clătină din cap Gary la adresa raționamentului ei.

— Ascultă, Gary, continuă Charley, cu bărbia

tremurându-i ușor. E foarte probabil să nu mai iubesc niciodată un bărbat așa cum l-am iubit pe Shad, așa că pot foarte bine să mă mărit cu unul pe care-l simpatizez și-l respect. N-o fi câştigând Chuck cine știe ce premii, dar e drăguț.

— Bine, poate c-o fi o logică și în ceea ce spui tu, consimți el. Dar nu lua hotărâri pripite, Charley. Nu te mărita cu el numai de-a dracului – promite-mi.

— Îți promit, acceptă ea.

Capitolul 8

În următoarele două luni, Charley reuși să rămână ocupată. La ranch erau de făcut multe treburi, care-i ocupau timpul cu toate că Gary se restabilise complet de pe urma fracturii. Continua să se vadă cu Chuck în timpul liber, mai frecvent decât înainte.

La prima vedere, părea veselă și amatoare de distracții. Dar asta nu era decât o aparență. Muncea mult, se distra la fel de mult și râdea și mai mult – încercând să nu

simtă enormul gol dinăuntrul ei. În locul unde avusese inima, părea să nu mai existe decât o durere uriașă, găunoasă. Palpita prin ea, într-un ritm interminabil.

Nu înceta niciun moment să și-l amintească pe Shad, sau să se gândească la el. De fiecare dată când în curtea fermei intra câte un autovehicul, își ținea respirația, sperând cu toate că știa că n-avea niciun rost. Până și când se uita în cutia poștală o încerca o vagă nădejde, dar nu primea nicio veste de la el – niciun cuvânt.

Uneori, privea spre conturul colțuros al Munților Sawtooth, întrebându-se oare unde se afla Shad și ce vedea. Închidea ochii, imaginându-și-l la fel de limpede ca și cum ar fi stat în fața ei – cu părul său negru ca pana corbului, des și vital, cu ochii albaștri îndrăzneți licărind încontinuu de interes viu, cu chipul său slab, armonios. Atunci, pe obraz i se prelingea o lacrimă, lăsând o urmă fierbitne pentru a-i aminti că durerea de a-l fi pierdut nu încetase.

Își șterse încă o lacrimă de pe obraz și se întoarse din fața oglinzii. Cu un efort hotărât, își alungă durerea şi-şi fixă un zâmbet pe buze. Cu umerii drepți și demni și cu pasul ușor, ieși din dormitor, în holul de la etaj. Își impuse

să nu învrednicească nici măcar cu o privire camera de oaspeți din dreapta scării, trecând prin dreptul ei în drum spre trepte.

Când Charley ieși din casa scării, Gary tocmai venea în living, pe ușa din față. La vederea ei, îmbrăcată elegant, se opri cu o privire caldă de admirație frățească.

— Îți place rochia mea cea nouă? făcu Charley o piruetă lentă, arătându-i-o din toate unghiurile; poalele de culoarea prunei se înfoiară, pentru ca apoi, când se opri, să i se drapeze vaporos în jurul picioarelor. Alaltăieri mi-am făcut de cap și am cumpărat-o. Asta-i culoarea la modă acum. Probabil că, la anul, nici să dai cu tunul n-o vei mai găsi purtată de vreo femeie, dar nu i-am putut rezista.

— E minunată, o asigură el.

— Mă gândeam eu, coborî Charley privirea să verifice cum îi stătea, netezindu-și materialul pe talie cu mâna, încântată de senzația țesăturii catifelate. Crezi că lui Shad o să-i placă?

— Lui Shad? repetă fratele ei, încet și trist, întrebător.

Charley ridică brusc capul, dându-și seama ce spusese, cu toată prefăcăoria mistuindu-i-se o clipă, înainte

de a-și reveni.

— A fost o scăpare, insistă ea, cu o indiferență forțată. Voiam să zic lui Chuck.

— Ți-a scăpat adevărul, precizează Gary.

— Asta n-are nicio importanță, recunoscu Charley că nu-l putea contrazice. Crezi că lui *Chuck* o să-i placă noua mea rochie?

— Da, confirmă el sec. Chuck e atât de nebun după tine, încât te-ar găsi minunată și dacă te-ai îmbrăca în pânză de sac.

— Asta nu-i tocmai pânză de sac.

Charley se uită la ceas.

— Mă duc să-mi iau haina. Nu peste mult, va fi aici, ca să mă ia.

— Unde vă duceți? o urmări Gary cu privirea, spre debaraua cu haine.

— Mergem la Twin Falls, să luăm cina de duminică și, poate, să intrăm la un matineu, răspunse ea luând de pe umeraș mantoul din piele de căprioară cu guler îmblănit. În frigider e salată, și poți să-ți frigi un grătar.

— La ce oră vii?

— Nu știu. S-ar putea să întârzii. Azi avem de sărbătorit o ocazie deosebită.

— Zău?

Gary arcui o sprânceană, încruntându-se.

— Ce anume?

— O fată nu se logodește în fiecare zi.

Fratele său o privi posomorât.

— Înțeleg că Chuck iar ți-a cerut mâna.

— Nu, clătină din cap Charley. Dacă vrei să știi, nici n-a mai adus vorba despre căsătorie, în ultimele două luni. În mod normal, ar fi menționat-o de-o duzină de ori. Dar dacă nici azi nu mi-o cere, atunci am să-l cer eu pe el de bărbat.

— Charley! oftă Gary. Oi fi putând tu să te amăgești singură, dar pe mine nu mă duci de nas. Chiar dacă Shad a dispărut din viața ta, din minte nu ți-a ieșit nicio clipă.

— N-am să te contrazic, Gary.

Nu putea, căci era adevărat. Trăgând adânc aer în piept, îi susținu cu fermitate privirea.

— Dar, dacă nici până acum nu i s-a făcut dor de mine, în veci n-o să i se mai facă.

— Și ești corectă cu Chuck? întrebă el, rezonabil. Nu găsești că e nedrept să te măriți cu el, când îl iubești pe altul?

— Nu, nu mi se pare nedrept deloc – dacă Chuck e dispus. Atâta vreme cât amândoi ne angajăm în căsătorie cu ochii deschiși, o putem scoate la capăt.

— Puteți să vă nenorociți viețile, așa o s-o scoateți la capăt, insistă fratele ei.

— Gary, e vorba de viețile *noastre* și de decizia *noastră*, îi aminti ea.

— Da, și nu mă încântă deloc ideea să stau pe tușă, în timp ce tu ţi-o distrugi singură, îi spuse el, înverșunat. Te repezi într-o situație pentru care nu ești pregătită, Charley, și o faci numai fiindcă ai fost rănită. Ia-o mai încet și judecă.

— Am judecat. M-am gândit la toate, cu cea mai mare grijă. Știu ce fac, chiar dacă tu nu mă crezi.

Pe ultimele ei cuvinte, în curte intră o mașină, iar Charley își stăpâni tresărirea nebunească a inimii.

— A veni Chuck, spuse ea, apropiindu-se de fratele ei ca să-l sărute pe obraz. Vin diseară, nu știu la ce oră.

Resemnarea îl făcu să tacă până când Charley ajunse la ușă.

— Nu vreau decât să fii fericită, Charley, încercă el să-i explice de ce se opunea acestor planuri.

— Știu, se arcui gura ei într-un zâmbet trist, înainte de a deschide ușa să iasă în întâmpinarea lui Chuck, care venea pe alee. Bună! îl salută, adoptând un aer vesel și nepăsător, în timp ce se oprea pe verandă; luă haina pe ea, inspirând aerul răcoros al toamnei. Va fi o zi frumoasă, declară, cu o hotărâre optimistă.

Piscurile dințate ale lanțului muntos erau învăluite în zăpadă, reliefându-se contrastant pe cerul albastru. Pe pante, verdele închis al pădurilor de brazi încercuia crestele albe ale munților. Crângurile de plopi-de-munte scânteiau aurii în razele soarelui.

— N-ar strica să profităm de ea, răspunse Chuck. Iarna nu va mai aștepta mult.

Charley își desprinse privirea dinspre munții care îl chemaseră pe Shad, insistând să vină să vadă ce se afla de cealaltă parte a lor. În timp ce-l privea pe Chuck, înfățișarea lui, proaspăt spălat și dichisit, îi aminti de un băiețel gătit cu

hainele de duminică. Straniu, cu cât părea Shad mai bărbat în ochii ei, când Chuck era mai vârstnic decât el. Și totuși, Chuck privea munții și rezista frumuseții lor. Avea o mentalitate mai practică. Venea iarna, iar Charley voia să se păzească de frig.

— Ești gata? se opri el la baza treptelor, studiind-o atent, când văzu că nu se clintea de pe verandă.

După un moment de ezitare, Charley porni în jos.

— Da, sunt gata.

Întinse mâna spre a lui. O fracțiune de secundă, își îngădui să se întrebe dacă nu cumva din egoism căuta căldura și alinarea pe care i le oferea el, fără a se gândi că-l lipsea de ceea ce-i era necesar la rândul lui.

În compania lui Chuck îi era ușor să se relaxeze, deși își impusese să se distreze și să se prefacă mai fericită decât era de fapt. Aveau mulți prieteni și interese comune, incidente pe care să și le amintească și un trecut pe care-l împărtășeau amândoi. Cu Chuck se simțea bine. Era un vechi prieten de familie, serios și de nădejde, un om căruia îi putea acorda respect și încredere. De asemenea, era stabil și neinteresat, capabil să-i atragă afecțiunea, dar nu și

pasiunea. Charley, însă, refuza să se gândească la toate astea.

Chuck o cinsti cu o delicioasă cină de duminică, o masă completă, cu supă, salată și antreuri. Când Charley încercă să se eschiveze de la desert, declarând că nu mai putea lua nicio înghițitură, deveni insistent.

— Ia măcar o înghețată, spuse el. Pentru asta se găsește loc întotdeauna.

Văzând-o că refuza clătinând din cap, ridică ochii spre ospătăriță.

— Adu-i o înghețată cu ciocolată și fructe.

— Chuck! protestă ea. Sunt plină, cinstit. Și-n plus, știi câte calorii are o înghețată cu ciocolată și fructe? Ce vrei, să mă îngrași pentru târg?

— Exact asta vreau, recunoscu el zâmbindu-i, dar fără ca voia bună să i se citească și în ochi. În ultima vreme, ai cam slăbit. Nu ți-ar strica vreo câteva livre în plus.

Ceea ce nu menționa era motivul din care slăbise, dar acesta nu era nevoie să fie spus. Amândoi știau care era cauza – Shad. Chiar și această aluzie voalată era de ajuns pentru a o face pe Charley să renunțe la orice proteste.

Pierderea în greutate era una dintre pricinile pentru care își cumpărase rochia cea nouă. Majoritatea hainelor nu-i mai veneau bine.

— În regulă, m-ai convins, râse Charley forțat, privind-o pe chelneriță. O înghețată cu fructe și ciocolată, confirmă ea comanda.

În timp ce fata se îndepărta, Chuck o privi aprobator.

— În sfârşit, te porți și tu mai rațional.

— De-asta, nu știu ce să zic, i-o întoarse Charley. Probabil că, după ce-o mănânc, nici n-am să mă mai pot urni de pe scaun.

După masă, renunțară la planurile de a vedea un film la matineu. La niciun cinematograf nu rula ceva care să-i intereseze, așa că, la propunerea lui Charley de a-și face digestia plimbându-se, Chuck acceptă.

Ținându-se de mână, porniră prin cartierul comercial, privind vitrinele și mărfurile expuse. Din când în când, se opreau să admire câte ceva, după care își reluau drumul.

Chuck arătă spre o vitrină.

— Ia uite! Podoabe de Crăciun! exclamă ea nemulțumită. Și încă n-am ajuns nici la Halloween. În

fiecare an, sezonul de Crăciun începe tot mai devreme.

— Vrei să spui că încă nu ți-ai început cumpărăturile pentru Crăciun? o tachină Chuck, în timp ce-și continuau drumul spre magazinul următor.

— Nu. Fac parte dintre cei care așteaptă până în ultima săptămână, iar atunci o iau la goană, încercând să le cumpere pe toate în același timp, zâmbi ea. Pentru mine, ăsta e spiritul Crăciunului.

Următorul magazin era cu bijuterii. În vitrină erau etalate mai multe verighete. Împotriva propriei voințe, Charley se opri să le privească. Gândul de a schimba jurămintele cu altcineva decât Shad o făcea să i se răcească picioarele. Dar luase hotărârea și n-avea să bată în retragere. Când privi spre Chuck, avea pe buze un zâmbet cam strepezit.

— Dacă te interesează să cumperi ceva pentru ciorapul meu de Crăciun, mi-ar plăcea unul din inelele astea, îl îndemnă ea.

Chuck o privi prudent, neștiind dacă vorbea serios sau glumea doar. În nesiguranța lui, preferă a doua variantă.

— Cred că ăsta ar fi un exemplu potrivit de cadou

scump în pachet mic.

— Într-adevăr, răspunse ea, după care își dădu seama că Chuck refuza să priceapă aluzia. Nu era un om care să aprecieze subtilitățile. Îl respinsese de prea multe ori, în trecut. Ezitând, se hotărî.

— Mi-ai cerut odată să mă mărit cu tine, Chuck, și te-am refuzat. Acum, aș dori să mi-o ceri din nou.

Se lăsă o tăcere îndelungată, în timpul căreia Charley crezu că avea s-o refuze. Când își mută privirea, evitâdu-i ochii, fu sigură.

— Încă îl mai iubești, așa-i? întrebă el, privind în vitrina magazinului de bijuterii.

Întrebarea o durea la fel de tare ca răspunsul pe care i-l dădu.

— Da.

Îl văzu închizând ochii și știu că și pe el îl durea să audă.

— Dar asta nu înseamnă neapărat că nu pot ajunge să țin la altcineva.

Nu încerca să se prefacă față de Chuck că l-ar fi iubit.

— N-am încetat niciun moment să te iubesc,

Charlotte, spuse el, continuând să se uite în vitrină. Și nicio clipă n-am încetat să sper că vei trece peste el și te vei întoarce spre mine. Dar n-ai reușit.

Charley nu avea cum să-l contrazică, așa că nici măcar nu încercă.

— Jocul s-a întors, așa-i? Înainte, tu erai mereu cel care voia să se însoare. Acum, eu sunt cea dornică, zâmbi ea cu gândul la ironia situației, iar Chuck se întoarse în sfârşit s-o privească; surâsul i se șterse, înlocuit de o expresie serioasă. Aș fi mândră să fiu soția ta, Chuck. Și aș fi o soție bună. Voi avea grijă să nu-ți pară rău niciodată că te-ai căsătorit cu mine.

După ce chibzui câteva momente la cuvintele ei, Chuck vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o cutiuță de giuvaergerie. O ridică între degete, studiind-o.

— Ți l-am cumpărat acum trei ani și în tot acest timp am așteptat să ți-l dau, întrebându-mă dacă avea să sosească vreodată ziua în care să-l accepți.

— Chuck! şopti ea, simțindu-se cuprinsă de compasiune pentru toate cele prin care trecuse el.

— De fiecare dată când ne vedeam, îl aveam în

buzunar… pentru orice eventualitate, adăugă el cu un zâmbet scurt, după care se opri să-și dreagă glasul. Vrei să te măriți cu mine, Charlotte? o întrebă, pe un ton formal.

— Da.

Vocea ei șovăi cu răspunsul, și încercă să simuleze că nu era din cauza nehotărârii. Decizia îi aparținuse ei.

Lui Chuck îi tremura mâna în timp ce deschidea cutia, să scoată inelul. Charley își simți mâna stângă rece ca gheața, când i-o oferi ca să-i pună inelul pe deget. Se crispă în sinea ei la senzația inelului de aur, un inel pe care nu-l primea de la Shad.

— A trebuit să ghicesc măsura, îi explică Chuck în timp ce i-l punea. E cam larg.

În privirea lui se citea o scuză tăcută.

— Nu face nimic, îl asigură Charley. Poate fi micșorat.

Ca orice viitoare mireasă, conștiinciozitatea o obliga să admire inelul de logodnă. Câteva diamante mici înconjurau o piatră centrală. Era un inel mai pretențios decât și-ar fi ales ea, dar dacă îi spunea, i-ar fi lezat sentimentele.

— E minunat, Chuck.

— Speram să-ți placă.

Văzând expresia cu care o privea, Charley își dădu seama că aștepta o reacție mai amplă decât simplele cuvinte. Schiță gestul inițial de a-l săruta și îi simți dezamăgirea față de răspunsul ei moleșit, când buzele li se întâlniră. Era un lucru la care urma să aibă de lucru, dar Charley nu se îndoia că, în timp, avea să găsească o oarecare plăcere în îmbrățișările lui.

Făcând un pas înapoi, Chuck îi zâmbi.

— Nu alegi cele mai potrivite locuri pentru a-i propune unui bărbat să te ceară în căsătorie, o dojeni el. Întâmplător, suntem pe o stradă publică, în caz că n-ai observat.

Dacă Shad ar fi fost cel ce o săruta, puțin i-ar fi păsat de trecătorii din jur. Cu Chuck, era conștientă de ei – la fel ca el. Îl luă de braț, pentru a-și continua plimbarea.

Când zări imaginea lor reflectată în geamul unui magazin, i se păru că formau cea mai nepotrivită pereche. Dar poate că nu era așa. Fiecare dintre ei iubea o ființă care nu-l iubea la rândul său.

— Mă gândeam că poate reușim să ne căsătorim după

Anul Nou, propuse Chuck. În timpul iernii, treburile la fermă merg mai ușor și mi-ar fi mai simplu să lipsesc. Am putea merge în luna de miere undeva unde e cald – la Acapulco, eventual.

Un moment, Charley aproape că intră în panică, simțind că era luată prea repede. Își calmă nervii cu un zâmbet tremurător, de încuviințare.

— Da, ar fi o perioadă potrivită.

— Mă bucur că ești de acord. Știu că probabil ai multe de făcut… începu el.

Charley se grăbi să-l întrerupă:

— Prefer să nu facem o nuntă mare. Numai rudele și câțiva prieteni apropiați.

N-ar fi suportat ipocrizia unei nunți la biserică, pretențioase, cu sute de invitați.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu mă deranjează, o asigură el. Dacă tot ai adus vorba, nici eu nu ardeam de nerăbdare să mă îmbrac în smoching. Dar știu că femeilor le plac toate fasoanele astea.

— Nu și femeii de față, precizează ea. Nu-mi doresc decât o ceremonie cât mai simplă.

Mașina era parcată la câțiva pași mai în față. Chuck se opri.

— Mă gândeam la ceva…

— La ce? îi aruncă ea o privire piezișă.

— Știu că probabil sunt de modă veche, dar mă gândeam doar că poate ar fi cazul să te duc acasă, ca să pot sta de vorbă cu fratele tău.

— Cred că sunt destul de mare ca să nu am nevoie de permisiunea lui, zâmbi Charley. Dar putem merge, dacă vrei.

Gândul de a se confrunta cu Gary o cam descuraja. Avea destule îndoieli și singură, fără a-i mai auzi și lui protestele. Acum, când inelul îi stătea pe deget și logodna era un fapt împlinit, Charley se speria de ceea ce făcuse. Singura ei consolare era că varianta singurătății o speria și mai mult.

Când reveniră la ranch, îl găsiră pe Gary în șopronul mașinilor, montând la camionetă roata de rezervă. Se arătă surprins s-o vadă pe Charley sosind acasă atât de devreme.

— Te așteptam abia diseară, comentă el.

— Nu rula niciun film care să ne intereseze, răspunse

Charley.

— De fapt… își drese Chuck glasul, cu obrajii săi și-așa rumeni înroșindu-se și mai tare, ne-am întors fiindcă… am cerut-o pe Charley de soție, iar ea a acceptat. Voiam ca tu să fii primul care află.

Expresia lui Gary se întunecă asemenea unui nor de furtună, întorcând spre ea o privire acuzatoare.

— Nu te-am crezut cu adevărat capabilă s-o faci.

Simțindu-i în plin dezaprobarea, Charley tresări în sinea ei.

Chuck, care nu pricepu ce se întâmpla, râse:

— Nici eu. I-am cerut-o atâta vreme, încât nu mi-a venit să cred, când a dat de înțeles că avea să accepte.

Sub privirea rece a lui Gary, deveni serios.

— De vreme ce tu ești bărbatul din familie, ca să zic așa, m-am gândit că buna cuviință impunea să…

— Cred că ai venit ca să-mi ceri permisiunea, mârâi fratele ei.

— Da… ezită Chuck în fața atitudinii de dezgust furios a lui Gary.

— La naiba, omule! înjură acesta. Știam că Charley

nu răspunde de faptele ei, dar pe tine te credeam destul de cuminte ca să nu faci o prostie ca asta, Chuck.

— Termină, Gary! protestă Charley, într-o șoaptă furioasă.

— Tare-aș mai vrea să termin căsătoria asta ridicolă înainte de a apuca să aibă loc! se răsti el. Din păcate, voi doi nu aveți nevoie de aprobarea mea. Amândoi sunteți destul de proști ca să mergeți și singuri până la capăt!

— Îmi pare rău că nu eșt de acord, murmură Chuck.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chuck, deschide ochii! insistă Gary. Încă îl mai iubește. Nu-ți dai seama?

— Ba da, știu, recunoscu el fără tragere de inimă. Am discutat.

— Și ești pregătit să trăiești cu o femeie care iubește alt bărbat? îl provocă Gary. Să te culci cu ea, știind că și-l imaginează pe altul în locul tău?

— Destul! se enervă Charley.

— Ba nu-i destul deloc! ripostă Gary, înfruntându-i focul din priviri. Trebuie s-o spun. Chuck are dreptul să știe în ce naiba se bagă. E un lucru pe care nu cred că vreunul dintre voi l-a privit în față!

— Ba da, afirmă Chuck.

Gary se uită de la unul la altul, apoi oftă lung, obosit.

— Atunci, cred că nu mai am nimic de spus, nu-i așa?

— Încă n-am stabilit data nunții, spuse Charley. Dar va fi la un moment dat după Anul Nou. Aș dori să mă dai în primire, Gary.

— Știi că o voi face, se ivi pe chipul lui o expresie resemnată, acceptând să oficieze micul ritual. Dar rămân la convingerea că faceți o greșeală. Îmi pare rău.

— Va fi o nuntă simplă, doar cu câțiva invitați, fără pretenții.

Părea mai sigur să discute planurile de nuntă. În legătură cu detaliile, nu prea aveau de ce să se certe.

— Asta-i o binecuvântare, murmură sec Gary.

— De fapt, noi binecuvântarea ta o dorim, replică sora sa.

— Ai binecuvântarea mea, oftă el adânc. Vă doresc amândurora numai fericire. Dar asta nu schimbă faptul că nu cred că o să v-o găsiți împreună.

— Îți mulțumim pentru urări.

Chuck o cuprinse pe Charley cu brațul, indicând că

mulțumirile proveneau de la amândoi.

— Nu-mi mulțumiți, clătină din cap Gary. Probabil ar trebui să vă iau la bătaie până vă aduc cu picioarele pe pământ.

— Mi-ar plăcea să organizăm aici o întrunire fără pretenții, în weekendul viitor, cu câțiva prieteni, pentru ca Chuck și cu mine să anunțăm logodna, explică Charley. Ai ceva împotrivă? E casa ta.

— Și a ta, replică Gary. Poți da câte petreceri vrei – dar mă îndoiesc că eu voi avea o dispoziție prea sărbătorească. Scuzați-mă, trecu el pe lângă ei. Merg în casă să mă spăl.

După plecarea lui, Charley oftă:

— Îmi pare rău, Chuck.

— Și-a exprimat destul de clar părerea în legătură cu șansele noastre, nu găsești? ridică el din umeri.

— Nu-i da atenție.

— Nu mi-e tocmai ușor.

— Rămâi la cină? îl invită ea, nedorind ca el să plece în acea stare de spirit.

— Nu, mulțumesc, aș prefera să mă întorc acasă.

O sărută pe obraz, înainte de a-și retrage brațul de după umerii ei. Făcu un pas, apoi se opri.

— Știi, întotdeauna am fost convins că asta avea să fie cea mai fericită zi din viața mea. Ciudat, pentru că nu mă simt deloc fericit. Absolut deloc.

— O să fie bine, şopti Charley, încercând să se convingă și pe sine, nu numai pe el, dar Chuck, care se îndepărta deja, n-o auzi.

Capitolul 9

Pe lângă Gary, Chuck și ea însăși, la petrecerea de logodnă mai participară în total opt cupluri. Charley adusese și scaunele din bucătărie, ca să aibă locuri cu toții în living, dar majoritatea invitaților rămăseseră în picioare, stând de vorbă. Masa din bucătărie era folosită ca bufet, conținând tratațiile – un sortiment de sandvișuri, brânzeturi și fursecuri. Erau de băut diverse răcoritoare, iar Chuck adusese o ladă cu bere.

La prima vedere părea o petrecere reușită, dar se

dovedea a fi un calvar mai mare decât se așteptase Charley. Ea și Chuck se întâlneau de ani de zile, și totuși toți păreau uimiți de logodna lor. Oriunde se întorcea, auzea câte un prieten exprimându-și surprinderea.

De astă dată, cea care o făcea era Betty Todd.

— Pur și simplu nu pot să-mi revin! declară ea, cu o voce care părea o idee cam prea sonoră. Nicio clipă n-am visat că voi doi vă veți logodi cu adevărat.

— După cum vezi, exact asta am făcut, o asigură Charley, cu un zâmbet rigid.

— Dă-mi voie să mă uit la inel, o apucă Betty de mână, răsucindu-i-o încoace și-ncolo pentru a privi scânteierea diamantelor. Trebuie să-l fi costat pe Chuck o avere. Ți-a spus cât de mult a plătit?

— Nu. Și nici eu nu l-am întrebat. Nu consider că mă privește.

„Și, cu siguranță, nu te primește nici pe tine”, ar fi putut ea să adauge, dar bunele maniere o opriră.

— Ar trebui să ți-l asiguri, Charley, o povățui Betty. E prea larg. Ce s-ar întâmpla dacă ți-ar aluneca de pe deget și l-ai pierde?

— Îl vom da la micșorat, așa că asta n-o să se întâmple, îi explică Charley, simțind că ajungea la capătul răbdării. Chuck îl va duce la bijutier săptămâna viitoare.

— Tu și Chuck, reveni prietena ei la vechiul subiect. Ce chestie, după atâta timp! se minună ea.

— Nu înțeleg de ce sunteți toți atât de surprinși, declară în sfârşit Charley.

— Ați fost împreună ani de zile, și-n ultima vreme… făcu Betty o pauză, ridicând din umeri. Umbla zvonul că aveai o legătură cu angajatul acela care a lucrat aici.

Charley se albi la față. O mână îi atinse umărul, făcând-o să tresară, în timp ce se întorcea brusc.

— Salut, surioară, spuse Gary, ascunzându-și sub un zâmbet atenția cu care îi studia chipul palid; apoi, întoarse capul spre cealaltă femeie. Bună, Betty. Cred că Glenda vrea să vorbească ceva cu tine. E acolo, cu Sue și cu celelale, arătă el spre un grup de femei.

— Atunci, mă duc să văd ce dorește. Mă scuzați.

În timp ce femeia străbătea livingul, Charley sorbi din paharul cu punci de fructe pe care-l ținea în mână.

— Ai picat la țanc, Gary.

— Mi s-a părut că aveai nevoie de un salvator, îi murmură el încet. Unde-i Chuck? Credeam că stă cu tine.

— Acolo e, vorbește cu Clyde Barrows, arătă ea cu capul spre trei bărbați care stăteau la câțiva pași distanță. Nu suntem doi adolescenți smiorcăiți și inseparabili.

— Știu. Tocmai asta mă îngrijorează, replică sec fratele ei.

— Te rog, Gary, nu începe, protestă Charley pe un ton încordat și obosit.

— Iartă-mă. E o petrecere, nu? Cum stai cu băutura? Vrei să-ți mai aduc un rând?

— Nu, refuză ea, deși cuburile de gheață se topiseră, diluând alcoolul.

Ușa de la intrare se deschise, apoi se închise la loc, lăsând să intre în cameră un curent din aerul rece al serii. Crezând că unul dintre musafiri ieșise să respire puțin aer curat, Charley aruncă o privire absentă într-acolo. Și se pomeni uitându-se drept într-o pereche de ochi albaștri sclipitori, iar șocul o țintui pe loc.

Avea halucinații. Mintea îi juca farse crude. Nu putea fi Shad!

Și totuși, chiar el era cel care străbătea camera, venind direct spre ea. Îmbrăcat cu o cămașă albă și o vestă neagră matlasată, părea mult prea real ca să fie un miraj. La vederea lui, se simți cuprinsă de o bucurie care o ridica până în tăriile de neatins ale cerului. Privirea ei strălucitoare îi cutreieră părul negru și des, și trăsăturile chipeșe, masculine, atât de bronzate și viguroase. Când se opri în fața ei, cei care o captivară fură ochii lui. Intensitatea mocnită a luminii lor albastre îi tăia respirația.

— Bună, Charley, iubita mea.

Tonul tărăgănat al glasului lui scăzut o atingea ca o mângâiere, asigurând-o că era real.

— Shad! îi şopti ea numele.

Shad parcurse cu o privire nervoasă adunarea de oameni care tocmai începeau să-i observe prezența.

— Se pare că am nimerit la petrecerea cuiva. Ce e? O zi de naștere?

Privirea îi reveni spre Charley. Întrebarea lui o readuse brusc la realitate și fu nevoită să coboare ochii. Shad se uită spre fratele ei.

— E ziua ta, Gary?

— Nu, nu e ziua mea, replică uscat acesta, lăsând explicațiile în seama lui Charley.

— Cu siguranță, ți-ai revenit bine față de ultima dată când te-am văzut. Ce-ți mai face piciorul? îl întrebă politicos Shad, deși în glas începea să i se simtă o nuanță tăioasă.

— E ca și nou, se mulțumi Gary să răspundă cât mai scurt și la obiect, fără să prelungească discuția.

— Asta-i tot ce capăt în materie de bun venit, Charley? reveni glasul lui Shad spre ea, scăzut și autoritar, înăsprit de frustrare. Știu că te-am rănit la plecare, dar… Nu te bucuri că mă vezi?

Când ridică ochii spre el, aceștia îi înotau în lacrimi. Toată înverșunarea și chinul din ultimele două luni se citeau în adâncurile lor pline de durere. Și frustrarea că Shad se întorsese tocmai când ea se împăcase cu gândul de a nu-l mai vedea niciodată – când își dăduse cuvântul față de Chuck și-i primise inelul.

— De ce ai așteptat atât de mult până să vii? îl acuză ea într-o șoaptă răgușită, cu gâtul pulsându-i dureros de o deznădejde îngrozitoare.

— Fiindcă am fost un prost și-un orb.

Privirea lui dobândi o căldură posesivă, în timp ce ridica mâinile s-o prindă de umeri.

Această atingere redeschise o rană atât de dureroasă, încât Charley începu să tremure. Îl iubea atât de mult, încât o simțea ca pe o suferință fizică. Amorțeala nefericirii din ultimele două luni se risipise, toți nervii din trup sensibilizându-i-se față de el. Jinduia dureros ca el s-o ia în brațe, să-i simtă splendoarea tămăduitoare a sărutărilor, dar era împiedicată să-i caute îmbrățișarea de inelul cu diamante care-i ardea carnea degetului. Strânse paharul cu ambele mâini, pentru a nu-i răspunde la atingere.

— A trebuit să treacă un timp până mi-am dat seama că a ta era vocea pe care o auzeam şoptind în vânt, chemându-mă, îi spuse Shad. Tu erai căldura strălucitoare pe care o simțeam când mergeam sub razele soarelui. Dincolo de colină nu era nimic mai minunat decât ceea ce lăsasem în urmă. Cel mai bun lucru din viața mea se întâmplase deja, și era vorba de tine. Orice altceva nu avea să fie decât un ecou găunos a ceea ce cunoscusem. Mă înconjura pustietatea, Charley, și amintirile tale

dulci-amărui.

— Of, Shad! închise ea strâns ochii, dar lacrimile se strecurară printre pleoape, curgându-i pe obraji.

— Ai tot dreptul să te superi și să mă faci în toate felurile, recunoscu el. Mi-ai spus ce mă aștepta, înainte de plecare, și ai avut dreptate. Nu pot trăi fără tine, Charley. Tu ești viața mea.

Deschizând ochii, Charley clipi prin perdeaua de lacrimi, pentru a vedea convingerea deplină a expresiei lui arzătoare, focul care-i ardea în ochii albaștri. În spatele ei se simți o mișcare și se întoarse pe jumătate, recunoscând ca prin ceață silueta lui Chuck.

— Shad, nu e ziua de naștere a nimănui, spuse ea cu vocea răgușită de durere. Sărbătorim logodna mea cu Chuck. Ne vom căsători.

Simți cum îl zguduia șocul, lăsându-l încremenit, cu sângele scurs din obrajii albiți pe sub bronz. Surpriza lui era atât de totală, încât Charley simți un val de furie. În tot acel timp, nu primise nici cea mai mică veste de la Shad, și totuși se întorsese, ferm convins că avea să-l ierte și să uite tot ce suferise din cauza lui. O secundă doar, simți că-i ura

orgoliul masculin și că dorea să-l lovească la fel cum fusese și ea lovită, adânc și dureros.

— Ți-am spus că n-aveam să te-aștept! se răsti ea, cu un suspin de furie.

Un fior violent zgudui trupul lui slab, în timp ce mâinile îi căzeau de pe umerii ei și întorcea capul. Păru să se încordeze pentru a absorbi undele de șoc ale loviturii. Când reveni spre ea, ochii îi erau întunecoși, bântuiți. Deznădejdea pe care o citi în ei aproape o făcu să plângă, dar Chuck îi atinse brațul și luă paharul din mâinile ei tremurătoare înainte de a-l scăpa pe jos. Gestul atrase privirea lui Shad spre el.

— Felicitări, spuse, cu glasul înecat, în timp ce-și întindea mâna uriașă pentru a o strânge pe a lui Chuck. Cred că știi ce norocos ești, să ai o femeie cum e Charley.

— Da, cred că știu, răspunse Chuck, părând ursuz și în defensivă.

Privirea torturată a lui Shad reveni spre ea.

— Cred că o merit, murmură el încet.

Mușchii gâtului lui Charley erau atât de încordați, încât nu mai putea vorbi. Nu putea decât să-l privească,

amuțită de durere.

— Îți va fi un soț mai bun decât aș fi putut eu să fiu vreodată. Ți-am spus și înainte că îl consider un om minunat pentru tine.

— Da.

Își amintea prea bine. Shad o sfătuise să se mărite cu el.

Fără a-și desprinde ochii întunecați de la fața ei, Shad îi adresă următoarea cerere lui Chuck:

— Ai ceva împotrivă să-ți sărut logodnica? Doar pentru ultima oară?

Probabil că laudele aduse de Shad îl convinseseră că nu exista niciun pericol, căci Chuck îi dădu permisiunea:

— N-am nicio obiecție.

Shad făcu un pas înainte și cuprinse fața lui Charley în căușurile palmelor, mângâindu-i ușurel cu degetele mari obrajii. Din gâtul ei ieși un geamăt, atât de încet încât abia se auzea, un strigăt slab de dor. Își apropie fața de a ei, părând să-și întipărească în memorie toate trăsăturile.

— Nimeni nu te va iubi vreodată la fel de mult ca mine, Charley.

Glasul său tărăgănat răsuna atât de slab, încât numai ea îi putea auzi cuvintele.

— Nu e nevoie să călătoresc până dincolo de deal, ca să aflu. Probabil că nu înseamnă nimic pentru tine, dar nu mai hoinăresc. Am traversat ultimul râu din drumurile mele.

Charley inspiră o dată, cu un gâfâit ascuțit, iar în clipa următoare buzele lui tremurară lipite de ale ei, străbătându-le încet. Se clătină la pieptul lui, cu mâinile desfăcându-i-se peste vesta netedă. Îl luă în stăpânire o poftă crudă, intensificând sărutul cu ferocitatea ei aprigă. Charley răspunse cererilor lui, conștientă numai de iubirea pe care i-o purta, profundă și neabătută.

Apoi, Shad se întrerupse, dându-i drumul brusc, pentru a se întoarce. Cu glasul îngroșat de emoție, murmură spre Chuck:

— Să ai grijă de ea.

Și o lăsă pe Charley, ametită, privind după el în timp ce străbătea camera cu pași mari, ieșind pe ușa din față.

— Îl lași să plece? o readuse Gary la realitate.

— Ce pot să fac? întoarse ea capul spre fratele ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Îl iubești, Charley. Ce mama dracului, du-te după el! îi ordonă Gary nervos. Nu mai sta aici să te smiorcăi!

— Tu ai fost cu ideea? întrebă Charley, amintindu-și cât de hotărât fusese fratele ei să-i zădărnicească logodna cu Chuck. Tu i-ai cerut lui Shad să vină aici astă seară? Tu ai făcut asta?

— Dacă știam cum să pun mâna pe el sau unde să-l găsesc, l-aș fi târât aici cu forța, recunoscu Gary. Dar n-am făcut-o eu. S-a întors la tine din proprie inițiativă. Asta trebuie să dovedească ceva. Ai de gând să-l lași să plece?

Privirea ei se repezi spre ușa din față, pe unde ieșise Shad. Tânjea să fugă după el, dar ezită, răsucindu-și inelul cu diamante pe deget. Îl privi, încercând să nu simtă apăsarea făgăduielii față de Chuck, un om de o loialitate atât de neclintită.

— Vrei să te duci după el, nu-i așa? se auzi glasul lui trist.

— Chuck, se întoarse Charley spre el, străbătută de un regret chinuitor la vederea expresiei lui învinse. Nu vreau să suferi.

— Cred că am știut tot timpul că nu ne era sortit să

fim împreună. Mă amăgeam doar, închipuindu-mi că s-ar putea să ții la mine, într-o bună zi.

Gura i se răsfrânse cu amărăciune, în timp ce-și lăsa capul în piept.

— Îmi pare rău, spuse Charley, cu toată sinceritatea.

Când îi luă mâna stângă într-a lui, Chuck tremura ușor.

— Ți-am pus acest inel pe deget, iar acum îl voi scoate.

Ieși într-o clipă, la atingerea lui.

— Ești liberă, Charley. Du-te la el. El este cel pe care-l dorești.

Charley ar fi vrut să-i mulțumească, dar Gary o împingea deja spre ușă.

— Mai repede, până nu pleacă.

Charley porni la pas, dar încă înainte de a ajunge la ușă alerga de-a binelea. Din depărtare, auzi rumoarea de glasuri uimite ale invitaților, dar nu-i mai păsa ce credeau oamenii, când ieși pe ușă, în noapte.

Pe treptele verandei se opri să scruteze curtea întunecoasă, plină cu mașini parcate, în căutarea lui Shad.

Trecu printr-o secundă de panică, până zări o siluetă rezemându-se cu amărăciune de capota unei camionete, rezemându-și brațul de oglinda retrovizoare. Coborî în goană treptele, fugind prin penumbră spre el.

— Shad!

Shad deveni țeapăn la auzul vocii ei, și se întoarse cu fața spre ea, într-o atitudine rigidă. Charley se opri la un pas, putându-i distinge trăsăturile slabe și suferința întipărită în ele, iar dragostea aprinse un foc ale cărui flăcări calde îi străbătură tot trupul.

— Nu știu unde crezi că te duci, Shad Russell, zâmbi ea, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Dar de data asta nu mai pleci fără mine.

— Charley!

Shad făcu un pas înainte, apoi se opri.

Ghicindu-i cauza ezitării, îi explică:

— Inelul e la Chuck. Logodna s-a desfăcut. Tu ești singurul pe care-l iubesc – singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Cu un strigăt fericit, Shad o cuprinse în brațe, ridicând-o de la pământ și învârtind-o. Când în sfârşit îi

dădu drumul, Charley râdea de fericire, eliberată. Un moment, cu răsuflările tăiate, nu făcură decât să se privească.

Când gura lui se coborî peste a ei, sărutul risipi toate durerile și chinurile. Acum nu mai era loc decât pentru bucuria nemărginită pe care şi-o dăruiau unul altuia. Aveau o poftă nesățioasă, pe care nici chiar timpul n-avea s-o poată astâmpăra.

Punând capăt sărutului, Shad rămase cu brațul împrejurul umerilor ei, în timp ce deschidea portiera cabinei și o împingea înăuntru.

— Sus! ordonă el.

— Unde mergem?

Nu că ar fi contat, atâta vreme cât erau împreună.

— Trecem frontiera de stat, în Nevada, să-l găsim pe primul pastor care ne va cununa, răspunse el în timp ce se urca la volan.

— Dacă asta-i o cerere în căsătorie, o accept, râse Charley.

Vârând mâna în buzunarul lateral al vestei, Shad scoase o cutiuță și i-o puse în poală, pe când pornea

motorul.

— Avem chiar și un inel, pe lângă cererea în căsătorie.

Charley deschise cutia și trase aer în piept, încântată. Era un inel simplu, cu un singur diamant montat în banda lată de aur.

— E perfect; e minunat! Îmi place la nebunie!

Brațele ei îl cuprinseră pe după gât, îi depuse un sărut de recunoștință pe colțul gurii.

— Ai grijă, sunt la volan, o preveni el în glumă, sărutând-o ușor pe buze înainte de a manevra camioneta printre mașinile parcate. Nu te interesează unde mergem după nuntă?

— Unde?

L-ar fi urmat chiar și până la capătul Pământului.

— La ferma mea de lângă Bitter-roots. Am petrecut ultimele două săptămâni punând la punct casa și modernizând bucătăria, pentru tine. Perdele noi, toate cele. Dacă nu-ți place ceva, poți să schimbi.

— Vom avea un cămin?

— Ți-am spus, am trecut ultimul râu.

Opri mașina pentru a o lua în brațe, înecând-o în iubire.

— *Sfârșit*